

ÇIKTI YDK'nın "Pandemi'yi Bir de Bana Sor" İsimli Kitabı Çıktı

Nisan Yayıncılık etiketiyle 2 yeni kitap okurlarla buluşacak. Ferhat Ali imzalı Stalin Sonrası Sovyetler ve Cafer Demir imzalı Kırk Başlık Altında Cumhuriyet'in Kırk Yılı (1938-1978) isimli kitaplar yayıma hazırlanıyor.

POLİTİK GÜNDEM İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü Kutlu Olsun!

Alanları zorlamak, 1 Mayıs yasağına karşı, 1 Mayıs sahiplenmek, faşizmin yasaklarını tanımamak, işçi sınıfına ve emekçi halka hem rejim hem de onun işbirlikçileri aracılığıyla dayatılan teslimiyet ve icazetçi çizgiye güçlü bir yanıt olacaktır.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 27 Nisan - 11 Mayıs 2021 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 236 www.ozgurgelecek23.net Dijital Baskı

Ücretsiz

1 MAYIS YASAK TANIMAZ!

SENTEZ 13

24 Nisan 1915'i,
Kürt Soykırımı ile
Tamamlama Hamlesi!

İşgal saldırılarının 23 Nisan "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı"nı 24 Nisan Ermeni Soykırım gününe bağlayan gecede olmasını ise Türk Devleti'nin soykırımcı niteliğinin bir ürünü olarak görmek gerekiyor.

ANALİZ 14-15

Paris Komünü Üzerine
(2/3)

Bir önceki sayımızda, Paris Komünü'nün 150'inci yıl dönümü vesilesiyle 3 sayılı bir yazı dizisi yayımlamaya başladık. Yazı dizisinin ikinci bölümü bu sayımızda yer alıyor. Makale, komünün hangi şartlarda açığa çıktığına, sonraki devrimlere nasıl ışık tuttuğuna ve diğer etkilerine odaklanmaktadır.

FOTO: 2014 1 MAYIS'I (ŞİŞLİ)

Meşru Bir Zeminde İhtiyatla İlerlemek!

Meşruluk; bir toplumun kültürel seviyesi ve bilinç durumuyla doğrudan bağlantılı bir şeydir. Burjuva demokratik dönüşümlerini tamamlayamamış bizim gibi feodal değer ve inançların egemen olduğu coğrafyalarda, hakim sınıflar yüzyıllara dayanmış iktidarlarında ciddi bir rıza üretmek “meşruiyeti” kitlelerin bilincinin derinliklerine işlemişlerdir. Yüzyıllara dayanan bu kökleşmiş ve adeta tabuya dönüştürülmüş değerleri değiştirmek, uzun vadeli, sabırlı bir mücadele sürecini zorunlu kılmaktadır. Bu bir yanıyla da uzun değişim-dönüşüm süreçlerini ifade etmektedir.

Coğrafyamızın sol hareketleri, içinde yaşadığımız toplumun özgünlüğünü derinlikli kavrayamadıklarından, egemenlerin ürettikleri rızayı bozamamış kendi meşru mücadele biçim ve amaçlarını milyonlara mâl edememişlerdir. “Evrime ve devrim iç içedir” doğru tespitinin, kimi evrim yönünü abartarak esas haline getirmiş, bizim geleneğimizin de içinde bulunduğu radikal kesimlerde evrim süreçlerini küçümseyerek oluşan meşruiyetlerine ciddi zararlar vermişlerdir. Bu iki yanlış eğilim, devrimci hareketlerin toplumdaki manevi saygınlığına gölge düşürerek meşruiyet alanlarını daraltmıştır. Vermekte olduğumuz ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin başarıya

ulaşmasının olmazsa olmazı, kitlelerin mücadeleye kazanılmasıdır.

Mücadelenin kitlelere mâl edilmediği hiç bir yerde istenilen hedefe varıldığı ve amaçlananın gerçekleştiği görülmemiştir. Bazı olağanüstü hallerin bir araya gelmesiyle alınan iktidarlar da kısa sürede yeniden egemen güçler tarafından ele geçirilmişlerdir (örneğin, İkinci Emperyalist Büyük Paylaşım Savaş sırasında kimi balkan ülkelerindeki iktidar değişimleri gibi). Kitlelerin mücadeleye kazanılmasında da mücadelenin geniş yığınlar tarafından meşru bir zeminde yürütülmesi hayati bir öneme sahiptir. Kitlelerin, ileri bilinçli kesimi tarafından meşru sayılan bir mücadele biçiminin, geniş yığınlar tarafından da kabul edilebilir bir düzeye gelmeden onda ısrar etmek kitlelerle kendi aramızdaki mesafenin açılmasına hizmet etmiştir.

Radikal sol hareketin geçmişi ne yazık ki bu yönlü ciddi olumsuzluklarla doludur. Bir avuç öncünün, yalnızca kendi ideolojik haklılığından aldığı güçle hareket etmesi sonucu devrimciler, sistem sahipleri tarafından amansız bir baskılanmaya maruz kalmış, yediği ağır darbelerle büyük bir yıkıma uğratılmıştır.

Bu yıkımların sebeplerini mütevazı bir olgunlukla sorgulayamayan, büyük birkaç hareket bölük pürçük hale gelmiş,

bölünen yığınla grup veya çevre zamanla silinip gitmiştir. İzlenen bu yanlış taktik politikalar, oldukça büyük emek ve ödenen bedelle kazanılan binlerce insanın, yeniden sistem içerisine gitmesinin nedenlerinden biri olmuştur. “Kitleler hazır olmadan öncüyü savaşa sürmek cinayettir” bilimsel önermesi, sol hareketlerin bir çoğunun lafızlarında dile getirilmesine rağmen pratikte izlenen tutum tam tersi olmuştur.

Örneğin bir işyerinde ekonomik-demokratik hakların elde edilmesi için başvurulacak grev silahının bilincine orada çalışan işçilerin ağırlıklı kesimi ikna edilip bu mücadeleye katılmazsa, oradaki grevin haklılık ve meşruluğu toplumun genel kanaati açısından tartışma götürür bir hale gelir. Demeye çalıştığımız şey hangi yönleme ne zaman başvurulması gerektiğine politik öncünün doğru bir şekilde karar vermesi gerekmektedir. Yanlış yöntemlere sıklıkla başvurulduğu durumlarda, girilen mücadele başarısızlıkla sonuçlanır, mücadelede kararlı olan işçilerin de mücadele azmini körelterek kazanma umutlarını yitirmelerine sebep olur.

Coğrafyamız mücadele tarihi böylesine yığınla deneyime sahiptir. Tamda bu yüzdendir ki ezilen işçi ve emekçi yığınlar, mücadele ve kazanımlarda arzu edilen yerde değiller. Hatta geçmişte kan ve can pahasıyla elde ettikleri yığınla haklarını da muhafaza edemeyerek gün geçtikçe daha kötü bir hale getirilmiş durumdadırlar.

Yaşamın her alanında kazanılmış tüm mevzileri korumanın ve yeni mevziler kazanmanın yegane yolu; halk içinde doğru örgütlenmeler yaratmaktan geçer. Bu yolda yürünmeden demokratik halk iktidarına ulaşmakta ham hayaldir. Hayallerin değil, gerçeklerin peşindeyse yolun sırtına ermek zorunluluktur.

Lorenzo Orsetti'nin Adı Roma'da Bir Parka Verildi

İtalya Partizan Hareketi tarafından 24 Nisan günü İtalya'nın başkenti Roma'da, 25 Nisan İtalya'nın Nazi faşizminden kurtuluş yıldönümü etkinlikleri kapsamında bir parka Rojava'da DAİŞ çetelerine karşı savaşta şehit düşen TİKKO savaşçısı ve Tekoşına Anarşist üyesi enternasyonalist savaşçı Lorenzo Orsetti'nin (Tekoşer Piling) adı verildi.

Parkta aynı zamanda Lorenzo Orsetti için bir anma etkinliği yapıldı. Etkinlikte Partizan Hareketi tarafından yapılan konuşmada Tekoşer Piling mücadelesine dair konuşmalar yapıldı. Parka Orsetti'nin anısına tabela da dikildi.

Tekoşına Anarşist (TA) de pankartı ile etkinliğe katıldı. Anmaya Orsetti'nin babası ve arkadaşları ile çok sayıda sivil toplum örgütü temsilcisinin de aralarında olduğu yüzlerce kişi katıldı. Anmaya Kürdistan Enformasyon Bürosu ve Roma Kürt Komünü de katıldı.

Nisan Yayımcılıktan İki Yeni Kitap

Nisan Yayımcılık, “Kırk Başlık Altında Cumhuriyetin Kırk Yılı (1938-1978)” ve “Stalin Sonrası Sovyetler” isimli iki yeni kitapla okuyucularıyla buluşuyor.

Nisan Yayımcılık'tan daha önce birçok kitabı çıkan araştırmacı yazar Cafer Demir, son kitabı “Kırk Başlık Altında Cumhuriyetin Kırk Yılı (1938-1978)” isimli çalışmada, Mustafa Kemal'in ölümünden 1978'e kadar geçen kırk yıllık sürede öne çıkan siyasi-politik ve toplumsal gelişmelere mercek tutuyor. Cafer Demir'in eseri, Türkiye'nin kırk yıllık bir döneminin çarpıcı gelişmelerinden kesitler sunuyor.

Yazar birçok yerde, Türk Devlet yetkililerinin konuşmalarına, açıklamalarına ve meclis kayıtlarına doğrudan yer vererek okurlara ve diğer araştırmacılara kaynakları sunarak gerçekçiliğe ışık tutuyor. Başka bir açıdan Türk devlet sözcülerinin faşizan, ırkçı, yağmacı zihniyetinin dillerine ne kadar berrak bir şekilde yansıdığını da gösteriyor.

Ferhat Ali'nin “Stalin Sonrası Sovyetler” isimli eseri ise Sovyetler Birliği'ndeki restorasyon sürecini (sosyalizmden kapitalizme geri dönüş süreci) Kruşçev, Brejnev, Andropov, Çernenko ve Gorbaçov dönemlerindeki iktisadi alt-üst oluş üzerinden ele alan ve ilk kez yayımlanan yeni iki bölümü içeriyor.

Bu çalışmada Kruşçev'le başlayıp Yeltsin'le son bulan Stalin-sonrası ilkesel yön değişikliği, sosyalizmin tuğlalarının tek tek yerinden nasıl edildiği, eski kabuğun yeni kapitalist içerikle nasıl doldurulduğu ve en sonunda bu kabuğun da atılarak modern revizyonizmin klasik kapitalizme nasıl evrildiğinin bir analizi yapılıyor.

İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü Kutlu Olsun! 1 MAYIS'I KAZANACAĞIZ!

R.T.Erdoğan törende yaptığı konuşmada; “Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır. Ben bunları hep şuna benzetiyorum. Arsa var, arazi var. Araziyi arsaya dönüştürmek için belli bedel ödemek gerekiyor. Aksi takdirde arazinin hiçbir anlamı yok” dedi.

Türk hakim sınıflarının ve onların sözcülerinin “vatan”dan anladıkları budur!

Dünya çapında etkisini sürdüren koronavirus pandemisi, ülkemizde faşizmin uyguladığı politikalar nedeniyle tam bir yıkıma dönüşmüş durumda. Bu noktada önemli olan, iktidarın salgın karşısında bir “yönetme” krizi içinde olması değil tam aksine son derece bilinçli bir politika izlemiş olmasıdır. Daha doğru bir ifadeyle AKP-MHP iktidarı, salgını kendi çıkarları açısından kullanmakta bir sakınca görmemiştir. Bu durum elbette sistemin işçi sınıfı ve halk düşmanı karakteriyle açıklanabilir ve açıklanmalıdır da!

Faşizm, ayda 10 bin kişinin canını alacak, 80 bine yakın kişiyi hasta edecek, 1.5 milyondan fazla kişiye bulaşacak bir facia yaratmış durumdadır. Bir yılı aşkındır hiçbir olumlu deneyim üretmemiş, salgını bizzat hızlandırmış bir “yönetim” bu. Sorumluları da apaçık ortada. Türkiye doğruluğu tartışmalı resmi verilere göre dünyanın en kötüler arasında ilk sıralarda yer almaktadır. Durum sağlık meslek kuruluşlarınca net olarak özetlenmektedir: “Sağlık Bakanlığı, salgın yerine algıyı yönetmektedir. Elde yeterli aşı bulunmadığı aşikâr olmasına rağmen yeni yaş gruplarına randevu açmış, duyurusunu yapmış ve ardından aşı randevu sistemini kapatmıştır.”

Aşı temini ya da en azından Covid-19'u meslek hastalığı ilan etmek ve çalışma koşullarını düzeltmek yerine sağlık çalışanlarına “peygamberin yanında yer” vaat edilmektedir. Tam bir ikiyüzlülük, tam bir pişkinlik, tam bir halk düşmanlığı söz konusudur.

AKP-MHP iktidarı salgını kendi çıkarları açısından kullanmayı 1 Mayıs yasağında da göstermektedir. Egemenler açısından “işyerlerinde bulaşmayan ancak meydanlarda bulaşan bir virüs” söz konusudur. “Çarklar dönmeli” diyerek işçi sınıfını çalışmaya zorlayanlar, bununla yetinmeyip, işten çıkarmaları yasakladık deyip salgın döneminde on binlerce işçiyi çıkartan ve hatta patronlara lütf olarak Kod-29 gibi bir saldırganlığı devreye sokanlar, işçi sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı yasakladıklarını ilan etmiş durumdadırlar.

Sarı sendikaların ve reformist anlayış-

ların, işçi sınıfının temsilcisi olduklarını söyleyen kimi kuruluşların, 1 Mayıs'ı rejimin icazetine bırakan yaklaşımları da mutlaka eleştirilmelidir. Salgın koşullarında işçi sınıfını ve emekçileri çalışma zorunluluğuyla bırakan iktidara ve patronlara karşı, bırakalım etkili bir mücadele geliştirmeyi, 1 Mayıs gibi tarihsel önemde olan bir gün bile, faşizmin icazetine bırakan anlayışlar, işçi sınıfını ve emekçi halkı temsil edemeyecekleri gibi, bu politikalarıyla işçi sınıfı ve emekçi halk nezdinde daha da gözden düşecekleri açıktır.

Faşizmin içerde ve dışarda her alanda sıkıştığı koşullarda bu türden yaklaşımların ona kan taşıyacağı açıktır. Hele ki işçi sınıfına ve halka karşı suç işleyen, bir terör odağına dönüşen İçişleri Bakanlığı'yla ortak projeler geliştirmek affedilemez bir yaklaşımdır.

Varlığı soykırım üzerine kurulu sistem yeni suçlar işlemektedir

Benzer yaklaşım, ABD Başkanı J. Biden'in konuşmasında “Ermeni Soykırımı” ifadesini kullanmasının ardından da gösterilmiş durumdadır. Elbette kendisi en büyük soykırım suçlularından olan ABD emperyalizminin Ermeni Soykırımı karşındaki yaklaşımı iki yüzlüdür, kendi çıkarları için bu büyük acıyı kullanmaktadır.

Ama bu durum coğrafyamızda Ermenilere yönelik gerçekleştirilen soykırım gerçekliğini değiştirmez. Soykırımın bir gerçeklik olduğu, ABD emperyalizminin açıklamasıyla kanıtlanamaz. Dahası inkar sürdükçe soykırım suçunun işlenmeye devam ettiği açıktır. Dolayısıyla gerçekten muhalif ve devrimci olmak, soykırımı karşı aktif bir tutum içinde olmayı gerektirir.

Anlaşılan ABD emperyalizmi, NATO ortağı olan TC'ye Ermeni Soykırımı vesilesiyle deyim yerindeyse “ayar vermekte”, hizaya çekmekte, kendisine daha fazla bağımlı kılmaya çalışmaktadır. Bunun karşılığında ise TC faşizmi soykırım geleneğini sürdürmekte, bölge halklarına yönelik yeni suçlar işlemeye devam etmektedir. Bu konuda ABD emperyalizmiyle belli bir eşgüdüm vardır.

Her ne kadar Ermeni Soykırımı meselesi emperyalistlerle TC arasında günlük politik kışkırmaların konusu yapılmakla birlikte, yaşanan durumun TC ve Türk hakim sınıflarını zorlayacağını görmek gerekir. Varlığı soykırım üzerine kurulu devletin, uluslararası alanda bu türden bir ithama maruz kalması beraberinde özellikle Türk hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşın daha da sertleşmesini, çelişkilerin daha da keskinleşmesini getirecektir. Daha ötesi değil! Çünkü soykırım meselesinde

Türk hakim sınıf klikleri kimi nüanslar dışında ortaklıklar! Kendisini İttihatçı Kemalist ya da Osmanlıcı İslamcı veya düpedüz Türkçü olarak tanımlayan her bir klik Ermeni Soykırımı meselesinde ortaklaşmaktadır.

Ermeni Soykırımı'nın 104. yıldönümünde Rojava'da kuruluşunu ilan eden Şehid Nubar Ozanyan Taburu'na yönelik Türkiye'de gerek hakim sınıflar cephesinden ve gerekse de kendisine devrimci ve hatta “komünist” diyenlerin tavrı halen tazedir. Bu kesimler öfkeyle ayağa kalkmışlar, “Ermeni terörü”nden, “ne işiniz var orada”ya uzanan genişçe bir skala içinde Ermeni halkının kendi öz savunma gücünü kurmasına tepki göstermişlerdir. Özcesi rejimi bir arada tutan geçmişte ve günümüzde Ermeni, Rum, Süryani düşmanlığı, günümüzde ise Kürt ve Alevi düşmanlığıdır. Hepsinin toplamı da rejimin çeşitli ulus, milliyetler ve inançlardan işçi sınıfı ve halk düşmanlığı vardır. Bu gerçek bilinmeden tutarlı bir devrimcilik yürütülemez!

J. Biden'den “beklenen telefon” sonrası faşizmin Irak Kürdistanı'na yönelik işgal saldırısı gerçekleştirmesi dikkat çekicidir. Aynı dönemde Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin bazı önder kadrolarına yönelik “yenilen terör” ödülü de bu

gelişmeyle birlikte ele alınmalıdır. Yaşanan gelişmeler elbette çeşitli açılardan değerlendirilebilir. Kimi pazarlıkların yapıldığı ifade edilebilir. Bizler açısından net olan ise varlığı ve kuruluşu soykırım üzerine inşa edilen rejimin yeni suçlar işlemeye devam etmesidir. Kürt düşmanlığını sürdürmesidir.

En genel anlamıyla faşizm bir kez daha içerde ve dışarda yaşadığı sıkışmayı, “terörle mücadele” adı altında aşmaya çalışmaktadır. İşte rakip burjuva kliklerine “ulusal çıkar” adı altında kendi ardında yedeklemeyi, işçi sınıfı ve emekçi halka ise ırkçılık, şovenizm propagandasıyla kendi gerçek sorunlarını “unutturan”, sınıf çıkarlarını savunmak yerine hakim sınıf kliklerinin peşine takılmasını sağlamayı amaçlamaktadır. Kabul etmek gerekir ki bunda da belli oranda başarılı olmaktadır. En azından 1 Mayıs’a giderken ortaya çıkan tablo budur. Faşizm bu yolla kendisine “solcu”yum diyen muhaliflerini bile kendi arkasında yedekleyebilmiştir.

#GeleceğiZenginelere Yedirmeyeceğiz

Son haftada birbiri ardına yaşanan gelişmeler, rejimin karakteri ve halk düşmanı yüzünü bir kez daha kanıtlar niteliktedir. Son bir hafta içerisinde bizzat kamu kurumları aracılığıyla insan kaçakçılığı ya-

Faşizm tam bir suç örgütüne dönüşmüş durumdadır. Örneğin Gri Pasaport yoluyla gerçekleştirilen insan kaçakçılığı yeni değildir. Bir suç devleti olan TC devletinin öteden beridir uygulayageldiği “gelir kalemi”dir.

pıldığı açığa çıktı. Kripto para uygulamasıyla 2 milyar dolarlık bir dolandırıcılık yaşandı. Ticaret Bakanı, kendi şirketine ihale verdi ve yolsuzluk yaptığı açığa çıktı. Devletin Merkez Bankası’nda bulunan 128 milyar dolarlık parayı kendi yandaşlarına aktardığı ve fakat bunu bir türlü halka açıklayamadığı anlaşıldı. Ve 100 at ortadan kayboldu.

Bütün bu gelişmelerle birlikte açlık ve yoksulluk koşulları içinde yaşayan işçi sınıfı ve emekçi halka “isyan etmesinler” diye kamyonlarla patates ve soğan dağıtıldı. Ve en önemli icraatlardan biri olarak Çamlıca Tepesi’ne Türkiye’nin en büyük bayrağı dikildi! R.T. Erdoğan törende yaptığı konuşmada ise; “Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır. Ben bunları hep şuna benzetiyorum. Arsa var, arazi

var. Araziyi arsaya dönüştürmek için belli bedel ödemek gerekiyor. Aksi takdirde arazinin hiçbir anlamı yok” dedi (23 Nisan, Basın).

İşte Türk hakim sınıflarının ve onların sözcülerinin “vatan”dan anladıkları budur! Topraktan anladıkları arazi, vatandan anladıkları arsadır! Faşizmin sözcüsünün bu konuşmasından yalnızca üç gün önce 20 Nisan’da cebindeki 12 TL’yi eşine verdikten sonra intihar eden işçi Fedai Kuşçu’nun haberiyle aynı gün içerisinde yayınlanan bir haberde Elektrik Piyasası Kapasite Mekanizması Yönetmeliği Değişiklik Taslağı’na göre “Elektrik şirketlerine pandemi döneminde yaşadıkları zorluklar nedeniyle yaklaşık 3 milyar lira yardım yapılacaktır” denilmektedir (21 Nisan, Basın). Sistem halka değil kendi yandaşlarına yardım yapmaktadır. Patates, soğan dağıtımı bile yine üretici köylüden değil aracılardan, tüccarlardan alınmakta; onlar desteklenmektedir. Pandemi koşullarında halka yardım yerine sermayeye yardım yapılmaktadır.

AKP-MHP ittifakı sadece işçi sınıfına ve emekçi halka düşman değildir. Sıklıkla ifade ettiğimiz üzere, özel olarak kadınlara, LGBTİ+’lara, Kürde, Aleviye, gençliğe ve çevreye düşmanlığını yanında hayvanlara da düşmandır. Her gün işkence edilmiş, öldürülmüş sokak hayvanlarının yanında son olarak Adalar Belediyesi’nin Dörtiyol Belediyesi’ne hibe ettiği 100 at kaybolmuştur! Bu durum nasıl bir gerçeklik içinde bulunduğumuz ve nasıl bir sistem ve onun şekillendirdiği toplum gerçekliği içinde mücadele edildiğini özetlemektedir.

Faşizm tam bir suç örgütüne dönüşmüş durumdadır. Örneğin Gri Pasaport yoluyla gerçekleştirilen insan kaçakçılığı yeni değildir. Bir suç devleti olan TC devletinin öteden beridir uygulayageldiği “gelir kalemi”dir. Meselenin doğrudan devlet eliyle gerçekleştirildiği Dersim’de yaşanan benzer kaçakçılıkta, son derece açık kanıtlar olmasına rağmen savcılığın göstermelik de olsa bir soruşturma açması ve dosyayı kapatmasından anlaşılabılır. TC ve bürokratları açısından bu türden gelir kapıları sıklıkla kullanılmaktadır. Hatırlanırsa ’90’lı yıllarda uyuşturucu kaçakçılığı da devletin önemli gelir kalemlerinden biriydi ve “anlı şanlı” Türk bayrağıyla şınga resmi uluslararası basında sık sık yer alıyordu. TC açısından bu gelir kalemi de varlığını sürdürmektedir.

Açlık ve yoksulluk arttıkça toplumdanda daha fazla insan “kısa yoldan köşeyi dönme” umuduyla, borsaya, kripto para denilen uygulamalara yönelmektedir. Bu durum ise yeni yolsuzlukların ve vurgunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Son yaşanan ve kimilerince Cumhuriyet tarihinin en büyük dolandırıcılığı olarak tanımlanan kripto para vurgunu da böyledir. Dolandırıcılığı yapanların rejimin bürokratlarıyla ilişkisi olduğu, ortaya çıkan fotoğraflardan ve çeşitli ortaklıklardan anlaşılmaktadır.

Yaşanan dolandırıcılıkta ortaya çıkan şu gerçek önemlidir; Dolandırılan yatırımcıların yüzde 51.4’ü 18-24 yaş aralığında, 26.5’i ise 25-34 yaş aralığındadır. Bu durum ise sistemin gençliğe “güvenli bir gelecek” vaat etmekten ne kadar uzak olduğunun kanıtıdır. Yoksulluk, işsizlik arttıkça, istihdam edilmeyen genç sayısı çoğaldıkça, gençlik ya kısa yoldan köşeyi dönmeyi ya da yurtdışına çıkmayı önünde bir seçenek olarak görmektedir. Gençlik

geleceksizleştirilmiş durumdadır.

Bu noktada gençliğin “geleceğimizi zenginlere yedirmeyeceğiz” hamlesi önemli bir yerde durmaktadır. Egemenler tarafından gençliğe dayatılan yaşama karşı güçlü bir itiraz örmenin ve mücadele etmenin gerekliliği ortadadır. Bu itirazımızı 1 Mayıs alanlarına taşımak, gençliğin zapt edilemez isyanını örmekle karşı karşıyayız.

1 Mayıs’ı birleşik mücadelemizle kazanacağız!

İçinden geçtiğimiz koşullar Türk hakim sınıflarının hem içerde hem de dışarda saldırılarını arttığı bir döneme karşılık gelmektedir. İçerde virüs salgınında etkisiyle giderek derinleşen ekonomik kriz, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması, açlığın, yoksulluğun ve işsizliğin artması, kitlelerde derin bir öfkeye neden olmaktadır. TC faşizmi bu öfkenin farkındadır. Bu nedenle en ufak tepkilere karşı azgın bir faşist terörle saldırmakta, salgını bahane ederek, başta 1 Mayıs olmak üzere her türden hak talepli eylemi yasaklamaktadır.

Bu faşist saldırganlıkla eşgüdümlü olarak sınır dışında ise Irak Kürdistanı ve Rojava’ya dönük saldırılarını, işgal girişimlerini sürdürmektedir. Ancak bu saldırganlığın içerde halk kitlelerinin yoksulluğunu ve açlığını daha da büyüttüğü gözden kaçırılmamalıdır. TC bu anlamıyla çözümsüzdür. Saldırganlığı arttığı oranda çelişkisi de büyümektedir.

Faşizmin içerde ve dışarda bu yöneline karşı, birleşik devrimci mücadeleyi örmek, 1 Mayıs alanlarını “Faşizmi Yıkalım Özgürlüğü Kazanalım” hamlesinin doruk noktası yapmak, hakim sınıfların krizini daha da derinleştirecektir. 1 Mayıs sonrasında da hamlenin çeşitli yol ve yöntemlerle geliştirilerek büyütülmesi, birleşik mücadelenin işçi sınıfı ve emekçi halkın ileri kesimi ve katmanlarıyla buluşturulması, gericiğin saldırganlığına yanıt olmakla kalmayacak aynı zamanda korkularını büyütecek ve daim kılacaktır.

Bu anlamıyla 1 Mayıs’ın birleşik mücadelemizle her alanda kazanılması önemlidir. Sadece Taksim değil, bulunduğumuz bütün alanlarda meydanlara çıkmak, alanları zorlamak, tek tek ya da küçük gruplar halinde 1 Mayıs yaşayışına karşı, 1 Mayıs sahiplenmek, faşizmin yasaklarını tanımamak, işçi sınıfına ve emekçi halka hem rejim hem de onun işbirlikçileri aracılığıyla dayatılan teslimiyet ve icazetçi çizgiye güçlü bir yanıt olacaktır. Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmak için 1 Mayıs’a, 1 Mayıs alanlarına!

Tarımda İthalat Gıda Egemenliğini Bitiriyor!

Merkez Bankası Başkanı Naci Ağbal'ın, bir gece yarısı cumhurbaşkanlığı kararnameyle görevden alınması sonrası döviz kurunda yaşanan yüzde 10'luk artış, halkın bir gecede yüzde 10 daha fazla fakirleşmesine neden oldu. Ülkemizde tarımsal üretim sürecini oluşturan zincirin bütün aşamalarının ithalata bağımlı olması, üretim girdi maliyetlerinde artışa neden olmuş; köylünün üzerine yeni yükler yüklenmesiyle sonuçlanmıştır. 1980 sonrası başlayan neoliberal serbest piyasa politikasının, 2000'lerde tarımsal alanda hızlı bir şekilde uygulanmaya başlamasıyla birlikte döviz kurunda yaşanan her dalgalanma küçük aile işletmelerini zora düşürdüğü gibi; halkın gıdaya ulaşmasını da zorlaştırmıştır. (Yapılan araştırmalarda; son üç ay içinde gıda ürünlerine gelen zamlar nedeniyle yoksul emekçiler, en temel et, peynir, yumurta vb. gibi çeşitlerde kısıtlamaya gitmiş, daha az tüketmeye başlamıştır.) Türkiye ekonomisi, gerek sanayi gerekse de tarımsal üretimi ithalata dayalı olduğu için bu alanlarda üretim yapılabilmesi için de üretim araç ve gereçlerinin ithal edilmesi gerekmektedir. Bugün en temel besin ürünlerinden olan peynir üretimi bile bu haldedir. Bundan dolayı kurda yaşanan her dalgalanma, enflasyonun artmasına, halkın daha da yoksullaşmasına yol açmaktadır.

24.03.2021 tarihinde AKP 7. Kongresi'nde konuşan Erdoğan, tarım alanının sorunlarına ilişkin; "iklim şartlarından kaynaklı birkaç ürün dışında ithalata bağımlı değiliz; ithalata bağımlı olduğumuzu söyleyenler yalan söylüyor" sözlerinden birkaç gün sonra benzer bir açıklama, AKP enformasyon bürosu olarak yayın yapan TRT haberlerinde Tarım Bakanlığı tarafından yapıldı. Tarım Bakanlığı, "art niyetli kişilerin, ithalata bağımlı olduğunu" dile getirdiğini işleyen klibinde, Türkiye'nin tarımsal alanda ithalata bağımlı olmadığı; aksine ihracatçı konumu da olduğu belirtiliyordu! Ve buna kanıt olarak da TÜİK'in uydurma verileri gösteriliyordu.

Tarım Bakanlığı, 2020 yılında 20.7 milyon ton buğday üretiminin yapıldığı; Türkiye'nin yıllık tüketiminin ise 19 milyon ton civarında olduğu; 9.5 milyon ton buğday ithalatının yapıldığı ve bunun da ihracat (makarna ve un ürünleri) amaçlı olduğunu iddia etse de gerçekler aksini söylüyor.

Öncelikle, bağımsız tarım uzmanları, iddia edildiği gibi 2020'de 20.7 milyon

ton üretimin gerçekleşmiş olduğunu kabul etmiyor; gerçekte üretimin 19 milyon ton civarında olduğunu belirtiyorlar. 20.7 milyon ton rakamının, TÜİK'in saha çalışması yapmadan masa başında varsayımlar üzerinden hazırladığı veriler olduğunu belirtelim. Ülkemizde her yıl buğday üreticileri, yüksek girdi maliyetleri, ithalat ve benzeri nedenlerle zarara uğradığı için üretimden çekiliyor; ekilmeyen tarım arazileri çoğalıyor. 20 yıl önce 93 milyon dekarlık alanda üretim yapılırken; 2020 yılında ekim alanı 69 milyon dekara gerilemiştir. Ekim alanı yüzde 25 civarında azalmıştır. Ülke nüfusu 20 milyon civarında artarken; üretim oranı yerinde saymıştır. Köylünün ve küçük aile işletmelerinin, üretimden uzaklaşması vb. şeylerden dolayı TÜİK'in iddia ettiği oranda bir üretim olmamıştır.

"İhracat amaçlı ithalat" söylemi de yine resmi verilerce çürütülmektedir. Toprak Mahsulleri Ofisi Hububat Sektör Raporu; 2019'da 9.8 milyon ton buğday ithalatı yapıldığını ve bunun yalnızca 1.4 milyon tonunun makarnalık buğday olduğunu belirtiyor. Un ve un ürünleri ihracatı ise ithal edilenin yarısı kadardır.

Tarım Bakanlığı'na bağlı Tarımsal Ekonomi ve Politika Geliştirme Enstitüsü Müdürlüğü raporuna göre ithal edilen kimi ürün ve ülkeleri şunlardır:

Arpa: Rusya, Ukrayna, Macaristan, Danimarka, İsveç, Moldova

Ayçiçeği: Çin, Moldova, Romanya, Bulgaristan, Macaristan

Buğday: Rusya, Kazakistan, Ukrayna, Litvanya, Letonya, Bulgaristan

Bezelye: Rusya, Kanada, Macaristan, Almanya, ABD

Çeltik: ABD, Bulgaristan, Rusya, Brezilya, Portekiz, Yunanistan

Kuru Fasulye: Arjantin, Kanada, Kırgızistan, ABD, Mısır

Mercimek: Kanada, Kazakistan, Avustralya, Suriye

Mısır: Mısır, Ukrayna, Romanya

Nohut: Arjantin, Meksika, Rusya, Kanada, Hindistan, ABD

Pamuk: ABD, Yunanistan, Brezilya, Türkmenistan, Avustralya, Azerbaycan, İsrail

Patates: Suriye, KKTC, Mısır, Kazakistan, Hollanda, Fransa, Almanya

Yulaf: Macaristan, Ukrayna, Fransa, İspanya

Bu liste elma, armut, kavun, karpuz, kuru soğan, kırmızı et vb. Şekilde uzayıp gidiyor. Bunların hepsi de Türkiye'nin ik-

lim koşullarında yetişen; hatta birçoğunun anavatanı olan; bu toprakların genetiğini taşıyan ürün çeşitlerinin olduğu ortadadır. Geçmişte bu ürünlerde kendine yeterlilik mevcutken; siyasi iktidarların uygulamış olduğu tarımda köylülüğü, küçük aile işletmeciliğini tasfiye etme politikası sonucu bu duruma gelinmiştir.

Sadece bunlar da değil; siyasi iktidar tarafından çıkartılan tarım kanunları ve yönetmeliklerle üretim süreci, bir bütün emperyalist kapitalist tarım, gıda ve ilaç sanayi endüstrisinin egemenliğine sokulmuştur. Üretim sürecinin ilk basamağı olarak kabul edilen tohumdan gübreye; zirai ilaçtan mazota; elektrikten sulama ekipmanlarına; ambalajdan plastik gereçlere ve sera örtüsünden ipliğine kadar daha sayamadığımız onlarca üretim girdi kaleminde dışa bağımlı olunmuştur. Ve bunların birçoğu da AKP'nin 19 yıllık iktidarında olmuştur. Türkiye tarihi boyunca hiçbir iktidar, kırsalı ve tarımı bu denli dışarıya bağımlı hale getirmemiştir. Bunu AKP başardı! AKP hükümetlerinde en uzun süre (10 yıl) Tarım Bakanlığı yapan Mehdi Eker'e tarihte ilk kez Fransa tarafından şövalye unvanı boş yere verilmiştir. Fransa, Mehdi Eker'e elbette Türkiye kırsalına, tarımına katkılarından dolayı bu madalyayı vermedi...

Emperyalist kapitalist rejim tarafından uygulanan, yarı sömürge yarı feodal ülkelerde yerel tarımın bitirilerek yerine çok uluslu tarım şirketlerinin sanayi tarımının ikame edilmesi stratejisi, IMF ve Dünya Bankası tarafından Dünya Ticaret Örgütü aracılığıyla yürütülen bir politikadır. Ve yarı sömürgelerde yerel iktidarlar, bu politikaların uygulayıcısı haline getirilmiştir/gelmiştir. "Uluslararası tekelleci sermaye-

nin, az gelişmiş ülkeler tarımına yönelik politikalarının iki hedefi vardır: Birincisi, o ülkedeki geleneksel ve ülkenin ihtiyaçlarına, iklim ve toprak gibi ekolojik koşullarına uygun tarımı çökertmek ve uluslararası tarım-gıda tekellerine bağımlı hale getirmek; ikincisi ise doğrudan toprak kiralayarak veya satın alarak söz konusu ülkelerdeki tarım sektörünü uluslararası tekellerin en çok kâr edeceği şekilde yönlendirmektir." (Türkiye'de Tarım Ekonomi Politikası, Dr. Necdet Oral.)

Türkiye kırsalının birçok sorunu olsa da bunların başında siyasi iktidarların uygulamış olduğu neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikasının sonucu olan tarımsal alanın ithalata bağımlı hale getirilmesi geliyor. Bir diğer ifade ile ülke kırsalının, tarımının emperyalist kapitalist gıda şirketlerinin egemenlik alanına dönüştürülmesidir. Bağımlı hale getirilen ülkeler kendi üretim araçlarından yoksun hale getirilmiş ve çok uluslu şirketlerin üretim araçlarına (tohum, gübre, ilaç vb.) mahkûm kılınmıştır. Bir ülke kendi öz kaynaklarıyla yerel, geleneksel üretim sürecinin gerçekleştiremiyorsa gıda egemenliğini de kaybediyordur. Endüstrileşen tarım, en temel insan hakkı olan gıdaya ulaşım hakkını şirketlere bırakır. Doğayı, ekolojik dengeyi esas alarak yapılan tarımın yerini sanayileşen tarımın alması; insanın doğa ile ilişkisini bozacağı gibi sağlıklı, güvenli gıdaya ulaşımı da zorlaştıracaktır. Gıda egemenliğinin kaybı, köylünün tarlasına hangi ürünü ekeceğine karar verme hakkının ortadan kalkmasıdır. Gıda egemenliğinin kaybı, köylülüğün ve küçük aile işletmelerinin tasfiyesini hızlandıran bir ögedir ve tarımda ithalat gıda egemenliğinin sonunu getiren bir politikadır.

Yasakları Tanımıyoruz, 1 Mayıs'ta Alanlardayız!

1 Mayıs'a giderken, 1 Mayıs taleplerini ve çağrılarını; İnşaat-İş'ten Anıl Deniz Gider, Tömüs'ten Onur Eyidoğan, Tez-Koop İş Sendikası'ndan Sancak Yıldız ve DGD-Sen'den Neslihan Acar'a sorduk.

SÖYLEŞİ

GİDER, EYİDOĞAN, YILDIZ ve ACAR

2021 1 Mayıs'ına giderken pandemi yine tüm hızıyla etkisini sürdürüyor. AKP iktidarı ise önlem adı altında 1 Mayıs'ı yasaklarken, işçi direnişlerinin tamamı polis saldırısıyla geri adım attırılmaya çalışılıyor.

Sömürü katmerleşerek artmışken işçi sınıfının var olan sömürü düzenine karşı mücadelesine ket vurmak isteyen AKP iktidarına karşı işçi sınıfı mücadele günü olan 1 Mayıs'a hazırlanıyor.

Süreç bu yakıcılığıyla devam ederken biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak işçi ve sendikacılara 1 Mayıs'a ilişkin görüşlerini sorduk. Gazetemize konuşan işçi ve sendikacılar şunları söylediler:

İnşaat-İş'ten Anıl Deniz Gider: İnşaat-İş olarak bu 1 Mayıs'ın anlamının siyasi iktidarın pandemi önlemi adı altında getirdiği keyfi ve giderek işçi ve emekçilerin seslerini kesmeye dönük yasaklarına karşı tutum geliştirmekte düğümlendiğini düşünüyoruz. O nedenle de 1 Mayıs günü her şeyden önce bu yasakların çiğnenmesi iradesinin önemli olduğunu vurguluyoruz. Düşünün ki 1 Mayıs bildirisi dağıtmak bile yasaklanıyor. Ama diğer tarafta ticari broşür dağıtılabilir deniliyor. Bu kadar açık, bu kadar pervasız bir sınıfsal tutum söz konusu. O nedenle de gerek 1 Mayıs çalışmalarında gerekse 1 Mayıs günü bu yasakların gayrimeşru niteliklerinin de teşhir edilerek, "yasak değil, önlem alın" dediğimiz bir tutum sergilemek ve o yasakların tanınmadığını fiili tavrımızla ortaya koymak önemli. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanı olan Taksim'e çıkmayı da bu bağlam içinde anlamlı buluyoruz. 1 Mayıs denilen

her yerde üstümüze geliniyor, polis devreye giriyor, gözaltı yapılıyor. Devletin bu tutumunda büyük konfederasyonların daha baştan işçi sınıfının onurunu temsil eden dik bir duruşla çıkmamalarının da önemli olduğunu düşünüyoruz. Devletin bu açık ve pervasız sınıf düşmanı tutumunun karşısında işçi sınıfının onurunun korunması açısından bile onun öncü güçlerinin Taksim'e işaret etmesi tarihsel bir anlam kazanıyor. Bu bağlam içinde bulunduğumuz her yerde bu yasakları tanımayın, sokağa çıkın, 1 Mayıs alanı olan Taksim'i sendika bürokrasisinin davullu-zurnalı soytarılığına terk etmeyin, olanın kızıl rengine sahip çıkın, çikalım diyoruz! 2021 1 Mayıs'ı açısından tutumumuzu kısaca böyle özetleyebiliriz.

TÖMÜS'ten Onur Eyidoğan: Bu yıl da 1 Mayıs'ı pandemiyle karşıyoruz. İşçiler 1 yılı aşkın süredir önlem alınmadan koronavirüsle baş başa çalıştırıldı, hâlâ da öyle devam ediyor.

Sermayedarlar pandemiye fırsata çevirerek kısa çalışma ve ücretsiz izin dayatmasıyla işçiler üzerindeki sömürüyü daha da arttırdı. Bu süreçte işçilerin canı pahasına ihracat rekorları kırılıp, kâr oranları katlandı.

1 yıldır önlem almayan sermaye devleti de tam 1 Mayıs öncesi önlem adına yasak kararları almaya başladı. 1 Mayıs'a dair yapılmak istenen her türlü eylem ve etkinliklere saldırmaya başladı. Bunun yanı sıra kod 29'un kaldırılması ve sendikalı çalışma talepleriyle süren direnişlere de taleplerin engellenmesi için saldırılıyor. Biz de hem 1 Mayıs çalışmalarımızda hem de Sinbo

direnişimizde bu yasak ve saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Önümüzdeki hafta (27 Nisan) Salı günü SML Etiket fabrikası önünde Sinbo ve SML Etiket direnişçileri ile ortak gerçekleştireceğimiz 1 Mayıs etkinliğimize de saldırı olacağı aşikâr. Ancak bu yasakları tanımak demek "kod 29 kaldırılсын!", "ücretsiz izin yasaklansın!", "sendikalı ve güvenceli çalışmak istiyoruz" taleplerinden vazgeçmek demektir. 1 Mayıs'ın yasaklanmasını kabul etmek demektir.

Sorunu çözecek önlemlerin alınması için 27 Nisan'da SML'de, 1 Mayıs'ta da alanlarda olmalıyız.

DGD-Sen'den Neslihan Acar: Grevler ve mitingler pandemi öncesinde de milli güvenlik gerekçe gösterilerek yasaklanıyordu. Pandemi sürecinde de halk sağlığı gerekçe gösterilerek yasaklanıyor. 1 Mayıs işçi sınıfının burjuvazi karşısına tek vücut çıktığı ve taleplerini dile getirdiği enternasyonal bir gündür. İşçilerin fabrikalarda, depolarda, mağazalarda hiç Aralık vermeden, tüm hakları gasp edilmiş durumda çalıştırılırken ve pandemi önlemleri işçiler için uygulanmaz işçiler virüsle kırılrken, KOD 29 ve ücretsiz izin saldırısı ile tüm örgütlülüklerimize ve kazanılmış haklarımıza karşı saldırılar yoğunlaşırken 1 Mayıs'ın yasaklanması keyfidir ve Hukuksuzdur. Patronlar karlarına kar katarken işçiler daha da fazla yoksullaşıyor. İşçilerin doldurduğu fonlar patronlara yağmalatırken işçiler, emekçiler ceplerinde 5, 10 liralarla intihar ediyor. İşçiler yaşamak için çalışmak zorunda bırakılırken biz DGDSEN olarak 1 Mayıs yasaklarını tanımıyoruz. 1 Mayıs yasaklarını tanıyan, mücadeleden kaçan sendikaları ve konfederasyonları da uyarıyoruz "maaşlarınızı işçi sınıfı ödüyor, bu konforlu yaşamları sizlere işçiler sağlıyor." Pandemi de bu koşullarda değilse ne zaman alanlara çıkacaksınız?

2020 de yasakları tanımadık 2021 1 Mayıs'ında da yasakları tanımıyoruz. DGD-SEN Migros direnişi ve üyeleri ile birlikte Taksim'de olacaktır. Tüm işçi sınıfını Migros direnişi safında, gösterdiği mücadelecilerle çizgide birlikte direnmeye çağırıyoruz. 1 Mayıs Karantinaya, evlere, balkonlara sığmaz!

Tez-Koop İş Sendikası'ndan Sancak Yıldız: Bu 1 Mayıs pandemi koşullarında karşılayacağımız ikinci 1 Mayıs. İktidarın geçen 1 Mayıs'tan bu 1 Mayıs'a karnesine baktığımızda; patronlara destek, yandaşlara ihtiyaç malzemeleri ve ekipmanları konusunda peşkeş derslerinden 'pekiyi'notu aldığını söylemek gerekir. Ancak emekçi-

leri, kadınları, gençleri yani toplumun büyük çoğunluğunu ilgilendiren derslerden sıfır(0) aldığını görüyoruz. Covid-19 'un emekçiler açısından bir iş cinayetine dönüştüğüne şahit oluyoruz.

Ekonomik krizi emekçinin sırtına bindiren Saray takımı ve çevresi açısından yolun sonu görünüyor Çünkü bu ülkenin sınıf mücadeleleri hafızası pek onurlu ve gösterişli bir hafızadır. Bu yüzden iktidarı da ülkenin hafızasından silecektir. Hiç şüpheleniz olmasın.

İşyerlerinde patron-iktidar işbirliği artık neredeyse tüm emekçiler açısından gözle görülür hal aldı.1 Mayıs; bu açıdan 2021 yılında ayrıca bir önem taşıyor. Atılmış sendikal bürokrasinin, göstermelik anma törenlerinin hiçbir hükmü yoktur. Emekçiler böylesine hayati bir dönemeçte kendi tarihine, gününe ve geleceğine sahip çıkmalıdır.

Yürüyoruz diyebilme iradesini ortaya koyacağımız bir 1 Mayıs umuduyla alanlarda olma zamanıdır.

İzzettin Akan-Bayrampaşa Belediyesi işçisi: 26.04.2006 ile 15.03.2021 tarihine kadar Bayrampaşa Belediyesi'nde çalıştım 01.04.2018 taşeronda çalışıyorduk. Cumhurbaşkanlığının 658 sayılı KHK'sı ile taşerondan belediye şirketine sözde kadroya geçtik. Sözde dediğim yanlış anlamayın çünkü biz taşeronda daha rahattık. Çünkü haklarımız daha iyiydi. Belediye şirketine geçmeden önce asgari ücret yüzde 60 şoför, yüzde 50 işçi farkı alıyorduk Belediye şirketine geçince 15 puan geri düşürüldü bizde kadroya geçiyoruz diye kabul ettik. Daha sonra yüzde 45 şoför, yüzde 35 işçi sözleşme yaptık. Belirli bir süre sonra belediye yüzdelikleri vermemeye başladı. İşçi ve işçi temsilcisi olarak itiraz ettik, belediyeye ilettik. Belediyede buna karşı yeni bir sözleşme hazırladı bize. Sözleşmeyi Nisan ayında getirdiler bize, bizde kabul etmedik ve hukuk yoluna gittik. Ondan sonra durmadan belediye ve sendika üstümüze geldiler, Yevmiye cezaları vermeye başladılar. Sonunda Kod 29 ile tazminatsız işten bizi attılar. Bize resmen hayatı zindan ettiler, hiç bir yerde iş bulamıyoruz maalesef. Zaten sefalet içinde yaşıyorduk daha beter olduk. 1 Mayıs işçi bayramıdır. Bunu yasaklıyorlar ama lebalep kongreler ve lebalep cenaze namazları serbest. Yine AVM'ler lebalep hıncanın dolu, işçilere gelince yasak onlara gelince serbest. Biz bu yasağı tanımıyoruz 1 Mayıs işçi bayramında alanlarda olacağız, vazgeçmeyeceğiz, direne direne kazanacağız. Yaşasın 1 Mayıs!

Patates Soğan İzdihamı, Yoksulluğun Geldiği Boyutu Gösteriyor!

Pandemi ile birlikte sermayeye her türlü desteği verirken ezilenlere işsizlikten, yoksulluktan, virüsten başka vaadi olmayanlar, halka çürümüş patates ve soğanı vermekten elbette geri durmayacaklardı.

Ekonomik kriz ve pandemi ile birlikte yoksulluk ve işsizlik artarken AKP iktidarı yarattığı yoksulluğu kendisi için bir gösteriş olarak kullanmaya devam ediyor. Bir yanda devletin bütün kaynakları patronlara aktarırken, diğer yanda halka çürümeye yüz tutmuş patates soğanı layık görmekten geri durmuyor. Bir yanda uzaya çıkma hayalleri pazarlanmaya çalışırken, diğer yanda patates soğana muhtaç bıraktığı halk gerçekliği karşımıza çıkıyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın talimatıyla üreticinin elinde kalan patates, soğanın Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) tarafından satın alınarak Ramazan ayında dar gelirli ailelere dağıtılacağı haberi bir müjde olarak gündemimize sokuldu. Hemen akabinde İstanbul'da vali yardımcısının katıldığı, patates ve soğanla yüklü kamyonların üzerlerine koca Türk bayraklarının asıldığı şaşalı bir törenle dağıtımına başlandığı bilgisi geçti. İktidar sahiplerinin bir çuval patatesi yoksul halka verirken çektiydikleri fotoğraflara ve fotoğraflardaki gururlu hallerine hepimiz tanık olduk. Pandemi öncesinde açtıkları tanzim çadırlarındaki kuyrukları varlık kuyrukları olarak adlandıranlar, patates soğan dağıtımını da devletin vatandaşına mutfak yardımı olarak adlandırıyor. Ailelere toplamı 5 TL'ye mal olan 10 kg soğan, 10 TL'ye mal olan 20 kg patates dağıtımı yoksul halka neyi hak gördüklerini göstermektedir. Elbette bu durum Ramazan ayının gelmesi ile bolca dini duygulara hitap ederek yapılmaya çalışılıyor. Üreticiyi desteklemek ve yoksul halka ücretsiz dağıtmak adı altında alınan patates ve soğanların artık depolarda çürümüş ürünlerden oluştuğunu unutmamak gerekiyor. Aynı zamanda üreticiye destek söylemi, üreticinin ürünlerini yok pahasına satmasına ve üretmez hale gelmesine neden olanların ağızından dökülmesi yaşananların içeriğini gösteriyor.

Törenlerle, çekilen fotoğraflarla süslü bir şekilde pazarlanmaya çalışılan patates, soğan yardımları çok geçmeden, Urfa'dan, Amed'den gelen dağıtım yapıldığı sıradaki görüntülerle, yoksulluk, halkın gerçekliği olarak karşımıza çıkıyor. Oluşan görüntülerin yarattığı rahatsızlık ve tepki iktidarın istediği etkiyi yaratama-

ması, bizzat devletin bürokratları tarafından görüntülerin provokasyon yaratmaya çalışan 4-5 kişinin yüzünden olduğunu açıklaması ile suçlu olarak yine patates ve soğana muhtaç bırakılmış yoksul halk gösteriliyor.

Yine Ramazan ayı bahanesiyle iktidar temsilcilerinin yoksulların sofrasına 'çat kapı' kurulup, bu yoksulluğun nedeni onlar değilmiş gibi gösteri yapmaya deva ediyorlar. İnsanların sofrasını fakirleştiren sorumlunun bizzat o sofrada oturup bu durumu bir lütuf gibi sunması dahası bunu görsel bir şova dönüştürmeleri yine ziyarete bulunanların bir çantasının dahi ziyaret edilen ailenin yoksulluğunun sebebi olarak açığa çıkması, ziyaretin beklenen etkiyi yaratmasına izin vermiyor. 'Fakir' evindeki iftar açma olayındaki yer sofrası bir gün önce Saray'da kurulan şatafatlı iftar sofrasının görüntüsünü kapatamıyor.

Tüketici Hakları Derneği'nin açıklamasına göre Türkiye Halkı son yetmiş yılın en ağır yoksulluğunu ve açlığını yaşamaktadır. Yine dernek; tüketicilerin ezici çoğunluğu yeterli ve gerekli gıdaya erişemediği için yeterli ve dengeli beslenemediğini, asgari ücretlilerin son bir yılda 61 çeşit temel gıda olmak üzere, 78 çeşit gıdada satın alma güçlerinin düştüğünü belirtmektedir. Yine Türkiye Bankalar Birliği (TBB) Risk Merkezi'nin negatif nitelikli bireysel kredi ve kredi kartı bültenine göre Ocak-Şubat döneminde bireysel kredi veya bireysel kredi kartı borcundan dolayı icra takibi başlatılan kişi sayısının 132 bin kişi olduğu ifade edilmektedir. Pandemi döneminde halka tek vaadi ucuz kredi olan iktidarın getirdiği sonuç olarak bu durum karşımıza çıkmaktadır. Hepimiz hatırlarız iktidar pandeminin başlaması ile halka yardım etmek yerine daha uygun koşullarda borç vaat etmişti. Bunun sonucu olarak geliri düşen, işsiz kalan halk kredilere muhtaç kalmış, borçlarına borç eklemek zorunda bırakılmışlardı. Ertele-nen kredilerin ödeme zamanının gelmesi ile birlikte icraya düşen kişi sayısı artmakta ve gelecekte de daha çok artacağı ortadadır.

Ekonomik kriz ve pandeminin yarattığı işsizlik ve bunun sonucunda ortaya

çıkan yoksulluğun artık gizlenebilme şansının kalmaması iktidarın bütün boş söylemlerinin çok geçmeden açığa çıkmasına vesile olmaktadır. Tıpkı uzaya çıkıyoruz hayallerinin eline iş, aş yazarak intihar eden işsiz emekçinin karşısında yere çakılması, iktidarın artık her konuda satmaya çalıştığı içi boş hayallerin gerçeklikler karşısında duvara toslaması karşımızda durmaktadır.

Egemenlerin yazmaya çalıştıkları başarı hikâyelerine rağmen artan işsizlik, yoksulluk karşısında intiharlar toplumsal olgu haline gelmiştir. İnsanlar sistem karşısında çaresiz kalarak yaşamalarına son vermektedirler. Bu gerçekliğin karşısında her türlü şov iğreti durmaktan öteye gitmemektedir.

Kendi yarattıkları yoksulluğun üstünü örtmek isteyen iktidar sahiplerinin her türlü adımının halkın nezdinde bir karşılığı kalmamıştır.

Pandemi dönemi işsizliği ve yoksulluğu artırırken zenginler servetlerine servet katmaya devam etmişlerdir. Ülkemizde yoksul sayısı artarken diğer taraftan zenginlerin servetleri ve sayıları artmıştır. Bu durum iktidar sahiplerinin hangi sınıfa hizmet ettiklerinin açık bir göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Büyüyen sağlık krizinde dahi halka hiçbir yardım yapmayanlar, temsilcisi oldukları sermayeyi ihya etmişlerdir.

Sürekli işsizlikle beraber gelişen yoksulluk toplumsal anlamda genişlemektedir. İnsanlar gelirlerini kaybederek açlığın pençesine bırakılmaktadırlar. İktidar tüm bunları yokmuş gibi yaparak üzerini ka-

patacağını sanmaktadır. 'Bizi mahvettiniz, bizi öldürdünüz' diyenlere cebindeki telefonu kaça aldın sorusu sorabilmektedir. Her açım geçinemiyorum diyenin üzerine

Tüketici Hakları Derneği'nin açıklamasına göre Türkiye Halkı son yetmiş yılın en ağır yoksulluğunu ve açlığını yaşamaktadır.

yok öyle bir şey diyerek giden iktidar patates, soğan dağıtımındaki yaşanan izdi-hama provokasyon diyerek kurtulacağını zannetmektedir.

Emperyalist - kapitalist sistem tüm toplumu içine alan bir işsizlik ve yoksulluk getirmektedir.

Pandemi ile birlikte sermayeye her türlü desteği verirken ezilenlere işsizlikten, yoksulluktan, virüsten başka vaadi olmayanlar, halka çürümüş patates ve soğanı vermekten elbette geri durmayacaklardı. Bizzat insanların yoksulluklarından sorumlu olanlar onların sofralarına oturmayı büyük bir alçak gönüllülük olarak sunmaya çalışmaktadırlar.

Milyonlarca insan işsiz, milyonlarcası açken iktidar kendi yarattığı yoksulluğu yok sayarak, inkâr ederek kapatacağını düşünüyor. Ancak yoksullaşmanın geldiği boyut her defasında gerçeklik olarak yok sayanların karşısına çıkmaya devam ediyor. Halkı yoksulluğa mahkûm edenlerin onların sofrasında yerinin olmadığı gerçeği açığa çıkıyor.

KADINLARIN BİRLİĞİ

CİNSEL ŞİDDETİN AÇTIĞI “YARAYI” ANLAMAYANLAR İÇİN BİR YAZI

*Biz biliyoruz ki, ataerkil sistem, cinselliği, erkeğin güçlülüğünün ispatı şeklin-
de ele alıp, kadını kısıtlama
aracı olarak kullanmak-
tadır. Bu durumda, cinsel
şiddeti, erkeğin cinselliğine
biçilen anlam kapsamın-
da hakimiyet aracı olarak
değerlendirmek gerekir.*

Şiddet, genel olarak uygulanan kişi üzerinde hakimiyet/iktidar kurmak üzerin yaşama geçirilen bir olgu olmakla birlikte, kadına yönelik şiddet denildiğinde özü aynı kalmakla birlikte çok daha özel anlamlar içermekte. Hele bu şiddet, taciz-tecavüz-istismar vb. şekillerde yaşandığında özelinde de özeli bir durum çıkarmakta kadınlar açısından.

Kuşkusuz, bu tüm şiddet türleri için geçerlidir; psikolojik olsun, fiziksel olsun tüm şiddet türleri yaşamımızda önemli gedikler açar/açıyor. Ama kadının “tabusu”, “kutsal hazinesi”, üzerinde konuşulması yasaklananı, yani cinselliği şiddetin hedefi olduğunda (kabul edelim ya da etmeyelim) iş biraz daha değişiyor. “Basit sarkıntılık” olarak ifadelendirilen taciz biçimleri dahi –bırakalım erkekleri, kadınların bile anlamlandırmakta zorlandığı bir şekilde- kadınların yaşamında önemli izler bırakıyor.

Diğer şiddet türlerine göre açtığı yaranın büyüklüğünü, tipik “namus”, “kirlenme” kavramının yaşamımızdaki yerinden cinselliğimize yabancılaşımına kadar bir dizi düzlemde tartışmak mümkün. Yanı sıra konuyu “benim değil onun namussuzluğu”, “namus iki bacak arasında değildir” gibi tespitler ve bu tespitleri bir kadının dillendirebilmesi iyi bir şeydir, ama bu tespitler, “tiksin-ti”den, bir şekilde yine bize zarar veren ve hayatımızı altüst eden içe dönük “öfke”den bizi kurtarmıyor.

Cinsel şiddet? Cinsellik mi şiddet mi?

Belki bu tartışmanın başlangıç noktası bu kavramlarla doğru bir zeminde ilişkilendirilmektir. Tüm toplum gibi, hemen hepimiz cinsel şiddet eylemini, (aksini bilsek ve iddia etsek de) “adı üstünde” **cinsellik zemininde** algılıyoruz. Yani erkeğin, bizim rızamız, isteğimiz dışında cinsellik “ihtiyacını” giderdiği vb. bir zemin olarak kavırıyoruz. Oysa, bu eylemi, tüm diğerlerinde olduğu gibi şiddet zemininde tartışmak ve şiddetin genel amacında olduğu gibi bunu da **iktidar/hakimiyet kurma ekseninde** kavramak, bu şiddet türüne karşı mücadele ve onunla baş etmek açısından bir ilk adım olabilir. Ya da bu cümleyi şu şekilde de kurabiliriz; şiddeti, güçlü-güçsüz ilişkisinin bir dışavurumu olarak, hakimiyet odaklı ele alırsak, cinsel şiddetin de kadın bedeni üzerinden tahakküm amaçlı olduğu, ataerkil sistemlerde kadına yönelen cinsel şiddeti, erkin iktidar aracı ve iktidar çeşidi olarak kullandığını görüyoruz.

Cinsel şiddeti, neden bir şiddet olarak değil de, cinsellikle bağlantılı olarak görüyoruz? Mesele sadece “cinselliğe dönük-cinsel içerikli” bir eylem olmasından mı ileri geliyor? Böyle kavrayışımızın nedenleri üzerinde durmak-tartışmak gerekir çünkü cinsel şiddetin bu şekilde bir ele alınışının neden olduğu sıkıntılar bu şiddeti meşrulaştıran bir noktaya kadar ulaşmaktadır, nitekim ikiyüzlü “ahlak-namus” anlayışıyla sistemin ve de toplumun yaptığı tam da budur.

Net olarak söyleyebiliriz ki, cinselliği cinsel şiddetin nedeni olarak ele almak, doğru temelde bir değerlendirme olmanın yanı sıra, cinsel şiddeti meşrulaştıran bir yerde durmaktadır.

Biz biliyoruz ki, ataerkil sistem, cinselliği, erkeğin güçlülüğünün ispatı şeklinde ele alıp, kadını kısıtlama aracı olarak kullanmaktadır. Bu durumda, cinsel şiddeti, erkeğin cinselliğine biçilen anlam kapsamında hakimiyet aracı olarak değerlendirmek gerekir. Yani cinselliği, eril zihniyetin erkekliği ispatlama noktasında kıstas olarak erkin iktidarını **cinsellik üzerinden** kurma şeklinde okumak gerekir.

Ataerkil sistemde, erkek cinselliği baskın, kadın cinselliği ise itaatkar olarak görülür. Erkek cinselliğini alabildiğine kışkırtıp kadının cinselliğini bastıran ve hatta yok sayan ataerkil sistem, erkeğe kadının ve aynı zamanda kadının cinselliğinin üzerinde hakimiyet-sahiplik hakkı verir. Bu “hak”kın farkında olan erkek, kadının, kendi cinsel isteklerini karşılamakla **yükümlü** olduğu bilgisiyle hareket eder ve taciz-tecavüz de bu hakkın en zorba şekilde kullanım biçimi olarak ortaya çıkar. Cinsellik hem zevk (elbette erkeğe ait) hem de güç aracı olarak görüldüğü için, korkutularak ve aşağılanarak, kadınlar üzerinde kontrol ve hakimiyet kurmak için zorla uygulanır. Bu elbette sadece kadın üzerinde erkek iktidarını kurmanın değil aynı zamanda ataerkil güç ve kontrolünün de uygulanması anlamına gelir. Kısacası cinsellik, diğer tüm toplumsal kurumlar gibi erkek egemen sistem tarafından empoze edilen güç ve hakimiyet ilişkilerinden bağımsız ve muaf değildir.

Tüm konularda olduğu gibi, tek bir yazıyla, tek bir noktayla bitirilecek konu değil bu da. Şimdilik sadece cinsel şiddeti tariflerken, üzerinde tartışırken, daha önemlisi ona karşı mücadele ederken, zeminimizin ne olduğu üzerinde durmuş olduk. Bu zeminin, daha fazla kavranması, içselleşmesi, bir düşünüş tarzı haline gelmesi için çokça uğraşmak zorunda olduğumuz açık. Belki bir kısmımız, toplumun “namus”, “kirlenme”, “ahlak” anlayışlarını aştığı iddiasında olabilir ancak yine de hala cinsel şiddete karşı kendini savunmasız hissediyor, fobi derecesinde bir korkuyla yaklaşıyorsa konuya, bu o kadar da kolay bir iş değil. Hem bir tabunun altını eşeliyorsun, hem kendini –varlığını, bedenini, cinselliğini- didikliyorsun. Bu, hem tekil hem de kolektif bir çaba olarak bütünleştiği, cinsiyet bilinciyle bulunduğu noktada ulaştığımız halkayı büyütecek bir yerde duruyoruz. (Bu yazı, YDK dergisinin 2014 tarihli 1. sayısındaki “Cinsel Şiddet! Tüm Şiddetlerden Öte Mi? Başlıklı yazıdan derlenmiştir.)

Trans Kadınların Yaşam Mücadelesini Anlatacak Dizi Koza’nın Çekimleri Başladı

Yapımcılığını Göksu Başaran’ın üstlendiği, senaryosunu Serdar Saraçoğlu’nun yazdığı, yönetmenliğini Kevin Leonardo Jose Arthur’un üstlendiği Koza dizisinin çekimleri başlıyor.

Kaosgl.org’dan Yıldız Tar’ın habere göre, dizide Başaran aynı zamanda Sinem karakterine hayat verecek. Trans kadın oyuncu Bergüzar Bercan, Meran ise Sude karakteriyle ekran karşısında olacak. Dizinin Youtube’tan yayınlanması planlanıyor.

“Her bölümde gerçek hayat hikâyeleri olacak” diyen Başaran diziyi KaosGL.org’a şöyle anlattı: “Dizinin başrolünde iki trans kadın oyuncu varız. Her bölümde hayat hikâyelerinden yazılmış bir senaryo ile karşınızda olacağız. Şimdiye kadar üç bölüm yazıldı. Önümüzdeki günlerde de çekmeye başlayacağız. Çok heyecanlıyız.”

Dizinin her bölümünde konuk oyuncular da yer alacak. Başaran, ilk konuk oyuncunun Suna Selen olacağını müjdeledi ve sözlerine şöyle devam etti:

“Koza bir yaşam mücadeleleri hikâyesi. Trans kadınların verdiği yaşam mücadelesini anlatacağız. Ana akım medyada, dizi ve filmlerde bize yer verilmiyor. Oyunculuk yaptığım için çok yakından görüyorum bunu. Roller verilmiyor. Sansür var. Bu resmi değiştirmek için bir gayret işe koyuldum ve böyle bir proje ürettim. Kendi tecrübelerimden yola çıktık. İlerleyen bölümlerde başka LGBTİ+ oyuncular da dahil edeceğiz. Trans erkek oyuncuların da yer almasını istiyoruz. Trans erkeklerin hayat hikâyelerini de anlatabilmek isteriz.

Amacım görünür olmak. Ben uzun süredir iş gelsin diye bekliyordum. Oturdum düşündüm ve sansürsüz en iyi kendimi ifade edebileceğim yerin Youtube olduğuna karar verdim. Bayağı zor da bir işe giriştik ve sponsor arayışlarımız devam ediyor. Umuyoruz ki projemiz için sponsor da bulabileceğiz.”

“Vazgeçmiyoruz” Diyan Kadınlar İstanbul Sözleşmesi İçin Sokakta Olmayı Sürdürüyor

Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesine karşı tepkilerini gösteren Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu İstanbul Sözleşmesi'ni Uygula Kampanya Grubu'ndan kadınlar, İstanbul'un birçok ilçesinde “İstanbul Sözleşmesi bizim, vazgeçmiyoruz” şiarıyla astıkları pankartlarla İstanbul Sözleşmesi'nin savunmayı sürdürüyor.

Kadınlar Beşiktaş, Bağcılar, Okmeydanı, Altunizade, Esenyurt ve Avcılar'da “İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçmiyoruz” talebiyle kenti pankartlarla donattı.

Kadınlar “Alanları da sokakları da meydanları da terk etmiyoruz. İstanbul Sözleşmesi'nden de vazgeçmiyoruz” diyerek şehri pankartlarla donattı. Kartal'da asılan pankartın ardından polis takibi sonucunda gözaltına alınan bir kadın idari para cezasının ardından karakoldan serbest bırakıldı.

Melek İpek Tahliye Oldu!

Uğradığı işkence ve katledilme girişiminin ardından evli olduğu kişi Ramazan İpek'i öz savunma ile öldüren Melek İpek tahliye edildi.

YDK'nın “Pandemiye Bir de Bana Sor” İsimli Kitabı Çıktı

Yeni Demokrat Kadın (YDK)'ın pandemi döneminde kadın ve LGBTİ+'ların deneyimleri ve yaşadığı zorlukları anlattığı ‘Pandemiye Bir De Bana Sor’ kitabı çıktı. Nisan Yayıncılık'tan çıkan kitabı YDK, kendi sitesinde yaptığı bir açıklama ile duyurdu.

YDK, geçtiğimiz yaz aylarında “Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriyarkanın maskesi düşüyor. Pandemiye Bir De Bana Sor” şiarıyla yürütülen kampanya çalışmasının bir sonucu olarak bu kitabı çıkardı. YDK, duyuru haberinde “Bu yüzden kitap bizim için aynı zamanda her bir kadının deneyimlerine dönük değeri açığa çıkarma sürecinin bir halkasına dönüştü” şeklinde bir vurgu yaptı.

YDK kitaba ilişkin “Pandemi sürecini dezavantajlı bir şekilde geçirmek zorunda kalan kadın ve LGBTİ+'ların deneyimleri üzerine yeteri kadar yapılmayan araştırmalara alternatif oluşturma ve bunu doğrudan kendi sözlerini kitaba taşıyarak, bu araştırmaların salt rakamlara indirgenip dondurulmasına karşı durma hedefi ile örgütlediğimiz ‘Pandemiye Bir de Bana Sor’ kampanyamızın son ayağı olan kitap çalışmasını sonlandırdık. Kitap yakın zamanda okuyucularla buluşacak.

Bir yılı aşkın zamandır bütün çalışmalarımızı pandemi gölgesinde sürdürüyoruz. Bu birçok açıdan bir sıkışmışlık yaratıyor. Kadınlar bu sıkışmışlığı aşmak için başından

bu yana önemli bir direniş deneyimi yarattı. Bu atmosfer içerisinde açığa çıkan ‘Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriyarkanın maskesi düşüyor: PANDEMIYİ BİR DE BANA SOR!’ kampanyamız, bu direniş ruhundan beslendi. Kadın ve LGBTİ+'ların, hayatını altüst eden pandemi koşullarındaki deneyimlerini açığa çıkarmak, bu deneyimleri gündeliğin-sıradanlığın-görünmezliğin pençesinden kurtarmak amacıyla dört ay boyunca sürdürdüğümüz bu kampanyanın en önemli ürünü olan kitabı; hikayeleri, anlatımları ve deneyimleri ile kitabın yaratıcısı olan kadınlarla buluşturacak olmanın heyecanını yaşıyoruz.” sözlerini kaydetti.

“Biz de dahil yüzlerce kadın bu kampanyanın hikayesi aslında”

YDK son olarak “Geçtiğimiz yıl Temmuz ayında başlattığımız kampanyanın açığa çıkardığı üzere;

kadınların pandemiye, pandemi öncesine, “normalleşme” meselesine dair de söyleyecek sözü çoktu. Kadın ve LGBTİ+'ların sözlerini kitaba taşımak, bizim açımızdan daha fazla önem kazandı. Çünkü bu kampanya sırasında kapısını çaldığımız, çayını içtiğimiz, sohbet ettiğimiz kadınların birçoğu yaşadıklarını anlatmaya değer bile görmüyordu. Bu yüzden kitap bizim için aynı zamanda her bir kadının deneyimlerine dönük değeri açığa çıkarma sürecinin bir halkasına dönüştü.

Pandemiye fırsata çevirmek isteyen emperyalist-kapitalist, patriarkal düzenin hevesini birçok noktada boğazında bırakan kadın ve LGBTİ+'lardan beslenen kitabımız okuyucularla buluşuyor.

Şimdi pandemiye kadınlardan ve LGBTİ+'lardan dinleme zamanı...” dedi.

Kendisine işkence eden ve katletme girişiminde bulunan evli olduğu Ramazan İpek'i öldüren Melek İpek, yargılandığı davanın duruşmasında tahliye edildi. Antalya'da 7 Ocak'ta kendisine işkence eden ve katletme girişiminde bulunan evli olduğu Ramazan İpek'i öldüren Melek İpek'in yargılandığı davanın duruşması Antalya 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Melek İpek duruşmaya tutuklu bulunduğu Antalya L Tipi Kapalı Cezaevi'nden Ses ve Görüntü Bilişim

Sistemi (SEGBİS) üzerinden katıldı.

Duruşmayı sivil toplum kuruluşları ve kadın örgütleri de izledi.

Savcı esas hakkındaki mütalaasında, kastın aşılması sonucu “taksirle insan öldürme” suçundan Melek İpek'in 2 yıldan 6 yıla kadar hapsini talep etti. Müşteki Esmâ ve Murat İpek'in avukatı Ziya Berkhan Yaman, savcının esas hakkındaki mütalaasına itiraz etti.

Melek ve avukatının da beyanlarının dinlenmesinin ardından

dan mahkeme heyeti karar için ara verdi.

Duruşmada mahkeme heyeti, “meşru savunmada sınırın aşılması mazur görülebilecek bir heyecan, korku ve telaştan ileri gelmiş ise faile ceza verilmez” hükmü gereğince Melek'in tahliyesine karar verdi.

Melek'in tahliye kararı çok sayıda kadın örgütü tarafından sosyal medya hesaplarında paylaşıldı. Kadın örgütleri bu haber için “Günün en güzel haberi” yorumunu yaptı.

Keremo: “Bir Dil Yok Olursa Bir Halk Yok Olur, İzin Vermeyelim”

SÖYLEŞİ KEREM TEKOĞLU

Yazar Kerem Tekoğlu'nun (Keremo) yazdığı ve 20 kitaplık bir set olan 'Çîrokên Gulê' (Gulê'nin Hikâyeleri) çocuk kitabı seti J&J Yayınları tarafından yayımlandı. Kürtçe'nin Kirmanckî ve Zazakî lehçelerinin bir arada olduğu 20 kitaplık sete dair Kerem Tekoğlu ile söyleşi yaptık. Söyleşimizde, Kürtçe yazın dünyasından çıkan çocuk kitaplarına, Kürtçe ve lehçelerinin yok olmaması için yapılması gerekenlere ve daha bir çok nokta üzerine konuşma fırsatımız oldu. Kerem Tekoğlu'nun “bir dil yok olursa bir halk yok olur” vurgusu oldukça önemli bir noktada duruyor.

İlk olarak Keremo (Kerem Tekoğlu) kimdir biraz tanıyalım, yani Kürtçe yazmaya ne zaman başladı, ne tür zorluklar yaşadı, Kürtçe ona ve o Kürtçe'ye neler kazandırdı?

Benim ilk Kürtçe yazım 20 yıl önce 16-17 yaşlarındayken -yarım yamalak Kürtçem ile- Azadi Welat gazetesinde çıktı.

Kürtçeyi tercih etmemin çok büyük bir

başladım. 11 ayrı Kürt Kültür ve Sanatı icra eden kültürel çalışmaların içerisinde, kuruluşunda yer aldım.

Kürtçe yazmanın birçok zorluğu var, sistemin asimile ettiği, etmek istediği, öldürmek, yok etmek istediği bir dille üretim yapmaya çalışıyorsun, sanat yapmaya çalışıyorsun ya da yazmaya çalışıyorsun bu başlı başına zorlu bir olay. Onun dışında sen diyorsun “ben bu dille bu sanatla yani bu dille yapacağın sanatla ayakta kalmaya çalışacağım” ama bu dil, bir eğitim dili değil, bu dil, bir pazar dili değil, bir ticaret dili, popüleritesi olan bir dil değil. Dolayısıyla bunların hepsi sorun yaratıyor senin önünde, çünkü senin bir dili seçmen senin hiçbir pazarının olmaması demektir. Pazarı olmayan bir dille sanat yapıyorsan, bu yaptığın çalışmanın 1-0 geriden başlaması demek oluyor.

Yakın zamanda ‘Çîrokên Gulê’ Kürtçe 20 Kitaplık set çıkardınız. Kitabın girişinde “Kitaplar 0-90 yaş arası için” ifadesi dikkat çekici. Bu nasıl bir mesaj içeriyor?

Evet son yazılı çalışmam 20 kitaplık bir eğitici çocuk hikayeleri seti. Bu kitapların hepsi bana ait, kendim yazdım, teatral çalışmalarım. Yani alan çalışmaları, saha

çalışmaları değil, anonim hikayeler, eserler değil ama hepsinin eğitici özellikleri var. Örneğin bu hikayelerde çocuklar; anne-babalarına saygı göstermeyi, temizliği, ekolojii, doğa sevgisini, ağaçları, bitkileri, yardım severliği yani dünya çocukları için olması gereken ne varsa Kürt çocukları için de aynı şeyleri içeriyor. Tamamen çocuk pedagojisine, çocuklara uygun teatral çalışmalar. Örneğin çocuklara kitap oku-

mayı sevdiren bir proje. Aslında ben bu projeyi hazırlarken yaklaşık 5 yıldır yürüttüğüm bu süreçte birçok Kürt kurumu, kuruluşu onun dışında Avrupa'da Türkiye'de birçok kapıyı çaldım. Aslında benim şöyle bir amacım vardı; ben bu kitaplardan binlercesini yayımlayıp büyük kentlerde Adana, Mersin, Bursa İstanbul, Ankara, İzmir gibi kentlerde çok büyük bir Kürt kitlesi yaşıyor, Kürtçe bu kentlerde ölmek üzere. Ve benim amacım bu kentlerde bu kitapları bedava Kürt çocuklarına ulaştırmaktı. O nedenle Avrupa'da birçok yerde birçok kapı çaldım. Ama maalesef ben bu imkanlara sahip olamadım, bu kitapları basacak o bütçeye ulaşamadım. Ama son dönemde pandemi ile birlikte neredeyse umudum gitti, yok oldu. Ben bu sefer kendi imkanlarımla yayımlayıp bir şekilde bir miras bırakma, benden sonra gelecek çocuklara miras bırakma hissiyatı oluştu. Dijital medyada Netü Tv isminde bir kanal var onlar, 3-5 arkadaşın sağ olsun ufak tefek bir katkısı oldu. Ama ben bu kitapları kendi imkanlarımla yayımladım. Bu 20 eğitici kitap, Kurmanckî ve Zazakî olmak üzere Kürtçe'de Kuzey'de kullanılan 2 ana lehçe ile yayınladık bu kitapları. Kurmanckî'nin yine bir şekilde çalışması var, bir şekilde ayakta kalıyor. Ancak Zazakî maalesef çok çok zor durumda, bu lehçe Kuzey Kürdistan'da çok zor durumda. Ben Zaza değilim ama ben Zazakî'nin tek kelimesinin dahi ölmesini bitmesini istemiyorum, bu zengin lehçenin yaşamasını gerektiğine inanıyorum. Dolayısıyla kitapları bu kez de bu 2 lehçe ile yayımladık.

“Bu 20 kitaplık set Kürtçesini geliştirmek isteyen herkes için”

Kitabı ilk açtığımız da doğrudur, 0-90 yaş arası çocuklar için bir notla başlıyor. Maalesef Kürtlerin yaşadığı bir coğrafyada “ben anlıyorum ama konuşamıyorum” cümlesi çok çok yaygın. Biri ile konuştuğun zaman çocuk, genç veya yaşlı da olabiliyor “ben anlıyorum ama konuşamıyorum” diyor. Dolayısıyla biz bu projeyi hazırladığımızda Kürtçesini geliştirmek isteyen çocuklar için ya da 0-90 yaş arası çocuklar için, Kürtçesini geliştirmek isteyen Kürtlere, var olan Kürtçesinin üzerine biraz daha eklemek isteyenlere hiç yoksa da bu kitaplar sayesinde öğrenmek isteyenlere adadık. O nedenle öyle bir cümle ile başlıyor. Projeyi hazırlarken seçici, basit, düzgün telaffuzu olan kelimeler kullandım hikayeleri yazarken. Ben yıllarca Kürtçe Diksiyon dersi verdim, bu kitabı okuyan kişilerin Kürtçeyi daha iyi konuşma, daha iyi telaffuz etme imkanı vermesi için, basit, halk içinde kul-

lanılan kelimeler seçtim. O cümleyi başına yazmış olmamın nedeni de biraz bu.

Son olarak Kürtçe bir taraftan bu coğrafyada milyonlarca insan tarafından konuşuluyor. Yine hem edebiyat dünyası zengin ama hem de (özellikle büyük şehirlerde) eskiye göre daha az konuşuluyor. Okuma kısmı zaten daha az, siz ne dersiniz, bunu tersine çevirmek için neler yapmak gerekiyor? Zazakî lehçesi için tablo çok daha ağır, bu dil yok olmaktan nasıl kurtarılabilir, daha fazla konuşulması vs için kime nasıl bir çağrısınız olur?

Türkiye'de yaklaşık 25 milyon Kürt'ün yaşadığını biliyoruz, 25 Kürt'ün anadili Kürtçe'dir. Maalesef 25 Milyon Kürt'ün anadili yok olmak üzere, çünkü yüzlerce yıldır bu halkın üzerinde büyük asimilasyon oyunları oynanıyor ve özellikle Cumhuriyet'in kurulduğu günden bu yana Türkiye'de onlarca dil yok oldu, bitti. Eğer bu şekilde devam ederse maalesef Kürtçe'nin de yok olan o dillerden biri olma ihtimali çok yüksek. Bir iki kuşak sonra bu dilde yok olacak. Biz bunu nasıl engelleyebiliriz. Birincisi şu, ben istediğim kadar kitap yayınlayayım, başkası için de geçerli, istediğimiz kadar kitap, albüm, film yayınlayalım. 1-2 kuşaklık ömrü kaldı Kürtçe'nin. Yani birincisi bu dil eğitim dili olmak zorunda. İlk okuldan hatta kreşlerden üniversitelere kadar eğitim dili olmak zorunda.

“Bir dil eğitim ve pazar dili olursa yaşar”

Bir dil ilk olarak eğitimde yaşar, birde ticaret dili olursa yaşar, hayatta kalır. Bunların ikisinin öntü açılmalı. Türkiye'nin neresinde yaşarsa yaşanılsın anadilde eğitim görmek zorunda. Biz (sanatçılar, dil aktivistleri) bu konuda üzerimize düşen görevleri yerine getirmek zorundayız. Benim bununla ilgili büyük bir çağrım var; Türkiye'deki tüm siyasetçilere, siyasetlere, bir dil yok olursa bir halk yok olur. Özellikle Kürt siyaseti, sol siyaset bu konuda bir kırmızı çizgi belirlemeli; ve Kürtlerin yani Kuzey'de ve Türkiye'de yaşayan 25-30 milyon Kürt'ün dilini eğitim dili olarak ortaya koymalı. En büyük çabası bu olmalıdır. Kurmanckî'nin 1, en fazla 2 kuşaklık ömrü kaldıysa maalesef Zazakî'nin 10-15 yıllık ömrü kalmıştır. Bu asimilasyon böyle devam ederse ve eğitim dili pazar dili olmazsa, dil ölecek. Zazakî'nin ömrü çok çok daha kısa. Şöyle söyleyeyim bu Halepçe katliamından çok daha büyük bir katliam, Dersim katliamından, Zilan'dan daha büyük bir katliamdır.

Bu ülkede tek Türkçe kelime bilmeyen anneler tek Kürtçe bilmeyen çocuklar büyüttü, büyütüyor.

“Bu ülkede tek Türkçe kelime bilmeyen anneler tek Kürtçe bilmeyen çocuklar büyüttü, büyütüyor.”

nedeni var, birincisi bu benim ana dilim ve 100 yıllardır özellikle Cumhuriyet'in kuruluşundan bu yana çok ciddi bir asimilasyonla karşı karşıya olan ve ölmek üzere olan bir dili tekrar yaşatma veya ölmesini engellemek için en azından bir damla su olmak onur vericiydi. Ve ben 98-99 yıllarında itibaren Kürtçe Tiyatro, televizyon, radyo programları, Kürtçe şiir dinletileri ve yazma konusunda çalışmalar yapmaya

Difaa El Wetenî'nin Rojava'da Yarattığı Kaos

20 Nisan günü Rojava-Qamişlo'nun Tay Mahallesi'nde Difaa El Wetenî (Ulusal Savunma Kuvvetleri) milislerinin Rojava İç Güvenlik Güçleri'nin noktasına saldırısıyla başlayan çatışma hali, sürekli ateşkeslerle birlikte devam etmektedir. Esad rejimine bağlı bu gücün Rojava ve Suriye geneline dönük ilk saldırısı değildir. Her ne kadar resmi kaynaklar 2012 dese de kuruluşu 2004 yılı Qamişlo İsyanı'na kadar dayanan bu paramiliter güç, genellikle ulus ve mezhepler arası çatışma yaratmak ve bu çatışmalardan Esad rejimine fayda sağlamak amacını taşımaktadır. Şam yönetiminin yönlendirmesiyle bugüne kadar onlarca katliama ve çatışmaya imzasını atmıştır.

Bu paramiliter güç, halk arasında "maskeliler" olarak tanınmaktadır. Bunun nedeni özellikle Şam yönetimine karşı protestolar düzenleyenleri maske takarak gözaltına almaları ve işkence yapmalarıydı. 2012 yılına kadar gizli bir milis gücü olarak faaliyet gösterdi. 2012 yılıyla birlikte özerk bir yapılanma halini aldı. Hem devlet yönetim kademesinde hem de komuta kademesinde yer alıp maaş almaya başladılar. Aslında SADAD gibi bir yapılanmaları olduğu söylenebilir. İçerisinde sadece Suriyeli Araplar değil, farklı milliyetlerden kişiler de var. Görünen kısmı Esad rejimine bağlı ise de esas olarak İran rejiminin örgütlediği paramiliter bir güçtür. Hatta zaman zaman içlerinde emirleri farklı yerlerden de aldıkları için çatışmalar çıkmaktadır. Özellikle 2013 yılında Cizre bölgesinden insanları kaçırp, fidye isteme ve alınan fidyelerin hükümet güçleri arasında bölüştükleri bilinmektedir.

Rojava Devrimi ile birlikte Difaa el Wetenî'nin çatışma yaratma tarzı değişmiştir. Öncesinde siviller arasında provokasyon yaratıp (örneğin, Kürt-Arap) onların birbirleriyle çatışmasını sağlayıp, sonra da Şam hükümeti adına halkları katleden bir pratik içinde olmuşlardır. Rojava Devrimi ile birlikte hem iç güvenlik güçlerinin hem de ordunun oluşması saldırıların yapısını da farklılaştırdı. Artık noktalara direkt askeri bir güç olarak saldırmakta ve faaliyetlerini açıktan yürütmektedirler.

Saldırıların artmasının nedeni

Suriye "seçim"leridir!

Qamişlo ve Heseke'de rejim kontrolünde olan her alanda örgütlenmeleri ve askeri noktaları bulunmaktadır. Esad rejimini bu yıl çok sayıda karışıklık yaratma girişimi bulunmaktadır. Bu saldırıların devlet başkanlık seçimlerinin yapılacağını açıklanmasının hemen ardından başlaması tesadüfi değildir. Çünkü Suriye genelinde 26 Mayıs'ta başkanlık seçimi var ve Rojava

bölgesinden seçime katılma oranı oldukça düşük. Bu nedenle Esad rejimi, gözdağı vermek ve kurulan sistemi Özerk Yönetim aleyhine kendi lehine çevirmek istemektedir. Aynı zamanda da Qamişlo'nun tamamına Rusya'nın da desteğiyle sahip olmak istemektedir.

Savaşla birlikte 13 milyon Suriyeli, ülke içinde ve dışında yerlerinden edilmiştir. Doğalığında Esad sadece kendi kontrolündeki yerlerde seçim yapabilmektedir. Zaten adaylık için son 10 yılda Suriye'de bulunmak ve Müslüman olmak şarttır. Her anlamıyla demokratik olmayan bir seçim sürecini hazırlayan Esad'ın kendi diktatörlüğünü meşrulaştırmak dışında başka bir amacı yoktur. ABD'nin uyguladığı "Sezar Yasaları" ile ekonomik ambargoya uğrayan ve siyasi olarak da çöküşe giden Esad rejimi her diktatörün yaptığı gibi çözümü iç savaşta ve katliamda görmektedir.

Rusya, daha öncesinde nasıl Efrin'i Türklerin işgal etmesi için onay verdiyse bugün de Esad'a Qamişlo'da karmaşa yaratma imkânı sağlayarak bir tahta iki kuş vurmak istiyor. Böylelikle hem Türkiye'nin Suriye'ye dair işgal planlarını Rusya'sız yapamayacağını hem de Rojava Özerk Yönetimi'ne esasta Esad'a dayanan bir yönetimi tanıdığını gösteriyor. Bunu da garantör, arabulucu vb. rollerle yapıyor.

20 Nisan'da başlayan çatışmalardan bugüne kadar onlarca Difaa el Wetenî milisi öldürülmüş, birçok noktası Rojava İç Güvenlik Güçleri'nin eline geçmiş ve cephaneleri bulunmuştur. Aynı zamanda 2 Rojava İç Güvenlik üyesi ve 2 sivil de hayatını kaybetmiştir.

Rojava Özerk Yönetim sisteminde şehirlerin savunmasını İç Güvenlik Güçleri yapmaktadır. Bu sebeple Difaa el Wetenî'nin saldırılarına Hêzên Parastina Civakî (Toplum Savunma Güçleri), Hêzên Parastina Civakî-Jin (Kadın Toplum Savunma Güçleri), Asayîşa Rojava, Asayîşa Rojava Jin, Hêza Asayîşa Taybet (Özel Asayiş Güçleri) karşılık vermektedirler. Çatışmalar Tay Mahallesi ile kalmamış farklı mahallelere de yayılmış ve bazı sivil yerleşim yerlerine havan atışı yapılmıştır.

20 Nisan'dan bugüne "Rusya'nın garantörlüğünde" 4 kez sürekli ateşkes ilan edildi ve her seferinde de Difaa el Wetenî tarafından ateşkes delindi.

Esad'ın bir amacı Kürtleri yine zor ile kendisine bağlamak, diğer amacı ise Rojava Özerk Yönetimi'nin aleyhine provokasyon yaratıp özellikle Arap ve Hristiyan halklarını kışkırtmaktır. Qamişlo'nun çok uluslu yapısı ve rejim destekçilerinin de

bulunması aynı zamanda da Özerk Yönetim kurumlarının birçoğunun da bu şehirde olması daha rahat bir karmaşa yaratılmasını sağlamaktadır. Aynı durum Heseke için de geçerlidir ve şu an Heseke'de de bu karmaşanın çıkmasından kaynaklı belli tedbirler alınmıştır. Diğer bir yandan Şehba ve Şexmeqsut'a Şam'ın uyguladığı ambargolar da artırılmıştır. Yani her taraftan Rusya eliyle Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi sıkıştırılmaya ve taviz verilmeye zorlanmaktadır.

Çatışmaların arka planı: Petrol

Suriye'de toplamda 2.5 milyar varil petrol bulunmaktadır ve bu petrolün % 80'i Kuzey ve Doğu Suriye'de yani Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin kontrolündedir. 1990'larda en fazla günde 150 bin varil petrol üretiliyordu. 2011'den sonra günde ortalama 20 bin varile düşmüştür. Dünya çapında anlamlı bir üretim olmasa da ülke içi için önemli bir kaynaktır. 2011 yılından önce AB ülkelerine de ihracat yapıyordu; fakat savaştan sonra resmi olmasa da sadece ABD'ye ihracat yapıldı. 2020'de ABD ile QSD'nin yaptığı petrol anlaşması ile birlikte QSD'nin kontrolündeki petrol ihracatı resmîyet kazanmış oldu.

Dünyada petrol üretimi açısından 4. sırada olan İran rejimi, önemli bir gelir kaynağını kaybeden Esad rejimi ve her iki ülkeyi de kontrolü altında tutan Rusya, emperyalist çıkarları doğrultusunda bu petrol anlaşmasından memnun değildirler. Rusya her fırsatta ya İran'ın Difaa el Wetenî gibi paramiliter güçler ile ya da Esad'ın uyguladığı ekonomik ambargolar ile Özerk Yönetimi zorlamaktadır. Diğer bir yandan ABD petrolü satın alarak alandaki hakimiyetini de derinleştirmektedir. Emperyalist ABD ve Rusya'nın bu çekişmesi yine halklara dönük katliamlarla ve iç çatışmalarla sonuçlanmaktadır.

ABD Merkez Kuvvetler (CENTCOM)

Komutanı McKenzie yaşanan son saldırılarla ilgili "QSD'li ortaklarımıza destek vermeye devam edeceğiz" dedi. Bu açıklamasıyla Rusya'ya Rojava'dan çekilmeyeceğinin mesajını veren ABD, aslında Özerk Yönetimi de kendi desteği karşısında daha fazla taviz vermeye zorlamaktadır. Esas olarak Rojava'yı ilk önce petrol güvenliğini alarak ekonomik olarak daha sonrasında da siyasi olarak tam anlamıyla kontrol edip, Irak Kürdistanı'ndaki yönetim modelinin oluşmasını istemektedir. Fakat Özerk Yönetimin bu meselede ciddi bir direnci söz konusudur.

Özerk Yönetim meseleyi diyalog yoluyla çözüme kavuşturmak istemektedir. Çünkü hali hazırda Efrin, Gire Sipi ve Serekaniye Türk işgali altındadır. Kendi kontrolü altında olan şehirlerde de bir iç savaş istememektedir. Fakat bu saldırılar biteceğe benzemiyor. Ateşkeslerden faydalanan Difaa el Wetenî milisleri cephane ve takviye kuvvet hazırlıkları yapmaktadırlar. Difaa el Wetenî'nin kontrolü altındaki mahallelerden halk göç etmekte ve Özerk Yönetim alanlarına sığınmaktadır. Öte yandan Suriye ordusu da çatışmalara müdahil olmamakta sanki kendisi ile hiç alakası yokmuş, iki grup arasındaki çatışmalar gibi göstermektedir. Bunun bir sebebi Qamişlo'da kendi destekçisi halkın tepkisini çekmemek, diğeri ise uluslararası alanda görünür herhangi bir suçunun olmasını istememesidir. Bu sebeple de katliamlarını bu paramiliter güçler aracılığı ile yapmaktadır.

Rojava İç Güvenlik Güçleri şehirlerinin ve halklarının güvenliğini alacağını ve hiçbir güce karşı saldırı yapmadıklarını, sadece meşru savunma haklarını kullandıklarını açıkladılar. Kadın güçler en ön saflarda savunmadalar ve şehirlerini bu kirli işgalci güçlerden temizleyene kadar da mevzilerden çekilmeyeceklerini belirttiler.

KOBANÊ SERHİLDANI VE HDP'Yİ KAPATMA DAVASI

Uzun bir süredir F tipi hapisanelerde tutsak olan HDP'nin önceki eş başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın da içerisinde yer aldığı 108 kişilik Kobane Davası'na 26 Nisan'da başlandı. Bu öyle bir başlama ki, mahkemenin 45 gün boyunca duruşmaları sürdürmeyi planladığı söyleniyor.

İŞİD'in Kobane'ye yönelik giriştiği saldırı üzerine Türkiye'de, Avrupa'nın birçok ülkesinde, Kürt halkının, devrimcilerin yaşadığı her alanda protesto gösterileri başlamıştı. Kobane'ye yönelik İŞİD saldırıları doğrudan Türkiye'yi, Türkiye'de yaşayan Kürt halkını etkiliyordu. Sınırın öbür tarafındakiler, İŞİD'in saldırdığı Kobane ve köylerinde yaşayanlar sınırın bu tarafındakilerin akrabalarıydı. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sınırlar çizilirken aileler parçalanmıştı(!)

6 Ekim 2014 tarihinde toplanan HDP MYK toplantısının ardından yapılan açıklamada *"Kobane'de durum son derece kritiktir. İŞİD saldırılarını ve AKP iktidarının Kobane'ye ambargo tutumunu protesto etmek için halklarımızı sokağa çıkmaya ve sokağa çıkmış olanlara destek vermeye çağırıyoruz"* denilmişti. Protestolar sırasında sokakta yüz binlerce insan vardı. Protestoların saldırı, çatışma ve serhildana dönüşmesinin AKP'nin başı Recep Tayyip Erdoğan'ın 7 Ekim günü müjde verir gibi **"Kobane düştü, düşecek"** açıklamasıyla başlaması tesadüf değildi. Bu süreçte HÜDA-PAR ile HDP'nin karşı karşıya gelmesi istendi ve bu yönde çaba da gösterildi. Bir yığın provokasyon yapıldı. 1990'lı yıllarda oynanan oyunlar yeniden sahneye konulmuştu. Sokaklarda devlet tarafından organize edilen güçler tekrar sahnede idi. Öldürme ve yaralama, işyerlerine saldırılar bu güçlerce gerçekleştirildi. Bu saldırılarda 39 kişi öldürüldü, bunların 27'sinin HDP üyesi olduğu açıklandı.

Serhildanın etkisiyle TC devleti ürküttü. PKK önderi Abdullah Öcalan'dan yardım istendi. 9 Ekim tarihinde, TC Adalet Bakanlığı Baş Müşaviri tarafından gece yarısı İmralı adasında tutsak edilen Öcalan'ın el yazısıyla yazılmış "yaşanan şiddet olaylarının en kısa sürede bitirilmesine" dair notu Selahattin Demirtaş'a iletildi ve Demirtaş'ın yaptığı açıklamalar sonucunda çatışmalar sonlandı.

9 Ekim'den sonra saldırıların durmasıyla birlikte protestoların da talebi olan insani yardım koridoru açıldı. Başta Kobane'deki muazzam direniş olmak üzere,

Faşizm açısından, HDP'yi kapatma davası bir tasfiye planının parçasıdır. "Çöktürme planı"nın devamıdır. Bu dava Kobane yenilgisinin, HDP oylarıyla kaybettikleri büyükşehir belediyelerinin intikam davasıdır.

IKBY Peşmergeleri Türkiye topraklarını kullanarak Kobane'ye silah ve mühimmat ulaştırmasıyla İŞİD'e karşı Kobane direnişi zaferle sonuçlandı.

Kapatma Davası "Çökertme Planı"nın Devamıdır!

İşte tam da bu dönemde faşist iktidar tarafından bir karar verilmiş, "çökertme planı" uygulamaya konulmuştu. T. Kürdistanı'nda Sur, Cizre, Nusaybin'de özyönetim direnişleri bahane edilerek büyük bir katliam başlatıldı. AKP iktidarı helikopter, uçak, tank, komandolar, cihatçı çeteleriyle halka ve özyönetim direnişçilerine saldırdı. Sur, Cizre, Nusaybin'de direnişin yaşandığı mahalleler topçu atışlarıyla, tanklarla yerle bir edildi. Kürt halkı katliamdan geçirildi. Milli Güvenlik Kurulu'nda alınan "çökertme planı"nın sonuçlarıydı bu yaşananlar.

AKP'nin tek başına iktidar olma şansını yitirdiği 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından Urfa'nın Ceylanpınar ilçesinde iki polis memurunun öldürülmesini bahane eden faşist iktidar "çözüm süreci"ni sonlandırdığını ilan ederek hedefe koyduğu HDP'yi Kobane Serhildanı üzerinden kriminalize etme çabalarının bir sonraki adımı partiye yönelik açılan kapatma davası oldu.

Kobane Serhildanı ilgili soruşturmayı, 6 yıl sonra AİHM'in S. Demirtaş hakkında verdiği tahliye kararının hemen ardından başlattı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nca başlatılan soruşturma kapsamında zaten tutuklu bulunan isimlerin dışında 25 Eylül 2020'de gözaltına alınan 20 siyasetçiden 17'si de tutuklandı ve davaya eklendi.

Davanın AİHM'in S. Demirtaş hakkında verdiği tahliye kararının ardından R.T.Erdoğan'ın *"karşı hamlemizi yaparız, işi bitiririz"* açıklamasından hemen sonra başlatılması, meselenin tamamen siyasi olduğunu ve "çöktürme planı"nın devam ettiğini göstermektedir.

HDP'yi kapatma hamleleri sıkışmışlığın göstergesidir!

26 Nisan'da görülmesine başlanacak olan Kobane Davası, HDP'yi kapatma davası için önemli bir argüman haline getirme çabasından başka bir şey değildir. S. Demirtaş başta olmak üzere parti yönetici ve vekillerin tutsak edilmesi yetmemiş olacak ki şimdi de HDP'ye kapatma davası ve 687 HDP'liye 5 yıl süreyle siyaset yasağı istemiyle dava açılıyor. Kobane ve HDP'yi kapatma davaları, S. Demirtaş ve HDP'de aktif siyaset yapanları siyaset sahnesinden uzaklaştırma çabalarının so-

nucudur.

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, Anayasa Mahkemesi'nde dava açarak HDP'nin yasaklanmasını istemişti. Faşist TC devleti yönetme krizine girdiği her dönemde Kürtlerin parlamentodaki örgütlülüğünü yasaklama/kapatma yolunu seçmiştir. Tarih buna çok kez tanıklık etti.

1990'da Halkın Emek Partisi (HEP) ile başlayan Kürt siyasetinde 2009 yılına kadar 7 parti mahkeme kararıyla kapatıldı. Demokratik Toplum Partisi'nin kapatılmasından 12 yıl sonra şimdi de HDP'nin kapatılması için uğraşılmaktadır.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Kobane soruşturması kapsamında Pervin Buldan'ın da aralarında bulunduğu HDP'li 9 milletvekili hakkında fezleke hazırlayıp Adalet Bakanlığı'na göndermiş durumdadır. Bu hamleyle HDP kapatılmasa bile güçten düşürülmesi hedefleniyor. Dokunulmazlıklarının kaldırılması halinde adı geçen vekiller için adli süreç başlayacağı daha önceki örneklerden bilinmektedir. Böylelikle HDP kapatılmasa bile hareket edemez hale getirilmek istenmektedir.

Faşizm açısından, HDP'yi kapatma davası bir tasfiye planının parçasıdır. "Çöktürme planı"nın devamıdır. Bu dava Kobane yenilgisinin, HDP oylarıyla kaybettikleri büyükşehir belediyelerinin intikam davasıdır.

HDP'ye kapatılma davası açılması Kobane serhildanının da bu davaya dayanak yapılması bir anlamıyla 2023 seçimlerine yönelik hazırlık olduğunu görmek gerekiyor. Kürt halkını seçim dışı bırakma çabası olduğu görülmeli ve buna uygun tavır belirlenmelidir.

2023 seçimlerine yönelik AKP-MHP iktidarının hazırlık yaptığı gözden kaçırılmamalıdır. Bu yapılan hazırlıklar HDP'nin kapatılmasıyla sınırlı değildir. Muhalefetin diğer bileşenlerine yönelik de hesaplar yapılmaktadır. En önemlisi de AKP yandaşlarının/çevresinin silahları masalara dizerek fotoğraflar yayınlamasıdır. Bu propagandayla kitlelere de mesaj verilmektedir.

Bu saldırganlık karşısında, HDP ile dayanışmak önemlidir. Ancak temel sorunun faşist rejim olduğu, demokrasi mücadelesinin devrim mücadelesiyle birlikte ele alınması gerektiğini de her daim hatırd tutmalıyız. Temel sorun devrimci mücadeleyi yükseltmek, birleşik mücadele saflarını sıklaştırmaktır.

24 NİSAN 1915'İ, KÜRT SOYKIRIMI İLE TAMAMLAMA HAMLESİ!

Türk devleti 23 Nisan'ı 24 Nisan'a bağlayan gece Medya Savunma Alanları'na yönelik kapsamlı bir saldırı başlattı.

TC Devleti tıpkı Garê işgal saldırısında olduğu gibi bu defa da onlarca savaş uçağı - helikopter, İHA ve SİHA ile binlerce asker ve yüzlerce korucunun olduğu büyük bir askeri güçle Metina, Avaşın ve Zap bölgelerine havadan ve karadan oldukça kapsamlı bir işgal operasyonu başlatmış bulunuyor.

İşgal saldırılarında Türk ordusunun 8 farklı tugayı yer alırken, saldırılara Kayseri 1. Dağ Komando, Hakkari 5. Dağ Komando, Isparta Dağ Komando, Siirt 3. Dağ Komando, Şırnak Çakırsöğüt 1. Jandarma Dağ Komando tugaylarının yanı sıra çok sayıda JÖH ve PÖH katılıyor. Öte yandan operasyona katılanlara takviye olarak Hakkari, Van, Şırnak, Bingöl ve Amed'den de köy korucularının bölgeye götürüleceği belirtiliyor.

Türk ordusunun bölgede sınır hattındaki hareketliliği işgal saldırısının uzun sürmesinin planlandığına işaret ediyor. Türk ordusu, işgal için aylardır Hakkari'nin Gever, Çukurca ve Şemdinli ilçelerine asker ve ağır silah sevkıyatı yaparken, Türk ordusunun Irak Kürdistanı'nda işgal saldırılarını başlattığı Metina, Zap ve Avaşın bölgelerinin güneyindeki Amediyê, Dêraluk ve Şeladizê üslerinde de hareketlilik yaşanıyor.

Garê hezimetinin sonrası, onlarca savaş uçağı, SİHA, helikopter, binlerce asker ve yüzlerce korucu ile yeni bir sefere çıkan Türk ordusu bir yandan Garê fiyaskosunu unutturmaya çalışırken, bir yandan da 2008'deki Zap hezimetinin intikamını almaya çalışıyor. Hatırlanacağı üzere, TC 2008'de büyük bir güçle Zap'a başlattığı işgal saldırılarını dokuz gün sonra ağır kayıplarla bitirmek zorunda kalmıştı.

Kürt halkı, o günlerde Türk ordusunun Zap hezimetini "Siwar hatin peya çûn" [Atlı geldiler, yaya gittiler] olarak ifade etmişti.

Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin güçlü bir karşılık verdiği işgal saldırıları, şiddetli çatışmalarla sürüyor. Gerillanın kamuoyuna yaptığı açıklamalar, Türk ordusunun karadan ilerleyemediğini bu yüzden de sınır karakollarından topçu atışları, savaş uçakları, helikopter ile İHA ve SİHA'larla havadan araziye bombalandığı yönünde.

Türk ordusu, gerillanın denetiminde-

TC, Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırıları, 24 Nisan 1915'te Ermeni halkına yönelik gerçekleştirdiği jenosidi Kürt soykırımı ile tamamlama amacı taşıyor.

ki stratejik noktaları bombaladıktan sonra indirme yaparak bu noktaları ele geçirmeye çalışıyor ancak gerillanın direnişi ve darbeleri karşısında ilerleyemiyor.

10 Şubat'ta Medya Savunma Alanları içindeki Garê'ye, büyük bir gürültüyle R.T.Erdoğan'ın ağzından müjdelere yapıldığı beklentisiyle işgal operasyonu başlatan TC, büyük bir hezimete uğramıştı. Garê bozgunu ve alınan ağır yenilgi hakim sınıf klikleri arasında büyük bir yarılma yaratmış, İYİ Parti ile CHP, AKP-MHP ittifakının "vatan" - "millet" - "sakarya" edebiyatına alkış tutmamışlardı.

TC'nin 24 Nisan mesajı:

Soykırımın hedefinde Kürtler var!

İşgal saldırılarının 23 Nisan "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı"nı 24 Nisan Ermeni Soykırım gününe bağlayan gecede olmasını ise Türk Devleti'nin soykırımcı niteliğinin bir ürünü olarak görmek gerekiyor.

TC devleti böylelikle tamda Ermeni Soykırımının yıldönümünde bu defa soykırımın hedefinde Kürtlerin olduğunu açıkça ilan etmiş bulunuyor.

Türk devleti, bu zamanlama ile ulusal egemenliğinin, iktidarının, Ermeni ve Türk-Sünni dışındaki ulus ve inançlara yönelik soykırımcı bir yaklaşım ve pra-

tik üzerinden yükseldiğini de itiraf etmiş oluyor. Diğer yandan 24 Nisan 1915 Ermeni Soykırımını gerçekleştiren İttihatçı zihniyetin devletin bekası parantezinde süreklilik kazandığını ortaya koyuyor.

Türk hakim sınıfları, AKP-MHP faşist ittifakı eliyle İttihatçı atalarından devrildikleri soykırımcı geleneği bu defa Kürtlere yönelik imha, inkar ve işgal politikalarıyla tamamlamaya soyunuyor.

İşgal saldırılarının, Biden'in Ermenilere yönelik yaşananları "Soykırım" olarak ifade etmesinden sonra başlaması da TC ile ABD emperyalizmi arasında söz konusu operasyon konusunda bir anlaşma ve mutabakat sağlandığını gösteriyor.

Türk devleti Biden'in Soykırım çıkışı karşılığında ABD'den Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırıları için icazet almış durumdadır. Nitekim işgal saldırısının, Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'ın ABD Devlet Başkanı Joe Biden'la, Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken'la ve Erdoğan'ın Sözcüsü İbrahim Kalın'ın ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan'le yaptığı telefon görüşmelerinin hemen ardından başlaması da buna işaret ediyor.

Açık ki Türk devleti, işgal saldırıları öncesinde Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile görüşmüş durumdadır. Nite-

kim KDP'nin yaşanan işgal saldırılarına yönelik sessizliği de bu suç ortaklığına işaret etmektedir.

Öte yandan AKP-MHP faşist ittifakının bir yandan pandemiyle derinleşen ve keskinleşen ekonomik kriz ve sınıfsal-toplumsal çelişkiler diğer yandan geniş kitleler üzerindeki rıza yeteneğini giderek kaybetmesi, Kürt ulusuna yönelik ırkçı-faşist işgal politikalarını yeniden gündeme getirmiştir.

AKP iktidarının bugün elinde kalan neredeyse yegane kozu ve geniş kitleleri manipüle edecek son argümanı "teröre karşı savaş" başlığıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin alım gücünün mum gibi eridiği, emekçilerin yoksulluktan intihar ettiği bir siyasal ve toplumsal iklimde iktidar bir kez daha "vatan" ve "millet" safsatasıyla kitlelerin bilincini şovenist histeriyle zehirlemeye oynuyor.

Açık ki Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırısının bir kısmına yer verdiğimiz çok katmanlı bir perde arkası bulunuyor. AKP iktidarı, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne saldırarak bir kez daha coğrafyamız devrimci, ilerici güçlerine, emek ve demokrasiden yana olan tüm kesimlere gözdağı vermeyi hedefliyor.

Bu bakımdan saldırı gerillaya dönük bir askeri operasyonu aşan bir muhtevaya sahiptir. İşgal operasyonu, AKP-MHP faşist ittifakının, geniş bir yelpazede tüm ezilenlerde karşılık bulan çelişkilerin giderek büyümesi ve keskinleşmesine yönelik bir hamlesi olarak görülmelidir. Türk hakim sınıfları, dipten yüzeye daha fazla vuran çelişkilerin üstüne bir kez daha şovenizm ve ırkçılık şalı atmıştır.

TC'nin, Medya Savunma Alanları'na yönelik işgal saldırıları, 24 Nisan 1915'te Ermeni halkına yönelik gerçekleştirdiği jenosidi Kürt soykırımı ile tamamlama amacı taşıyor. Ne var ki bu defa Türk devleti büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktır. Zira bu defa karşısında 40 yılı aşkın bir süredir ağır bedeller pahasına direnişi ve mücadeleyi büyüten, her defasında kendini yeniden örgütleyen bir Kürt ulusal gerçekliği vardır.

Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ve onunla dayanışma içindeki devrimci-ilerici güçler bu soykırım saldırısını bertaraf edecektir!

Paris Komünü Üzerine (2/3)

“Paris’i (18 Mart’tan 28 Mayıs 1871’e değin) 72 gün boyunca yöneten Komün, Fransa tarihinin 19. yüzyıldaki doruklarından biridir. Fransa’daki işçi hareketi ile dünyadaki sosyalist hareketin gelişmesinin önemli bir aşamasını oluşturur. Ekim 1917 Rus devrimine yolu o açmıştır.” (Lenin, Komün Dersleri)

Kapitalizmin temel çelişkinin emek ile sermaye arasındaki çelişki olduğu ve emek zamanını kapitaliste kiralayan işçilerin kapitalizmin temel çelişkisinden dolayı biricik devrimci sınıf oldukları; işçilerin önderliğinde bir devrimin kapitalist sistemi yıkıp geleceğin sosyalist toplumunu inşa edeceğini söyleyen Marksist tezler, Paris Komünü ile tarihte ilk kez kanıtlanmış oluyordu. Marx’ın devrimden önce “bir devrimin felakete yol açabileceği” yönlü uyarısına karşın Komün’ün bir gerçek halini aldığı ilk andan itibaren eleştirilerini bir kenara bırakıp Komün’ü coşkuyla karşıladığı bilinmektedir.

Paris Komünü her ne kadar çoğunluğu işçilerden oluşsa da ideolojik olarak Marksistlerin değil anarşistlerin yönlendirmesi altındaydı ve anarşistlerin kapitalist devlet aygıtını ele geçirip onu işçi sınıfı lehine kullanabileceklerine olan yanlış inançları, Komün’ün sonunu hazırlayan neden olmuştur. Lenin, Paris Komünü’nden elde ettiği bulguları ve bunlara dayanan analizlerini detaylı şekilde ele aldığı Devlet ve Devrim adlı eserinde ve bu eserdeki Komün ile ilgili kısımların derlendiği Komün Dersleri adlı eserinde bu olguya özellikle vurgu yapmaktadır:

“Burjuva devlet makinesini zorla yıkmadan ve onun yerine, Engels’e göre ‘artık sözcüğün gerçek anlamında bir devlet olmayan’ bir yenisini geçirme-

den, proleter devrim olanaksızdır.” (Lenin, Komün Dersleri, s. 145)

Lenin için Komün yalnızca Marx’ın “işçi sınıfının oynayacağı devrimci rolün emeğin sömürsüne dayalı sistemlere bir nihayet vererek; geleceğin sömürsüden kurtulmuş özgür insan emeği üzerine kurulu toplumlarına ilişkin” temel tezlerini doğrulamakla kalmıyor ama aynı zamanda kapitalist devlet aygıtının işçiler tarafından bir kere ele geçirildikten sonra onun tamamen parçalanarak yerine yenisinin inşa edilmesi zorunluluğunu da ortaya çıkarmış oluyordu.

“Tüm sosyalizm ve siyasal savaşım tarihinden Marx, devletin ortadan kalkacağı ve ortadan kalkışının geçiş biçiminin de (devletten devlet-olmayana geçiş) egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya” olacağı sonucunu çıkarmıştır.

Bu geleceğin siyasal biçimlerine gelince Marx, onları bulmak için kendini yormadı.

Yalnızca Fransa tarihini gözlemlemek, onu çözümlemek ve 1851 yılının onu götürdüğü “olaylar burjuva devlet makinesinin yıkılmasına doğru yöneliyor” sonucunu çıkarmakla yetindi. Ve proletaryanın devrimci yığın hareketi patlak verince, -bu hareketin başarısızlığına, kısa ömrüne ve apaçık güçsüzlüğüne karşın- Marx, onun açıklarını bulunduğu biçimleri irdelemeye koyuldu.

Komün proleter devrim tarafından, emeğin iktisadi kurtuluşunun gerçekleşmesini sağlayan “en sonunda bulunmuş” biçimdir. Komün, burjuva devlet makinesini parçalamak için proleter devrim tarafından gerçekleştirilen ilk girişimdir; parçalanmış bulunan şeyin yerine geçebilecek ve geçmesi de gereken “en sonunda bulunmuş”

siyasal biçimdir o. Daha ilerde 1905 ve 1917 Rus devrimlerinin, ayrı bir çerçevede içinde, başka koşullar içinde Komünün yapıtını sürdürdüklerini ve Marx’ın dahi-ce tarihsel çözümlemesini doğruladıklarını göreceğiz.

Proletarya Diktatörlüğü Deneyimi Üzerine...

Lenin önderliğindeki komünistler, Paris Komünü ile ilk deneyimi yaşanmış olan işçi devletini bu sefer çok daha sistematik olarak -Paris Komünü yenilgisine neden olan olay ve olgulardan çıkarılan doğru dersler ışığında- Sovyetler’de inşa etmişlerdir.

Lenin önderliğinde Bolşevikler, işçi sınıfının yönettiği bir devletin, yeniden güç kazanabilecek yenilen eski sınıflar tarafından yıkılmaması için bir diktatörlük olması gerektiğini görmüşlerdi. Bu nedenle sınırsız bir demokrasinin değil; kapitalist toplumun ezileni olan ve işçi iktidarının hakim sınıfı olan proletarya ve etrafındaki emekçi kitleler için demokrasi anlamına gelen; eski kapitalist toplumun sömüren sınıfı durumundaki kapitalistler üzerinde ise ağır bir diktatörlük anlamına gelen proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini açıkça kavramışlardı.

Tıpkı bugün olduğu gibi o gün koşullarında da kapitalist sistemin sürekliliğini sağlamak adına “barış”, “demokrasi”, “özgürlük” kavramlarını sıklıkla kullanan başta liberaller olmak üzere çeşitli çevrelerin sınıfsal bağlamından koparılmış özgürlük, demokrasi, barış algılarına karşı Lenin sınıf bilinçli proletaryanın tutumunun ne olması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu: “İkincisi, bu açıkça yanlış. Bir liberalin genel olarak ‘demokrasi’den söz etmesi doğaldır. Bir Marksist ise sormaktan hiçbir zaman geri kalmayacaktır: ‘Hangi sınıf için?’” (age, s. 142)

Kapitalist devlet aygıtının işçiler tarafından ele geçirilmesi yeterli değildir. Kapitalist devlet için çalışan bürokrat, asker, polis, memurların silahsızlandırılıp, eski güçlerinden arındırılmaları; işçilerden kurulu basit komitelerden genel daha karmaşık biçimlerine kadar birçok komiteden oluşan yeni işçi iktidarı kurulmalıdır. Burjuvazi ve eski devlet taraftarları üzerinde diktatörlük; işçiler ve emekçi kitleler için ise demokrasi anlamına gelen proletarya diktatörlüğü kurulmalıdır.

“Her devlet, en demokratik cumhuriyet dahil, bir sınıfın bir başka sınıf tarafından baskı altında tutulmasına yönelik bir makineden başka bir şey

değildir. Proleter devlet, burjuvazinin proletarya tarafından bastırılması için bir makinedir ve bu bastırma, büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerin, tüm burjuvazi ve onun bütün kuyruklarının, bütün sömürücülerin alaşağı edilmeleri başladığı zaman, mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi başladığı zaman, gösterdikleri zorlu, amansız, hiçbir şey önünde durmayan direnç nedeni ile zorunludur...” (s. 150-151)

Proletarya diktatörlüğü dışında başka bir biçimde eski burjuva devlet taraftarlarının silahsızlandırılıp, işçi devletinin gürbüzce gelişimi önündeki engellerin kaldırılması olası değildir. “Eski aygıtı, yani kapitalizm altında hatta en demokratik cumhuriyetlerde bile kaçınılmaz olarak varlığını sürdürmüş ve sürdürecektir olan ve gerçekte işçiler ve emekçilerden yana demokrasinin kurulması karşısında en büyük engeli oluşturan bürokratik ve adli burjuva aygıtı bir seferde parçalama ve yıkmaya yalnız Sovyet devlet örgütü gerçekten yeteneklidir. Paris Komünü bu yol üzerinde ilk adımı, tarihsel ve evrensel bir anlam ve önem taşıyan ilk adımı attı. Ve Sovyetler iktidarı da ikincisini.” (s. 152)

Nitekim Sovyetler deneyimi sürecinde de defalarca kanıtlanmıştır ki; gerek eski düzen taraftarlarının ülke sınırları içerisindeki karşı devrimci hareketlerinin ve gerekse de emperyalist güçlerin işçi devletini tıkmak üzere dışardan yönelttikleri saldırıların boşa çıkarılması için proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka aracı yoktur.

Proletarya diktatörlüğüne ilişkin “demokrasi”, “bireysel özgürlükler” adına yapılan eleştiriler sadece burjuvazinin mevcut diktatörlüğünün işçiler ve ezilen halklar üzerinde bir diktatörlük olduğu gerçeğini aklamaya, onu vazgeçilmez kılmaya yönelik ucuz söylemlerden ötesi değildir. Günümüzde bu gerçeği reddeden, proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini ve zorunluluğunu tartışmaya açan her yaklaşım, proletarya diktatörlüğünün ve öncesinde proletaryanın devriminin içini boşaltmaya yönelen ve tamamıyla burjuvaziye hizmet eden bir içeriğe sahiptir.

“Bu baylar bir devrim görmüşler midir hiç? Bir devrim, kuşkusuz olabilecek en otoriter şeydir. Nüfusun bir bölümünün tüfek, süngü ve top gibi söz uygun düşerse otoriter araçları bolca kullanarak kendi istencini nüfusun öbür bölümüne zorla dayattığı bir eylemdir bu. Yeneni parti egemenliğini, silahlarının gerici-lerde uyandırdığı korkuya dayanarak

sürdürmek zorundadır. Paris Komünü, eğer burjuvaziye karşı silahlı bir halkın otoritesini kullanmasaydı, bir günden çok tutunabilir miydi? Tersine, onu bu otoriteyi çok az kullanmış olmakla kınayamaz mıyız? Öyleyse, iki şeyden biri: ya karşı-otoriteçiler, ne dediklerini kendileri de bilmiyorlar ve bu durumda karışıklık yaratmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Ya da biliyorlar ve bu durumda proletarya davasına ihanet ediyorlar. Her iki durumda da yalnızca gericiliğe hizmet ediyorlar.” (Engels’ten aktaran Lenin, s. 105-106)

Devrimin ne olduğuna dair bir başka vurgu da Mao’ya aittir;

“Devrim yapmak, ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif, o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alicenap olmaz.” (Seçme Eserler, cilt I, s. 29)

1917 Ekim Devrimi sonrasında Sovyetler’de inşa edilen Proletarya Diktatörlüğü deneyiminde de Proletarya Diktatörlüğü’nün bir biçimi olan Çin Demokratik Halk İktidarı deneyimi de ispatlamıştır ki; işçi-emekçi kitleler için demokrasi, burjuvazi için diktatörlük anlamına gelen Proletarya Diktatörlüğü gerek devrim sürecinde gerekse de devrim sonrasında zorunludur.

Sovyet İşçi Devleti’nin kendisini kuşatan emperyalist saldırganlığa rağmen ayakta kalmasının nedeni en nihayetinde bir diktatörlük olmasıydı. Çin deneyiminde özellikle Büyük İleri Atılım ve BPKD süreçlerinde açığa çıktığı gibi işçilerin, komünist işçi kadroların yönetimindeki komitelerin şekillendirdiği devlet iktidarı sosyalizmi yaşatabilmenin yegane koşuludur. Sovyet deneyiminde “Beyaz Ordu” olarak yeniden örgütlenen eski kapitalist devlet taraftarları Çin deneyiminde çok daha sinsi şekilde; komünizm adına konuşarak ya da pratik uygulayarak eski sistemi yeniden inşa etme emeli taşıyorlardı.

Tam da böylesi bir düşmanca faaliyetin en çok yoğunlaştığı dönemde Mao’nun “Burjuva karargahları bombalama” çağrısına paralel olarak, küçük burjuva kadroların devrime karşı faaliyetlerini düzeltmek, devrimi korumak üzere işçi komitelerini göreve çağırması son derece öğreticidir.

Sovyet işçi devletinin kendisini çevreleyen emperyalist kuşatmayı paramparça etmesi ve hemen ardından Çin tarihinin geride kalan binlerce yıllık döneminde kattığı gelişmeyi birkaç on yıl içinde gerçekleştirmesini sağlayacak olan Çin Halk Devrimi’nin BPKD ve İleri Atılım Kampanyaları ile derinleşmesi; tarihi değiştirmek üzere dünya işçi sınıfına misyonunu

oynamaya çağırıyordu. Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağı, işçi sınıfını tarih sahnesine çağırıyordu.

İşte Paris Komünü’nü ile ilk örneği yaşanan, Sovyet ve Çin deneyimleri ile süreklileşen devrimler çağına girildiğini müjdeleyen gelişmeler Türkiye’deki işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasının devrimci temellerde yürütülmesi için gerekli itilimi sağlamış oluyordu.

Komün dersleri ışığında Türkiye’de Proletarya Partisi’nin kuruluşu

Proletarya diktatörlüğü deneyimlerinin ilgili ülkedeki sosyalizm deneyimini korumanın ve geliştirmenin ötesinde kapitalizmin burjuva ideolojisine karşı Marksizm Leninizm Maoizm’in yaygınlaşmasını sağladığını söylemeliyiz. Çok doğal olarak bütün dünya işçi-emekçi kitleleri bu ideolojik kasırgadan etkilendiler ve kimi ülkelerde binlerce yıllık tarihlerinde ezilenler ilk defa kaderlerini ellerine almanın coşkusu ile devrimci mücadelede kitlesel olarak yer aldılar. Kimi ülkelerde iktidarları ele geçirdiler, kimi ülkelerde son derece etkili mücadeleler sergilediler.

Türkiye’de ezilenlerin egemenlere karşı mücadelesinin çok eskilere giden bir geçmişi olsa da modern kapitalist sistem koşullarında gerçek özgürlüğün yolunu gösteren Marksist devrim teorisi uyarınca ilk örgütlenme deneyimleri 19. yy. sonlarında ortaya çıkmıştır. Sovyet Devrimi’nin etkisi ile Komünist Partisi’nin kurulması ise 1920 yılına denk gelir. Dolayısıyla Sovyet iktidarı sadece Paris Komünü’nden sonra ilk kez bir işçi iktidarını değil aynı zamanda çeşitli ülkelerde Komünist partilerin kurulmasının da yolunu açmıştır.

Türkiye hakim sınıflarının gerici devlet aygıtını yöneten Kemalistlerin Mustafa Suphi ve beraberindeki Komünist Partisi kadrolarını katletmesi sonrasında ise TKP’nin yeniden devrimci bir çizgide örgütlenmesi engellenmiştir. Komünist Partisi üye ve taraftarlarına yönelik sürekli soruşturma ve tutuklama terörü uygulayan Kemalist devlet, işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasının karşısında yer almıştır.

Mao Zedong ile Çin Komünist Partisi’nin zafere ulaşan devrimci mücadelesi, BPKD ve İleri Atılım hamleleri ile derinleşirken, bu durum Türkiye gibi ülkeleri oldukça fazla etkilemiş ve zaten bir süredir yeniden hareketlenen işçi mücadelelerinin daha politik bir hal almasını sağlamıştır.

Avrupa’da başlayan 1968 Bahar Eylemlerinin Türkiye’de de görülmesi devrimci mücadelenin de yeniden örgütleneceği koşulları taşımıştır. İşçi direniş grevlerinin, yoksul köylülerin toprak işgallerinin sıklık-

la yaşandığı bu dönem 15-16 Haziran 1971 Büyük İşçi Yürüyüşü ile doruğa çıkmış, yığınların kendiliğinden eylemleri devrimci gençler aracılığıyla daha politik bir hal almıştır. İşte tam bu koşullarda İbrahim Kaypakaya önderliğinde sınırlı sayıda kadroyla ülkemizde proletarya partisi kurulmuştur.

Proletarya partisini kuran lider olarak İbrahim Kaypakaya zora dayalı bir devrim olmadan hakim sınıfları devirmenin de geleceğin toplumunu inşa etmenin de mümkün olmadığını kavramıştı. Bunun için dönemin devrimci liderlerinden daha öteye bakabilmiş; komünist toplumu yaratmak için izlenmesi gereken güzergahın üzerinde durmuştur.

İbrahim Kaypakaya kurduğu partinin ismini seçerken Paris Komünü’nden Sovyet ve oradan Çin deneyimine yön veren ihtilalci komünist düşüncelerin ve bu anlamda Marksizm’in yeni bir boyutta sistematikleştirildiği Leninizm ve Maoizm’in parti isimlendirmesinde etkili olmasına özel bir önem vermiştir. Bu gayet bilinçli bir tercihin, proletarya diktatörlüğünün zorunluluğunu kavramış olmanın, demokratik radikal bir kitle hareketi ile bir Komünist Partisi arasındaki farkın ne olması gerektiğini bilmenin doğal, doğrudan sonucudur.

Diğer pek çok temel konuda olduğu gibi proletarya diktatörlüğünü inşa etmeye giden yolda bir takım reformlardan yararlanmayı da doğru şekilde ele alan Kaypakaya için reformlar peşinden gidilecek şeyler değil ancak proletaryanın iktidarını kurma yolundaki mücadelenin geliştirilmesi amacıyla kullanılabilecek şeylerdir:

“Proletarya partileri de, şartların gerekli kıldığı hallerde burjuva demokrasisini son sınırlarına kadar genişletmek ister ve bunun için aktif ve kararlı olarak mücadele eder ama bunu, proleter demokrasisine geçişin (yani pro-

leter diktatörlüğüne geçişin) bütün ön şartlarını yaratmak için yapar. Orada durmak ve onunla yetinmek için değil.” (İbrahim Kaypakaya, Seçme Yazılar, s. 293)

İbrahim Kaypakaya’nın tezleri onun Paris Komünü’nün açtığı çıkışın devamacısı olduğunu ve Komün’den çıkarılan dersleri tam anlamıyla özümsemiş olduğunu göstermektedir:

“Yine bizim partimiz, komünizme geçmek için bir devletin, Paris Komünü tipinde, Sovyet tipinde vb. bir devletin zorunluluğunu kabul etmekle birlikte, nihaî olarak her türlü devleti kaldırmak amacındadır. Oysa, diğer adlandırmalar bu noktaları da ifade etmekte yetersiz kalmaktadır. İkinci olarak, bu adlandırma bizi her türlü sosyalizm haininden, sosyal şovenden, revizyonizmden, oportünizmden, anarşizmden, reformizmden vb.’den kesin olarak ayırmaktadır” (İbrahim Kaypakaya, Seçme Yazılar, s. 297-298)

Türkiye’de sınıfların tahlili ve devrimin biçimi, Kemalizm, Kürt Ulusal Meşalesi, Türkiye’de parlamentonun işlevi, komünist partisinin örgütlenme yöntemi, emperyalizme karşı mücadele ve sosyal şovenizm başlıkları altında ortaya koyduğu görüşleri ile proletarya partisini MLM bilimi ilkelerine uygun şekilde inşa ederken, Türkiye işçi sınıfının emeğinin kurtuluşu kavgasını sürdürecektir devrimcilere komünist partisinin esasen işçi kadrolardan oluşması gerektiğini de belirtmekteydi.

Gerek Türkiye’de gerekse dünyada Paris Komünü ile açılan işçi sınıfı devletlerinin kurulması için proleter devrimler çağı her ne kadar fiili uygulamaların yenilmesi ile bir gerileme yaşıyor olsa da bunu tersine çevirmek mümkündür ve bunun yolu da Komün’ün derslerini takip eden Sovyet ve Çin devrimlerinden, BPKD’lerinden geçmektedir.

(Devam edecek)

NDFP'nin Kuruluşunun 48. Yıldönümüne İlişkin Filipinler Komünist Partisi Bildirisi

Filipinler Komünist Partisi (CPP), Yeni Halk Ordusu (NPA) ile birlikte, ittifakın 48. yıldönümü vesilesiyle, Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi'ndeki (NDFP) müttefiklerine devrimci dayanışma selamlarını iletiyor.

CPP ve NPA, devrimci işçi örgütlerine, köylülere ve çiftlik işçilerine, yarı proletaryaya, azınlık halklarına, Moro'ya, gençlere, öğretmenlere, kadınlara, kilise halkına, sağlık çalışanlarına, bilim adamlarına, kültür işçilerine, avukatlara ve deniz aşırı Filipinlilere ait yüz binlerce müttefiğe sahip olmaktan gurur duyuyor. NDFP'nin şu anda 18 müttefik örgütü var ve Ulusal Demokratik Devrim'in gerçekleştirilmesine yardımcı olmak için giderek daha fazla örgütlendikçe genişlemeye devam ediyor.

NDFP, geçtiğimiz on yıllar boyunca çok sayıda başarı elde etti. 12 maddelik programı, geniş halk kitlelerini aydınlatmaya hizmet etti ve insanlara devrimci mücadele vermeleri için ilham verdi. Eyalet, bölge ve ulusal düzeylerde hükümet temsilcisi olarak hizmet veren NDFP, halkın demokratik hükümetinin himayesi altında milyonlarca insanın çıkarlarını savunmaktadır. Filipinler Cumhuriyeti Hükümeti ile yapılan barış müzakerelerinde sömürülen ve ezilen sınıfların çıkarlarını temsil etme konusunda olağanüstü başarılı olmuştur.

Duterte rejiminin, Batı Filipin Denizi'ndeki münhasır ekonomik bölgede ülkenin haklarını Çin'e teslim etmesi nedeniyle ulusal ihaneti karşısında, NDFP'nin Filipin halkını ulusal özgürlük bayrağı altında bir araya getirmesi aciliyet arz etti. Ülkenin denizlerini savunma ve geri alma mücadelesi, Datu Lapulapu ve yerli Filipinlilerin topraklarını ve denizlerini İspanyol sömürgecilere karşı savunmaya karşı gösterdikleri direniş kadar tarihsel olarak

da önemlidir.

NDFP, Çin milis gemilerinin, endüstriyel balıkçı teknelerinin, Sahil Güvenlik'in ve deniz araçlarının ülkenin karasularından derhal çekilmesini talep etmek için tüm yurtsever sektörleri ve bireyleri birleştirmelidir. NDFP ve tüm güçleri, Filipin halkının Çin'in ülkenin egemenliğini ihlal etmesine yönelik öfkelerini artırmalı ve Filipin halkı, özellikle Filipinli balıkçıların aleyhine ülkenin balık ve diğer deniz kaynaklarının tükenmesiyle sonuçlanan yağmayı protesto etmeli. Ayrıca Filipin maden ve tarım kaynaklarının ahlaksız yağma ve sömürülmesini de kınamaları gerekir.

Tüm NDFP güçleri, Çin'in askeri tesislerini inşa etmesine, Filipin MEB'ini (Münhasır Ekonomik Bölgeler çn.) işgal etmesine ve ülkenin kaynaklarını elinden almasına izin verdiği için Duterte'yi ulusal hain olarak suçlamaya çağırıyoruz. (Duterte), Uluslararası Tahkim Mahkemesi tarafından Temmuz 2016 tarihli kararında tanınan Birleşmiş Milletler Deniz Hukuku Sözleşmesi (UNCLOS) kapsamında ülkenin haklarını bir kenara bıraktı. Duterte, büyük emperyalist Çin ile yüzleşmek, Filipin egemenliğini savunmak için sağlam ve kapsamlı bir strateji koyamadı. (Duterte), Herhangi bir siyasi, diplomatik veya askeri eylemde bulunmayı reddetmesini haklı çıkarmak için Çin'e karşı bir savaşı kazanamayacağımız şeklindeki yanlış argümanı kullanıyor.

NDFP'nin güçleri, Filipin halkının ülkenin egemen denizlerini geri alma talebini ortaya çıkarmak için tüm güçlerini seferber etmelidir. Filipin halkının vatanseverliğini canlandırmak için yaygın bir eğitim ve kültür hareketi yürütmeleri gerekiyor. Parklarda, sokaklarda, topluluklarda, fabrikalarda,

okul kampüslerinde, ofislerde vb. kolektif öfkelerini göstermek için geniş kitleleri birleştirmeli ve seferber etmelidirler.

NDFP'nin ve tüm güçlerinin güçlenmesi ve harekete geçmesi ihtiyacı, Duterte'nin faşist bir diktatörlük dayatarak veya 2022 seçimlerine hile yaparak kızı ya da uşağı aracılığıyla siyasi hanedanını sürdürme planlarına yönelik yoğunlaşan mücadelesi karşısında da çok önemlidir.

NDFP'nin güçleri, Duterte tiranlık rejimine karşı en geniş birleşik cephenin inşasına yardım etmelidir. Duterte rejimini yolsuzluğa öncelik verdiği için, orduya ve polise devletin terörist yönetimini pekiştirmek için yaptığı fazla harcama nedeniyle kınamalıdır. Bu, iktidardaki rejimin iflasına, büyük çaplı yabancı ve yerel borçlanmaya, Covid-19 salgınına yönetmede destansı bir başarısızlık, tarihi seviyelerde işsizlik, gelir kaybı ve yaygın açlık ve yoksullukla işaretlenmiş ciddi bir ekonomik krize neden oldu.

Duterte rejimine karşı geniş bir birleşik cephe inşa etmek ve harekete geçirmek, Duterte ve yandaşlarını iktidardan uzaklaştırmanın anahtarıdır. NDFP, Duterte rejimine karşı en fazla sayıda gücün birleştirilmesine, toplumun en geniş kesimleriyle bağlantı kurmasına, Duterte'nin zalim yönetimi altındaki ağır suistimalleri ortaya çıkarmak için eğitim ve propaganda yürütmesine ve halkın demokrasi için mücadele etme ve mücadele etme görev duygusuna hitap etmesine yardımcı olmalıdır.

NDFP ve güçleri Filipin halkını canlandırmaya ve harekete geçirmeye devam etmeli. Halkın acil halk sağlığı (kitlesele testler ve kamu hastaneleri ve laboratuvarları için daha fazla bütçe tahsisi) ve sosyoekonomik talepler (ücret ve maaş artışları, arazi kirasının askıya alınması, daha yüksek çiftlik kirası fiyatları, kriz sırasında devlet sübvansiyonları ve diğerleri) için savaşmalıdır. Emperyalizmin, feodalizmin ve bürokrat kapitalizmin temel hastalıklarını açığa çıkarırken ve halkın günlük mücadelelerini Ulusal Demokratik bir devrim yapma ihtiyacına bağlarken, kırsal kesimde gıda üretimi çalışmaları için sosyoekonomik çalışmaları ve kampanyayı desteklemeye ve ülke genelinde yaygın karşılıklı yardım çabalarını desteklemeye devam edebilirler.

NDFP ve müttefik örgütleri, faşist rejimle mücadelede Filipinli halkın geniş kitlelerinin militanlığı ve devrimci karar-

lılığını artırmaya devam etmelidir. Duterte rejimi, yasal demokratik güçlere karşı artan silahlı devlet saldırılarına başvururken, NDFP'nin güçleri, yeraltı örgütlerini ve destek ağlarını güçlendirerek, rejimin faşist ajanları tarafından zulüm görenleri ve kovuşturmayla uğrayanları korumak veya NPA'nın korunmasını sağlayabilecekleri gerilla bölgelerine transferlerini kolaylaştırmak için kritik bir rol oynayabilir.

NDFP'nin yeraltı örgütlerinin çoğu, 1970'lerde sıkıyönetim kanunlarına karşı verilen mücadelede sertleşti. Partinin şubeleri ve komiteleriyle birleştiklerinde, Duterte'nin saldırganlığına karşı en sağlam ve en örgütlü direniş gücü olarak hizmet ederek faşist bir diktatörlüğü dayatmaya başvurması durumunda şüphesiz kritik bir rol oynayacaklar.

Devrimci birleşik bir cephe olarak, NDFP ve müttefik örgütleri, halkı devrimci silahlı mücadeleye destek vermek ve katılmak üzere seferber etmek için daha güçlü çabalar sarf etmelidir. NDFP'deki müttefiklerimizi Yeni Halk Ordusu'na katılmaya ve halk savaşını ilerletmeye yardım etmeye çağırıyoruz. ...

Kırsal kesimde, NDFP güçleri, köylü kitlelerin haklarını savunma mücadelelerinde yardımcı olmak için aktif olarak anti-faşist birleşik bir cephe oluşturmalı ve hükümetin sivilleştirme ve "teslim olma hamlesi" sırasında işlenen askeri suistimallere karşı çıkmalı ve kontrolünü ele geçirmeye çalışmalıdır. E-CLIP ve NTF-EL-CAC'ın Barangay Kalkınma Programı'nın uygulanmasında yolsuzluğu ifşa etmeli ve buna karşı çıkmalı ve aslında "madencilik ve askeri yollar" olan "tarladan pazara yollar" inşa etme planlarına direnmelidirler.

NDFP, ulusal özgürlük ve demokrasi için can alıcı savaşlarda yiğitçe savaşan Filipin halkının geri kalanına katılmalıdır. Geçmiş yüzyılların direnişindeki tüm kahramanlardan ve şehitlerinden ilham almalı. Birkaç gün içinde, ulusal özgürlük ve sosyal kurtuluş için uzun ve devam eden silahlı direniş tarihinin ilk zaferi olan Mactan Savaşı'nda Lapulapu ve yerli Filipinlilerin zaferinin 500. yılını kutlayacağız.

Filipinler Komünist Partisi - 24 Nisan 2021

Kaynak: <https://cpp.ph/statements/strengthen-the-ndfp-for-crucial-battles-for-national-freedom-and-democracy/>

Okyanuslarla Savaş Halindeyiz

Seaspiracy adlı yeni bir belgesel yayınlandı. Belgesel, balıkçılık endüstrisinin, doğa ve insan üzerindeki tahrip edici etkisini anlatıyor. Yayınlandığı tarihten itibaren birçok tartışmaya yol açan belgesel, ölen balinaların midesinden çıkan plastik atıklardan başlayarak balıkçılık endüstrisinin yol açtığı kirlilik, tahrip edici balıkçılık ve iklim değişikliği, insanların kaçırılarak balık teknelerinde köle olarak çalıştırılmasını anlatıyor.

Belgesel, İngiltere’de, plastik atıklardan kaynaklı ölere karaya vuran balinaları gören Ali Tabrizi’nin (belgeselin yaratıcısı) okyanusu plastik atıklardan temizlemek için kendi çapında çalışmalarla başlıyor. Tabrizi, plajları dolaşıp plastik atık topluyor, balık restoranlarını kullan at tahta bıçak ve çatal kullanmaları için ikna etmeye çalışıyor.

“Okyanuslarla savaş halindeyiz ve eğer bu savaşı kazanırsak her şeyimizi kaybedeceğimiz çünkü insanlık bu gezegende ölü bir denizle yaşayamaz.”

Devamında Tabrizi’nin, Japonya’nın sahil kasabası Taiji’de, geleneksel olarak yapılacak yunus avı haberini almasıyla birlikte yeni aşamaya geçiyor. Bu haber üzerine eşiyle birlikte Taiji’ye giden Tabrizi, Japon polisi tarafından takibe alınıyor, takibi atlatan Tabrizi ve eşi, Taiji’deki bir koyda gerçekleşen yunus avını kayda alıyorlar.

Taiji yakınlarında bir balıkçı limanına giden Tabrizi, burada nesli tükenmekte olan mavi kanat orkinosların avlandığına tanıklık ediyor. Yılda 42 milyar dolarlık bir endüstri, ton balığı endüstrisinin % 40’ını elinde tutan Mitsubishi’nin merkezine giderek röportaj yapmak istiyor fakat şirket yetkilileri görüşmek istemiyorlar.

Balıkçılık endüstrisinin insanlar üzerinde yarattığı tahribatı da ortaya seriyor. Büyük balıkçı teknelerinin bir günde yakaladığı balığı, bir yılda yakalamayan yerel balıkçılar, balık fiyatlarının düşmesinden kaynaklı geçimlerini sağlayamıyorlar. Diğer yandan insanlar köle olarak balıkçı teknelerinde çalıştırılıyor.

Belgesel, yayınlanmasının ardından adeta gündeme oturdu ve balık şirketlerinden ve belgesel esnasında adı geçen vakıflardan ardi ardına açıklamalar geldi.

Bahsi geçen istatistiklerin abartılı olduğu, sorunlar olmasına rağmen, durumun o kadar ciddi olmadığı vs. yazılar yazıldı.

Belgeselin veganlık propagandası yapmak için bu kadar abartıldığı şeklinde eleştiriler dahi geldi.

Peki nedir bu endüstriyel balıkçılık? Endüstriyel balıkçılığın yarattığı tahribat okyanuslarla mı sınırlı, yoksa tüm doğayı mı etkiliyor?

Endüstriyel balıkçılık

Endüstriyel balıkçı tekneleri, güçlü sonarlar kullanarak çok büyük balık sürülerini takip edebiliyor ve yakalayabiliyor. Birçok yerde yaşanan bu modern “altına hücum”, denizlerin kendini yenileme yeteneğinin çok üstünde olduğu için balık stokları büyük bir hızla tükeniyor. Büyük balıkların yaklaşık yüzde 90’ı yok olduğu için bu vahşi avda yeni kurban artık küçük balıklar. Örneğin, belgeselde anlatılana göre köpek balıklarının yüzgeçleri için avlanmasından kaynaklı besin zincirindeki bozulma tüm deniz yaşamını etkiliyor. Modern balıkçılığın yarattığı atık miktarı da çok büyük boyutlarda. Örneğin karides avlayan endüstri teknelerinde ağlara takılan balıkların yüzde 90’ı denize geri atılıyor. Her yıl bu şekilde ölen balina ya da yunus sayısı, 300 binin üzerinde. Yaklaşık 100 bin albatros, uzun olta kancalarına takılarak ölümlerine kaplumbağa, fok ve köpekbalıkları da rastgele yapılan, bilinçsiz balıkçılık uygulamalarının kurbanı oluyor.

Dip trolleri de deniz yaşamının en acımasız katilleri. Sadece birkaç balık uğruna bir buldozer gibi yüzyıllık mercanları ezip, üzerlerindeki tüm yaşamı silip süpürüyor, bir yağmur ormanı kadar yaşamı barındıran deniz dağlarını yok ediyorlar.

Kuzeydeki balıkçılar, kendi bölgelerindeki balık stokları tükendiği için artık Afrika ve Pasifik gibi diğer ülkelerin sularında avlanmaya başlamış durumda. Dünyadaki en büyük trol teknesinin bir ayda yakaladığı balık miktarı, 7.000 yerel küçük balıkçının bir yılda avlayabileceği balığa eşit. Lisansı olmadan veya izinlerinin dışında avlanan korsan balıkçı tekneleri, inanılmaz miktarlarda balığı çalıyor, deniz yaşamını mahvediyor ve geçimlerini, küçük tekneleyle balıkçılık yaparak sağlayan sahil ekonomisini yoksulluğa sürüklüyor.

Balık üretme çiftlikleri

Balık çiftlikleri ya da diğer adıyla kültür balıkçılığı, çoğunlukla aşırı balık avcılığına çözüm olarak sunulmuştur ancak bu kesinlikle gerçeği yansıtmaz. Karides kültür üretimi sanayi, dünyadaki en yıkıcı, sürdürülemez ve adaletsiz endüstri kolla-

rından biridir. Balık çiftliği yapmak için mangrovların (tropikal bir bitki) katliamı, balıkçılığın yarattığı tahribat, cinayet ve yerel toprakların katledilmesi gibi olaylar bugüne dek birçok ülkede, insan hakları ve çevreci gruplar tarafından raporlanmıştır. Bir kilo somon balığı üretebilmek için yem olarak dört kilo balığın doğadan avlanması da balık çiftliklerinin anlamsızlığına bir başka örnektir.

İklim değişikliği ve deniz kirliliği... Denizler ısınıyor, buzulları eriyor, akıntılarının yönü değişiyor ve deniz seviyesi giderek yükseliyor. Deniz yaşamının ana besin kaynakları (plankton ve kriller) bir bütün olan besin zincirinin altından çekilerek ısı değişikliğinden çok ciddi anlamda etkilenmeye başladı bile. Çok sayıda mercan beyazlamaya ve ölüme terk edildi. 1998’de dünya mercanlarının yüzde 16’sı ciddi anlamda zarar gördü, Güney Asya ve Hint Okyanusu’ndaki resifler, mercanlarının yarısını kaybetti.

Deniz kirliliği çeşitli şekillerde oluşabilir. Bunun en bilinen örneği tanker kazalarının yol açtığı kirliliktir. Her ne kadar gazete haberlerinde ilk sıralarda yer alsalar da bu tip kazaların yol açtığı kirlenme; kimyasallar, petrol, plastikler, kanalizasyon, endüstriyel deşarjlar, bilinçli boşaltım, madencilik ve denizlere dökülen genel çöplerin yarattığı sorun içinde çok küçük bir yer tutar. Örneğin plastik, suda ancak bin yıl içinde çözünür. Genellikle de kuşların, balıkların, deniz memelilerinin derilerine ya da midelerine yapışmış olarak bulunur. Öte yandan denizlerde görülen kirliliğin neredeyse yarısı karadaki faaliyetlerin sonucunda oluşur.

Aşağıdaki bir kısmını verdiğimiz istatistikler Condor Ferries 2020-21 raporunda yer alıyor. Durumun ciddiyetini görmek açısından bu veriler önemli bir yerde durmaktadır.

* Her yıl 1 milyondan fazla deniz kuşu ve 100.000 deniz hayvanı plastik kirliliğinden ölüyor.

* Yavru deniz kaplumbağalarının % 100’ünün midesinde plastik bulunur.

* Şu anda okyanusumuzda 5.25 trilyon makro ve mikro plastik parçası ve okyanusun her mil karesinde 46.000 parça, ağırlığı 269.000 tona kadar çıkıyor.

* Her gün yaklaşık 8 milyon parça plastik okyanuslarımıza giriyor.

* Büyük Pasifik Çöp Yaması yaklaşık 1.6 milyon kilometre karedir yani Tekas’tan daha büyüktür.

* Dünya yılda 381 milyon ton plastik

atık üretiyor. (Bu 2034 yılına kadar ikiye katlanacak.)

* Bunun % 50’si tek kullanımlık plastiktir ve yalnızca % 9’u geri dönüştürülmüştür.

* Her dakika 1 milyondan fazla plastik torba çöpe atılıyor.

* Dünya, yılda 500 milyardan fazla plastik torba kullanıyor. (Bu, dünyadaki her insan için 150’dir.)

* 8.3 milyar plastik pipet dünyanın sahillerini kirletiyor, ancak pipetlerin yalnızca % 1’i okyanusta atık olarak sonuçlanıyor.

* 2020 yılına gelindiğinde denizdeki plastik sayısı balık sayısından fazla olacaktır.

* İnsan tüketimi için yakalanan her 3 balıktan 1’i plastik içermektedir.

* Plastik mikro boncukların, etrafındaki deniz suyundan bir milyon kat daha toksik olduğu tahmin edilmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistem, sadece okyanuslarımızı değil, bir bütün olarak dünyamızı katlediyor. Büyük kapitalist çiftliklerde, gıda sektörü için üretilen büyük baş ve küçük baş hayvanların çıkardığı, karbon monoksitten 23 kat daha güçlü olan metan gazı, küresel ısınmanın en büyük nedenlerinden birisi. Bir kilo et üretimi için binlerce litre su harcanıyor. Güney Amerika’da, büyük hayvan çiftlikleri için Amazon ormanlarından her saniyede bir futbol sahası büyüklüğünde bölüm kesiliyor. İnsan faaliyetleri, bir milyon canlı türü yok olmaya doğru itiyor.

İklim-hayvan-insan ve çevreyi bir arada düşünmemek salgın hastalıkların da kaynağı. Koronavirüs, ebola, domuz gribi, deli dana ve kuş gribi olarak bilinen birçok salgının, hayvansal kaynaklı olduğunu biliyoruz.

Tam da hayvanlardan insanlara bulaşan salgının tüm dünyayı etkisi altına aldığı bugünlerde emperyalist kapitalist sistemin sadece insanlığa değil insan dışındaki hayvanlara ve tüm doğaya düşman olduğunu bilince çıkarmalıyız. Her alanda insan tüketimi için üretilen büyük baş ve küçük baş hayvanlara yapılan zulme ve sömürüye karşı sessiz kalmamalı, hayvanların her türden kullanımına son vermeliyiz.

Yararlanılan kaynaklar:

- <https://www.cordorferries.co.uk/plastic-in-the-ocean-statistics>

- <http://www.greenpeace.org/turkey/raporlar>

- <https://www.health.harvard.edu/blog/eat-more-plants-fewer-animals-2018112915198#:~:text=A%20plant%2Dbased%20diet%20is,they%20don't%20need%20to.>

PUSULA

“BİZ, İNSANIN ESKİ BENLİĞİNİ FIRLATIP ATMASI GEREKTİĞİNİ SÖYLÜYORUZ*”

Her birey, içinde şekillendiği toplumun izlerini taşıyarak mücadeledeki yerini alır. Ancak mücadeleye katıldıktan sonra bu izleri bir çırpıda söküp atmak mümkün olmaz. Bu süreç ağır, sancılı, acı verici ve görece uzun bir zamanı kapsayacak şekilde işler. Bireyin aileden başlayarak almaya başladığı eğitimin kazandırdığı düşünce biçimi, bakış açısı ve davranış kalıplarının kısa vadede ve kolayca aşılması mümkün değildir.

Çünkü bütün bunlar uzun yıllar boyunca, sürekli ve sistemli bir şekilde bireye aşılanmış, kişi böyle eğitilmiştir. Dolayısıyla bütün bu öğretilmişlerin sökülüp atılması hem belli bir zaman alacaktır ve hem de ancak sistemli ve sürekli bir çalışma ile mümkün olabilecektir. Elbette bütün bunlar sınıf mücadelesinin güncel görevlerinden kopuk bir şekilde değil, tam tersine onun en yoğun çalışma alanlarının içinde olunarak başarılabilecektir.

Ülkemiz nüfusunun ağırlıklı bölümünü küçük burjuvazinin oluşturduğunu söylüyoruz. Aynı durum mücadeleye alanlarının çoğunluğu için de geçerlidir. Bu durum, küçük burjuva düşüncesinin kendine ait ideoloji ve alışkanlıklarını da kendisi ile birlikte saflara taşıdığı anlamına gelir. Bu ideolojik duruş ve alışkanlıklar tartışılmadan, değiştirip dönüştürülmeden, saflarımızdan tamamen sökülüp atılmadan, yerine proletaryanın ideolojisi inşa edilmeden başarıya ulaşmak mümkün değildir.

Bırakalım başarıyı, var olan başarıları tüketen, değerleri çürüten, kazanımları yıpratıcı bir noktaya savrulmamak dahi zordur. Nedeni basittir: küçük burjuvazinin üretim süreciyle ilişkisinin geliştirdiği bakış açısı, bir düşünce yöntemi vardır. Bu

küçük burjuvazinin üretim süreci içindeki bireysel, istikrarsız, kararsız konumuyla alakalıdır.

“Nasıl yaşırsan öyle düşünürsün”

esprisiyle özetlenebilecek bu durum, küçük burjuvazinin bakış açısının da tek yanlı, kendisiyle sınırlı, dışarıdan esen rüzgâra göre

yön değiştirebilen, parçayı görüp gördüğünü bütün zanneden, bildiğini mutlak sanan vs. özelliklerini beraberinde getirir. Bunların hepsinin toplamı öznelciliği ifade eder ki, öznelcilik ortaya yalnızca “hata”ları çıkarır, başarıları değil.

Faaliyetlerimize ve ilişkilenmelerimize şöyle bir göz attığımızda dahi görürüz ki, neredeyse tüm hatalarımızın altından bu düşünme yöntemi çıkar. Bütün bunların mücadelemize ne kadar zarar verdiğini görebilmek için, öne çıkan birkaç hatamızı masaya yatırıp incelemek yeterli olacaktır. Dolayısıyla hatalarımızın büyük bölümünün nedeni bu düşünme yönteminin, onun tam karşıtı ile yani diyalektik materyalist bakış açısı ve düşünme yöntemi ile yer değiştirmesi gerekir.

Küçük burjuvazinin bahsini ettiğimiz yaşam tarzı olumsuz kimi alışkanlıklarda kendini gösterir. Üretim sürecine uzaklık ve yakınlığına ya da bunun yaşam içinde aldığı

biçime paralel olarak bu alışkanlıklar değişken özelliklere sahiptir. Ancak hepsinin temel/ortak özellikleri de vardır. Bunların en başında birey merkezli düşünce sistematiği gelir. Bu, bireyin çıkarlarını esas alacak şekilde davranmak, bireyin istem ve ihtiyaçlarına yanıt olacak yönde hareket etmek, gelişmeleri kendine göre yorumlamak vb. olarak ortaya çıkar. Tüm bu pratikler kendine aynı zamanda kolektifin çıkarlarını esas almamak, onun istem ve ihtiyaçlarına uygun konumlanmamak, günceli kolektifin penceresinden yorumlamamak vb. olarak okunabilir.

Çünkü her sınıfın olduğu gibi küçük burjuvazinin de kendine ait sınıf alışkanlıkları vardır ve bunun gerektirdiği gibi hareket eder. Bu alışkanlık-

ları örgüt içinde de yaşamaya, devam ettirmeye çalışır. Bu da kolektif ortamı çürüten bir rol oynadığından, onun ilerlemesini yavaşlatır ve aksatır, hedefinden uzaklaştırmaya çalışır. Oysa mücadelemiz toplumsal çıkarlar uğrındadır. Dolayısıyla bireysel çıkarların ön planda olduğu her türlü mücadele ve davranışı reddetmekteyiz.

Savaş içinde yıkılanın yerine neyin inşa edileceğinin de bilinmesi ve adım adım inşa etmeye yönelmesi gerekir. Yani bir yandan bünyemizde küçük burjuvaziye ait ne varsa yıkılmaya çalışırken, diğer yandan bunun yerine proletaryanın ideolojisinin inşa edilmesinden bahsediyoruz. Ancak her ikisinin de, bu değişim için savaşımın seyri içinde ve tanıma-bilme-anlama süreci ile iç içe bir şekilde olacağını ve bütün bunların bir anda, bugünden yarına gerçekleşmeyeceğini, zamana ihtiyaç olduğunu bilmeliyiz.

Burada önemli bir konu vardır ki; o da bu yıkım ve inşa sürecinin, bireyin tek başına kendi iç savaşımıyla olmayacağı/olamayacağıdır. Yürütülen şey içte ve dışta bir sınıf mücadelesidir. Ve sınıf mücadelesi, dışarıdaki düşmana karşı olduğu kadar kolektifimiz içinde de ideolojik olarak devam etmektedir. Dolayısıyla, bireyin iradesinin dışında, nesnel bir gerçeklik olarak süregiden sınıf mücadelesinin, kolektif içinde ve dışındaki yansımalarına yönelik müdahale olmadan bireyin iç savaşımında da ilerleme kaydedemeyeceği bilinmelidir. Bundandır ki, bireyin içinde yürüttüğü mücadele, kolektif içinde yürütülen ideolojik mücadele ile bütünleşmelidir. Aynı şekilde kolektif içinde yürütülen ideolojik mücadele, dışarıdaki düşmana karşı verilen savaşla da bütünleşmelidir. Bütün bunların gelişiminin, birbirinin başarısını doğrudan belirleyen bir konumda olduğu unutulmamalıdır.

*Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Kocadağ (Esmer)

1950 Muş Varto doğumlu Mehmet Kocadağ (Esmer) zorluklar içerisinde büyüdü. Bu yaşamı onu kısa süre içerisinde Proletarya Partisi ile tanıştırdı. Katıldığı 1976 1 Mayıs’ın ardından MİT ve Kontrgerilla, Mehmet Kocadağ’ı kaçırdı ve bir gün sonra da cansız bedeni boğazı kesili bir biçimde Kasımpaşa’da bulundu. Mehmet Kocadağ şehit düştüğünde Parti Üyesi’ydi. O devrim şehitleri kervanındaki yerini Türkiye’nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak aldı.

Haydar Çakmak

Halk Ordusu savaşçısı olan Haydar Çakmak, Mazgirt-Dilanoğlu’nda doğdu. Dersim’de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde TC ordusuyla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981 tarihinde şehit düştü. Şehit düşmesine neden olan Bakıl Ağa, Halk Ordusu tarafından ölümle cezalandırıldı.

Bahar Yıldız

Proletarya Partisi militanı olan Bahar Yıldız, 1963 yılında Dersim’in Nazimiye ilçesinde dünyaya geldi. 1 Mayıs öncesi devletin kolluk güçlerinin takibini atlarmaya çalışırken 1 Mayıs 1982’de katledildi.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

Dersim-Çemişgezek Bozan Yaylasında Proletarya Partisi’ne bağlı Halk Ordusu saflarında mücadele yürüten gerillalardan 1962 Erzincan Tercan doğumlu Ağa Şimşek ve 1963 Dersim Hozat doğumlu Kenan Bozkurt 9 Mayıs 1985’te düşmanla girdikleri çatışmada ölümsüzleştiler.

Eyüp Güllen (Sidar)

Eyüp Güllen (Sidar), 1972 Maraş doğumluydu. Proletarya Partisi ile yükseköğrenim için gittiği Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde tanıştı. Elektrik Elektronik Mühendisliği bölümünde okuyordu. Bu dönemde Komsomol içinde örgütlendi. 1993 yazında halk ordusunun bir savaşçısı olarak başladığı gerilla yürüyüşünü 1994 yılı 11 Mayıs’ında Dersim Mazgirt Dinar Köprüsü’nde bir kaza sonucu yoldaşlarına devrederek tamamladı

Dursun Adabaş

1996 1 Mayıs’ında Söğütlüçeşme girişine kurulan polis barikatını kitlenin zorlamasıyla birlikte polis, coplarıyla, eğitilmiş köpekleriyle kitleye saldırdı. Kitle toparlanıp yeni bir saldırıya karşı hazırlanmak üzereyken polis tarafından açılan ateş sonucu Proletarya Partisi militanı Dursun Adabaş şehit düştü.

İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı)

1937 yılında Malatya Kürecik, Harunu-şahi köyünde dünyaya geldi. 1960'larda Almanya'ya gitti. Duisburg'da temizlik işlerinde çalışmaya başlayan İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı), 1970'lerde Türkiye'deki devrimci gelişmelerden etkilenerek ATÖF içinde birçok yoldaşla birlikte faaliyet yürütmeye başladı. 1973 yılında Hasan Saz ve Veli Hanoğlu'nun da içinde olduğu diğer yoldaşlarıyla birlikte Duisburg Türkiye İşçiler Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. Çermo Dayı yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

GEYİKSUYU ŞEHİTLERİ

6 Mayıs gecesi Dersim'de TC ordusu ile Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada iki halk savaşı, yaşamını iyiden ve güzelden yana ne varsa ona adayan iki yiğit devrimci; Haydar Arğal(Sinan) ve Murat Tekgöz(Rıza) halkımızın bağrında yeşermek üzere toprağa düştü! Dersim Merkez GeyikSuyu Nahiyesine bağlı Bornek (Düzpeli) köyü kırsalında 6 Mayıs 2016'da akşam saat 17:00 'de başlayan ve 22:00'ye kadar devam eden çatışmada, iki Partizan yoldaşlarından devraldığı direniş bayrağını ardıllarına bırakarak Dersimin kalbine gömüldü!

Haydar Arğal

6 Mayıs 1988 Dersim-Mazgirt doğumlu Haydar Arğal yoldaş, 2004 yılında üniversite okumak için gittiği Amed'de üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde yer almıştır. Amed, Erzincan ve Dersim'de görev alan Haydar Arğal, sadece Komso-mol'un gelişimi değil bölgede Parti faaliyetinin gelişimi için de emek vermiştir. 2011 yılında gerillaya katılan Arğal, 6 Mayıs 2016'da yaşanan çatışmada ölümsüzleşmiştir

Murat Tekgöz (Rıza)

1987 Elazığ doğumlu olan Murat Tekgöz (Rıza) Proletarya Partisi'yle üniversite okuduğu Dersim'de tanışmıştır. Dersim'de yerel çalışmalarda aktifleştikten kısa bir süre sonra 2013 yılında Halk Ordusu saflarında yerini almış; mütevazılığı, yoldaşlarına bağlılığı ve halk sevgisi ile yoldaşlarına ve halkına örnek bir devrimci olmayı başarmıştır. 6 Mayıs günü Geyiksuyu'nda yaşanan çatışmada Haydar Arğal ile birlikte şehit düşmüştür.

106 Yıllık İnkâr: Ermeni Soykırımı

Ermeni soykırımının 106. yılında birçok kurum açıklama yaparak soykırımı lanetledi. Yapılan yazılı açıklamaların yanında çeşitli anma etkinlikleriyle soykırımın unutulmadığı söylendi.

HBDH: 106 Yıl geçse de unutulmayan acıdır Ermeni Soykırımı

HBDH Yürütme Komitesi Ermeni Soykırımı'nın 106. yılına dair açıklama yayınladı. Açıklamada "Ermeni soykırımı 106 yıldır Türk devleti tarafında inkar ediliyor. Yok sayılıyor. Türk devleti yağma-inkar-asimilasyona dayalı politikalarını bugün de sürdürüyor. Yalnızca yaptığı soykırımı inkar etmekle kalmıyor. Faşist yönetim Kürtler, Aleviler, işçi ve emekçiler, kadınlar, LG-BTİ+lar, göçmenler ve Rojava, Karabağ, Güney Kürdistan üzerinden de bu politikalarını sürdürmeye devam ediyor." denildi.

Açıklama "Acıların öfkeye ve faşizmi yıkma cüretine dönüşmesi ihtiyacı dünden ve her zamandan daha acildir. Bunu başarmalıyız, başarabiliriz, başaracağız. Egemenlerin, zorbaların ve soykırımcıların uykularını kaçıracak ve onları halkın ellerinde yargılayacağız!" sözleriyle son buldu.

Rojava'da Ermeni Soykırımı Anması: "Bir Halkı Yok edemezsiniz!"

Ermeni Soykırımı'nın 106. yıl dönümünde Rojava'lı Ermeniler, Şehit Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi'nin çağrısıyla bir araya geldi.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi'nin düzenlediği etkinlik askeri törenle başladı. Saygı duruşunun ardından Şehit Nubar Ozanyan Taburu adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada "Türk devlet zihniyeti 106 yıldır değişmedi. Sadece kendi sınırları içinde değil sınırları dışında da bazen direkt olarak bazen de çeteler aracılığıyla katliamlara devam ediyor. Dün Efrîn, Serêkanîye, Gire Spî ve Dağlık Karabağ'a saldıran Türk devleti bugün de Heftênîn, Garê ve Metîna'ya yöneliyor. Ancak bizler 106 yıl önce soykırım ve asimilasyona maruz bırakılan katlemedikleri Ermenilerin torunları olarak topraklarımızı savunmaya devam ediyoruz" denildi.

Anmada tabur ve meclis dışında PYD tarafından da konuşma yapıldı. Murad Qamişlo tarafından yapılan konuşmada da Türk devletinin tekçi zihniyeti, inkar-asimilasyon-imha politikaları ve işgal girişimleri kınandı. Anma etkinliği "Menk, Gank, Bidi Minank Ter bidi Şadananank"

(Vardık, Varız, Varolarak Çoğalacağız) sloganlarıyla sona erdi.

ADGB: Ermeni Soykırımı sürüyor
Avrupa Demokratik Güç Birliği, Ermeni Soykırımı'nın yıldönümüne ilişkin yazılı açıklamasında "İnkâr sürdürükçe, soykırım ve katliamlar sürmektedir. Bu katliam ve soykırım döngüsünden kurtulmak için başta Ermeni ve Asuri-Süryani-Keldani Soykırımı olmak üzere TC devletin üzerine inşa edildiği tüm insanlık suçları ile yüzleşilmelidir. Tüm bu adaletsizliklerin aşılabilmesi için, halkların ortak ve kararlı bir mücadele yürütmesi gerektiği açıktır. Bu mücadele barışın, eşitliğin, bir arada yaşamın ve özgürlüğün de temeli olacaktır" dedi.

HDP Ermeni Soykırımının 106. yılına dair açıklama yaptı

HDP yaptığı açıklamada "Ermeni Soykırımı her şeyden önce; insani, hukuki ve toplumsal bir mesele olarak bugün adil bir şekilde yüzleşilmesi ve kabul edilmesi gereken bir meseledir. Bu tarihsel, toplumsal ve insani meselenin, devletlerarası siyasette Türkiye ile yaşanan ilişkilerin ve politik konjonktürün bir sonucu olarak gündeme getirilmesi kabul edilemez.

Ermeni Soykırımı bu topraklarda yaşandı ve adaleti bu topraklarda sağlanmalıdır. 106'ncı yıldönümünde bu toprakların kadim halkı olan Ermenilere karşı gerçekleştirilen soykırımı, yaşanmış olan büyük felaketi ve insanlık trajedisini yüreğimizde hissediyor, katledilenleri saygı ve rahmetle anıyoruz" dedi.

ATİK'ten Ermeni Soykırımı'nın 106 yılında açıklama

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu

(ATİK) "Ermenileri Ve Rumları, Süryanileri, Ezidileri Hedef Alan Soykırımı 106. Yılında Kınıyoruz!" başlıklı bir açıklama yaptı.

Açıklamada, "Ayrıca 1915-1916 soykırımında Trakya, Ege ve Karadeniz'de Rumlar da soykırımı ve tehire tabi tutulmuşlardır. Ve 1919-1923 Kurtuluş Savaşı'nda Ege'de Rumlar ve Karadeniz'de Samsun, Rize, Tokat, Gümüşhane, Trabzon vb. illerde 300 binden fazla Pontolu Rum da Kemalistlerin ve çetelerinin soykırımına maruz kalmışlardır. Toplam soykırım kurbanı Rum sayısı 1,5 milyonu bulmuştur.

Ayrıca 1915-1916 soykırımında Diyarbakır, Mardin, Siirt, Suriye ve Irak topraklarında da 500 bin civarında Süryani soykırımla katledilmiştir. Kalanlar sürgüne zorlanmış, topraklarına ve yarattıkları değerlere el konulmuştur. Ayrıca o yörelerdeki Ezidi Kürtler'de katledildi. Onlar da soykırımın hedefi oldular. Pantürkizm ve Panislamizm Süryanileri ve Ezidi Kürtleri'de hedef almıştır. Nitekim soykırım sonrası sağ kalan Süryaniler, Keldaniler topraklarından göç etmişlerdir. Ezidilerin çoğunluğu da soykırım sonrası Ermenistan'a göç etmiş ve oraya yerleşmişlerdir. Nitekim bugünkü Ermenistan sınırlarındaki Ezidiler soykırım sonrası göç edenlerin ardıllarıdır.

Soykırım sürecindeki diğer önemli bir gerçeklikte, emperyalist güçlerin bu süreçte katliama verdikleri destektir. Başta Almanya olmak üzere, bütün Avrupa ülkeleri verdikleri destekten dolayı en az faşist TC kadar bu soykırımdan sorumludurlar" şeklinde ifadelere yer verildi.

“Paris Komünü Işığında 49. Kuruluş Yılımız Kutlu Olsun!”

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 49. yılı vesilesiyle Siyasi Büro tarafından bir açıklama yapıldı.

“Paris Komünü Işığında 49. Kuruluş Yılımız Kutlu Olsun! Bugünden Yarına; Daha Azimli, Daha Kararlı, Daha Israrlı!” başlıklı açıklamada, TKP-ML'nin , 24 Nisan 1972 tarihinde İbrahim Kaypakkaya önderliğinde sınırlı sayıda kadroyla sınıf mücadelesinin pratiği içinde kurulduğu 49. kuruluş yıldönümünün, aynı zamanda K. Marks'ın ifadeleriyle “cennetin zaptına çıkan” Komünçülerin ve Paris Komünü'nün 150. yıldönümüne denk geldiği ifade edildi.

tkpml.com'da yer alan Merkez Komitesi Siyasi Büro açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Partimiz çeşitli milliyet ve inançlardan Türkiye proletaryasının, Marksizm-Leninizm-Maoizm teorisini rehber edinmiş öncü ve önder siyasi partisi olarak; 150 yıl önceki Komün deneyiminin izinde, Sovyet ve Çin devrimi pratikleri ve Büyük Proleter Kültür Devrimi derslerinin ışığında kuruldu. Anti-emperyalist gençlik eylemlerinin, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin, köylü/toprak işgal ve direnişlerinin bileşkesi ve dönemsel olarak halk savaşlarının ürünü olarak doğdu. Coğrafyamızda ezilen, sömürülen, katledilen Türk, Kürt, Ermeni, Rum vd. halkın, başkaldırı ve örgütlenme birikiminin mirasçısı olarak tarih sahnesine çıktı ve sınıf mücadelesine atıldığı andan itibaren çok çetin muharebelerden geçerek bugünlere geldi.

Partimizin kuruluşu, ezilen halkların Osmanlı despotluğuna karşı mücadelesinin devamcısı olarak, Mustafa Suphi önderliğinde kurulan komünist partisinin kadrolarının Kemalistler tarafından Karadeniz'in soğuk sularına gömülmesinden

sonraki yaklaşık 50 yıllık zaman diliminin sessizliğini paramparça etti. İbrahim Kaypakkaya'nın ileri sürdüğü tezler, onun ideolojik ve siyasi çıkışı Türkiye devrimci hareketi içerisinde önemli bir yere sahiptir... O, Türkiye'de “sol” adına hareket eden, Kemalizm'i ilerici gören reformist, parlamentarist, revizyonist tüm görüşleri yerle bir etmiştir. Nitekim başta ulusal sorun -özel olarak da Kürt ulusal sorunu- bağlamındaki tezleri olmak üzere Kaypakkaya'nın çizgisi halen yakıcı biçimde güncelliğini korumaktadır.

Partimizin bir başka özelliği de daha kuruluş aşamasındayken sergilediği devrimci dayanışma pratiğidir. ‘71 devrimci çıkışının önderlerinden Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının faşist TC tarafından katledilmesi gündeme geldiğinde, bizzat İbrahim Kaypakkaya önderliğinde Türkiye'deki faşist güçler ile Latin Amerika'daki eski Nazilerin ilişkisini sağlayan kontra gerilla elemanına yönelinmiştir. Benzer durum, 31 Mayıs 1971 tarihinde Nurhak Dağları'nda katledilen Sinan Cemgil komutasındaki THKO savaşçıların ihbar eden köy muhtarının, İbrahim Kaypakkaya tarafından cezalandırılması pratiğinde de yaşanmıştır. Bu pratiklerde devrimci dayanışmanın, ortak düşmana karşı birlikte mücadele etmenin örnekleri vardır.”

“İlham ve Güç Kaynağımız 24 Nisan Güneşidir!”

İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye devrimine ilişkin tezlerinin aradan geçen zamana meydan okurcasına çözümleyici olmaya devam ettiğini ve yol gösterici olarak ışık saçtığına vurgu yapılan açıklamada, komünistlerin hep daha iyisini yapmak ve daha ileriye gitmek felsefesiyle, mevcut an ve durumlarıyla asla yetinmeyecekleri dile getirildi.

Açıklamada şunlar kaydedildi:

“Newroz’la başlayan ve 24 Nisan’ı, 1 Mayıs’a bağlayan süreci; politik atmosferi giderek ısınan dünyada ve bölgemizdeki gelişmelerle birlikte ülkemizde de artan saldırı ve direniş dalgası ile karşılıyoruz. TC faşizmi başta işçi sınıfının çeşitli bölük ve katmanlarının direnişi olmak üzere, Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlerin isyanına, Aleviler başta olmak üzere ezilen inançlara mensup halkın mücadelesine, kadın ve LGBTİ+ hareketine, gençliğin kayımlara ve anti-demokratik uygulamalara karşı başeğmez direnişine, doğa talanına karşı mücadele eden kitlelere azgınca saldırmaktadır.

Ancak faşizm ne kadar saldırganlaşırsa saldırganlaşırsa öfkenin, direngenliğin, birlikteliğin ve kitleliliğin sokakları doldurmasına engel olamamakta; sınıf mücadelesinin ateşi harlanmaya devam etmektedir.

Partimiz 49. mücadele yılında şehitlerden devraldığı bayrağı dalgalandırmaya devam etmekte ve kavgayı daha ileri taşımakta kararlıdır.

Paris Komünü'nde göklere çekilen, Sovyet ve Çin devrimlerinde dalgalandırılan, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde savunulan enternasyonal proletaryanın kıvılcık bayrağı, Türkiye'de ve bölgemizde, sınıf mücadelesinin denizinde, kitle mücadelelerinde 49 yıldır savunulmaya devam etmektedir/edecektir.”

“Bu Çelik Aldığı Suyu Unutmadı, Unutmayacak!”

Nisan Güneşi'nin kuruluşunun 49. yılı vesilesiyle Genel Komutanlık tarafından bir açıklama yapıldı.

Açıklamada, “Her kavga yılını düşmanla göğüs göğüse, büyük bir fedakarlık ve dirençle geçirerek bugünlere gelmiştir. Partimizin harcında başta önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın, ilk komutanlarımız Ali Haydar Yıldız ve Meral Yakar yoldaşlarımız olmak üzere yüzlerce devrim emektarı ve ustası şehidimizin kanı-canı vardır. Partimiz TKP-ML, şehitlerimizle çelikleşmiş ve çelik aldığı suyu unutmamıştır. 49 yıldır dalgalandırdığı Halk Savaşının kıvılcık bayrağını dalgalandırmaya devam etmektedir.” sözlerine yer verildi.

tkpml.com'da yer alan ve Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist'e bağlı Halk Ordusu Genel Komutanlık tarafından yapılan açıklamada şunlar kaydedildi:

“Partimizi farklı kılan da kurşunlarımızın, ideolojimizin işaret ettiği hedefe gitmesi ve tetiği kavrayanın kitleler olmasından ileri gelmektedir. Düşmanımızın da en çok korktuğu hep bu olmuştur. Parti tarihimiz bu açıdan öğretici süreçlerle doludur. Partimizin ileriye doğru attığı adımlar, faşizmin karanlık koridorlarında korkuyla karşılanmış ve en tehlikelisi olarak listenin başına yerleştirilmiştir. Bugün de düşmanın bu korkusu geçmiş değildir.

Faşist TC devleti özellikle Ortadoğu sarmalı içerisine çekilerek içine girmiş olduğu girdabın sonuçlarıyla her geçen gün daha fazla yüzleşmek zorunda kalmaktadır. Kitlelerin hoşnutsuzluğu büyürken, faşist TC, rıza üretmekte zorlanmaktadır. İsyen korkusu, egemen sınıfların kabusuna dönmüş durumdadır. En büyük korkuları ise bu hoşnutsuzluğun silahlı mücadele hattına yüzünü çevirmesi ve ona doğru yürümesidir.”

“Özeleştirimiz hep ileriye doğru yürümeye kuruludur”

Açıklamanın devamında Proletarya Partisi'nin geride bıraktığı 49 yıllık savaş tarihine rağmen sınıf mücadelesinin gerçekliği içinde istenilen yerde olunamadığına dikkat çekilerek şu ifadeler yer verildi:

“Düşman defalarca kez hem içeride hem de dışarıda partimizi yok etmeye girişmiş fakat başarılı olamamıştır. Bundan sonra da olamayacaktır.

Bugün açısından sınıf mücadelesi karşısında görevlerimizi tam ve hakkıyla yerine getiremediğimiz bir gerçektir. Bunun subjektif ve objektif nedenleri vardır. Partimiz ve halk ordumuz birçok kere sınıf mücadelesinde geriye düştüğü dönemleri yaşamıştır. Fakat bu, geçici bir durum olmuş, her defasında ders ve tecrübe çıkarak ileriye doğru yürümeye devam etmiştir. Bugün de olan budur. Partimiz, şehitler partisi olduğu kadar aynı zamanda özeleştirici hareketi yaratmış bir geleneğe sahiptir. Özeleştirimiz hep ileriye doğru yürümeye kuruludur.”

Rojava'da Kutlama: “Şan Olsun ‘Nisan Güneşi’ mize!”

Proletarya Partisi'nin 49.yılı Rojava'da yapılan bir etkinlikte kutlandı.

TKP-ML'nin kuruluşu Rojava'da düzenlenen bir etkinlikte kutlandı. MLKP, DKP/Birlik, MLSPB, DKP/BÖG, Şehid Nubar Ozanyan Ermeni Taburu, Ermeni Sosyal Meclisi ve Tekoşına Anarşist'in de katıldığı anma, komünist önder İbrahim

Kaypakkaya ve HBDH Yürütme Komitesi üyesi Sinan Dersim şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı belirtildi.

tkpml.com'da yer alan haberde saygı duruşunun ardından TKP-ML adına yapılan konuşmada İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizm'den kopuşu ve silahlı mücadeledeki ısrarının önemine değinildiği belirtildi.

Nurhaklarda katledilen Sinan Cemgillerin ihbarcısını cezalandıran İbrahim Kaypakkaya'nın birleşik mücadelenin ilk adımlarını attığı vurgusu yapıldı. Ölüm-süzleştiği haberi geçtiğimiz günlerde paylaşılan Sinan Dersim'in de birleşik devrim mücadelesine verdiği öneme değinilen konuşmada Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin ve Mazlum Doğanların kendilerinden sonra gelenlere faşizmi yıkmaya ve özgürlüğü kazanma görevini bıraktıkları söylendi. Ulaş Bayraktaroğlu, Nubar Ozanyan, Delal Amed ve Sinan Dersimlerin de bu yolu adımlayarak ölüm-süzleştiği belirtildi.

Konuşmanın ardından TKP-ML MK imzalı açıklama Arapça okundu. MK açıklamasının ardından Türkiye Devrimci Hareketinden örgütler söz alarak TKP-ML'nin kuruluşunu kutladı. MLKP, DKP/Birlik, DKP/BÖG temsilcileri söz alarak konuşmalar yaptı.

Ardından Şehid Nubar Ozanyan Taburu adına bir konuşma yapıldı. Tabur komutanlarından Manuel yaptığı konuşmada "Kuruluş tarihi 24 Nisan olan TKP-ML'nin bu tarihte kurulması bir tesadüf değil bir hesaplama idi. TKP-ML onlarca Ermeni devrimcinin de örgütlendiği ve mücadele ettiği bir parti olarak sadece Türklerin ya da Kürtlerin değil bir bütün ezilen halkların partisi oldu. Taburumuzun ismini aldığı Şehit Nubar Ozanyan da bu partinin yarattığı değerlerden birisiydi. TKP-ML yalnızca Türkiye'de değil Ortadoğu'da ezilen halklar için oldukça değerli bir yerde durmaya devam ediyor" dedi. Yapılan konuşmaların ardından sinevizyon gösterimi ve müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

YDG, Kampanya Çalışmalarının Startını Verdi: "Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz"

Yeni Demokrat Gençlik yapmış olduğu açıklama ile "Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz!" şiarıyla bir kampanya başlattı. Yeni Demokrat Gençlik (YDG) internet sitesinde yayımladığı bir açıklama ile yeni bir kampanya sürecini başlattığını duyurdu.

"Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz!" şiarıyla gerçekleştirilecek olan kampanya için YDG, genç işsizliği, emeğin değer kaybını, gençliğin geleceğinin giderek belirsizleşmesini gündeme taşıyacağını belirtti.

YDG tarafından yapılan açıklamada, ekonomik eşitsizliğe ve yoksulluğu vurgu yapılarak şu ifadeler yer verildi:

"Egemenlerin Sanayi 4.0 ya da Endüstri 4.0 olarak adlandırdığı üretim araçlarının "akıllılaştırılması" süreciyle makinalar, emeğin daha rutin olduğu alanlardan daha karmaşık olduğu alanlara doğru yayılmaktadır. Bu süreç mevcut kapitalist düzende sermayedarların sermayelerini büyütürken emeği değersizleştirmekte ve böylece halkı bir bütün yoksullaştırmaktadır. Dünyadaki, tüm insanlığın yaratmış olduğu servetin bölüşümünü tek ellerde daha fazla toplamakta, eşitsizliği daha fazla derinleştirmektedir. Bu düzene mahkum olduğumuz, bu düzeni değiştirmedeğimiz sürece gençliği ilk elden işsizlik ve daha sonra derin bir yoksulluk beklemektedir. Nitekim bugün, emeğimizi yok pahasına satma "fırsatını" yakalamamız bile bir lüksmüş gibi pazarlanmaya çalışılmaktadır.

'Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz' kampanyası sürecin bu gerçekliğine karşı gençliğin devrimci bir yol haritasıyla örgütlenmesini amaçlamaktadır."

"Bir tarafta multi milyonerler bir tarafta sefalet"

Yapılan açıklamanın devamında şu ifadeler yer verildi:

"Zenginliklerine zenginlik katmak isteyenlerin düzeninde yaşadığımız için artan genç işsizliğe; tüm şartların sadece sermayenin isteklerine göre düzenlendiği için geleceğimizin günden güne belirsizleşmesine; öğrenciysek aldığımız eğitimin, çalışıyorsak emeğimizin beş para etmemesine; çok yönlü ideolojik saldırılar karşısında gençliği –kendimizi bir özne değil de bir nesne gibi görmemize neden olan ve bunun sonucunda bizi kendi sorunlarımıza dahi yabancılaştıran yozlaştırmaya karşı geleceği kazanmak için itirazı olan her genç, kampanyamızı güçlendirmeye katılmalıdır.

Şu anı onlar belirliyor olabilir, fakat gençlik ise yarın yaşamın her alanına

dağılarak geleceği belirleyecektir. Bunun için onların her gün ölüm, yoksulluk kitlesel zorunlu göç, bir tarafta multi-milyoner bir tarafta sefalet üreten bu bozuk düzenlerini temellerinden sarsmalıyız."

Kampanyanın ilham kaynağı: Ali el Hemdan, Furkan Celep ve Sibel Ünlü

Açıklama "Kampanyamız ilhamını ve cesaretini, 20 yaşının altında olmasına karşın, sokağa çıkmanın yasak olduğu saatlerde, çalışmak zorunda olduğu için sokakta olan ve bu nedenle polis kurşunuyla öldürülen Suriyeli genç Ali el Hemdan'dan, 'Bir araba, bir ev uğruna yıllarımı harcamak istemiyorum' diyerek intihar eden Furkan Celep'ten, İstanbul Üniversitesi öğrencisiyken ve üniversitede yemekhane eylemleri sürdüğü sırada geçinemediği için yaşamına son vermek zorunda kalan Sibel Ünlü'den almaktadır.

Ve diyoruz ki, yaşamlarımız bir hiç uğruna heba olmak zorunda değil; açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, hiçliğe, ölüme mahkum değiliz.

Mevcut düzenin süslü, gösterişli, şatafatlı paketlerinin içerisinde bizi bekleyen çürümüşlüğe, çöplüğe, yoksulluğa mahkum değiliz.

Birlikte, örgütlü, ısrarlı ve bilinçli bir çalışma ile neler yapabileceğimizi, bu kötü gidişatı nasıl tersine çevirebileceğimizi, baldırı çıplakların, çapulcuların, ibnelerin, kadınların gerçek gücünün aslında nelere kadirdi olduğunu gösterebiliriz." sözleriyle son buldu.

YDG, "Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz" kampanyasıyla direnişe çağırıyor

YDG, kriz ve pandemi koşullarını fırsata çeviren egemenlere karşı gençliği mücadeleye çağırıyor.

Yeni Demokrat Gençlik(YDG) duyurusunu yaptığı kampanyasının çalışmalarını 1 Mayıs çağrılarıyla birlikte sürdürüyor.

Birleşik Gençlik Meclisleri'yle birlikte hareketli bir 1 Mayıs hazırlık sürecinin parçası olan YDG buna paralel bir şekilde kendi kampanya çalışmalarını da sürdürüyor.

YDG'liler, Ankara, İstanbul, İzmir ve Kocaeli'de halk gençliğine pandeminin arkasına sığınarak gençliğin geleceğinin çalınmak istenmesine karşı biraraya gelme ve mücadele etme çağrısı yapıyor.

Ankara: Bu kapsamda YDG, Ankara'da Keçiören ve Mamak'ta çıkardığı materyallerle 1 mayısa çağırdı kampanyasının duyurusunu yaptı.

Kocaeli: Kocaeli'de YDG'liler 1 Mayıs çağrılarıyla birlikte "Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz" şiarıyla yürüttükleri kampanya çalışmalarını da gerçekleştirdi.

İstanbul: İstanbul'da ise YDG, Maltepe, Bağcılar ve Esenyurt'ta stiker ve afiş çalışmalarlarıyla gençliği 1 Mayıs'ta yasakları tanımamaya ve geleceğine sahip çıkma çağrısı yaptı.

Şenyaşar Ailesinin Adalet Arıyor!

Coğrafyamızda adalet terazisinin dengede tartmadığına, hukukun Şenyaşarlar nezdinde tüm toplum için bir kez daha ayaklar altına alındığına şahit olmaya devam ediyoruz...

AKP Urfa Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın koruması ve yakınları tarafından 14 Haziran 2018'de gerçekleştirilen organize saldırı sonucu baba Hacı Esvet Şenyaşar, iki oğlu Celal Şenyaşar, Adil Şenyaşar ile Mehmet Şah Yıldız'ın hayatını kaybettiği saldırının 3'üncü yılında Şenyaşar ailesinin adalet arayışı devam ediyor.

Saldırının aydınlatılması ve adil yargılamanın yapılmasına yönelik hukuk örgütleri, insan hakları örgütleri ve duyarlı kamuoyundan çağrılar gelmeye devam ederken, olayda eşini ve iki çocuğunu kaybeden Emine Şenyaşar ile saldırıdan yaralı olarak kurtulan oğlu Ferit Şenyaşar'ın Urfa Adliyesi önündeki adalet arayışı sürüyor. Şenyaşar ailesinin, tarafsız-adil yargı ve aile fertlerinden Fadıl Şenyaşar'ın derhal serbest bırakılması talepleriyle başladığı "adalet" nöbeti ikinci ayına girmek üzere. Nöbet şimdilik pandemi sebebiyle aile evinde sürüyor. Aile, davalarının başladığı ilk günden itibaren yargı üzerindeki baskıya dikkat çekiyor.

Deliller nerede?

Saldırının yapıldığı güne ilişkin, bir süre sonra ortaya çıkan çeşitli delilleri sürdürdükleri nöbetlerde dile getiren aile geçtiğimiz günlerde yeni bir güvenlik kamerası görüntüsünü sosyal medya hesabından paylaştı. Saldırının yapıldığı yere uzun namlulu silahla, olayda ismi sık sık geçen milletvekilinin bir akrabasının geldiğini söyleyen aile, bu kişinin adının iddianamede geçmediği bilgisini de paylaşıyor.

davaya ilişkin bugüne dek dile getirdikleri hiçbir taleplerinin kabul görmemesine ve soruşturma tutanaklarının göstermelik hazırlanmasına tepki gösteriyor.

Bizler ülkedeki mahkeme süreçlerinde çokça karşılaştığımız mağdur tarafın tutuklanarak yıllarca hapis cezası almasıyla. Delillerin karartılmasıyla ya da faillerin dava dosyalarına dahi alınmamasına, bazense komedi oyunlarına konu olacak şekilde tanık olarak çağırılmalarına! Fakat her ne olursa olsun ailelerin, mağdurların, adalet nöbetçileriyle, adalet arayışına.

Sonuç alınca kadar devam edecekler

Anne Emine Şenyaşar ve oğlu Ferit Şenyaşar'a çeşitli devrimci-demokratik ve yurtsever kurumlardan sürekli destek ziyaretleri gerçekleştiriliyor. Taleplerin yinelenildiği nöbet alanında Şenyaşar ailesi, eylemlerini sonuca ulaştırmaya kadar devam edeceğini belirtiyor.

Adaletin iktidardan, sermayeden, zenginlerden ve erkekten yana olduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Coğrafyamızda adalet terazisinin dengede tartmadığına, hukukun Şenyaşarlar nezdinde tüm toplum için bir kez daha ayaklar altına alındığına şahit olmaya devam ediyoruz... Tıpkı Cumartesi Annelerinin yıllardır yılmadan, usanmadan sokaklara, meydanlara çıkması ve her türlü baskıya karşı adaletin bir türlü gelmemesi gibi. Yine tıpkı adil ve tarafsız bir mahkeme süreci için mücadele yürüten 10 Ekim ve Suruç aileleri gibi, tıpkı Sivas aileleri gibi.

Avukatlar davayı İstinaf Mahkemesi'ne taşıyacak..

Başta Urfa 7'nci Ağır Ceza Mahkemesi'nce açılan dava daha sonra "güvenlik" gerekçesiyle Malatya'ya sevk edildi. Malatya 3'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davalarda ise yargının bir kez daha güçlüden yana olduğu tescillendi. Mahkeme heyeti, mevcut delil durumlarının objektif incelenmesi bir tarafa dursun, aile avukatlarının dosyanın genişletilmesine dair yaptığı tüm itirazları reddetmişti.

Heyet son olarak, dosyanın 2 Nisan'da görülen 7'nci duruşmasında pozitif hukuk ilkelerini yok sayan bir karara daha imza atarak, babası ve iki kardeşini saldırıda kaybeden ve olay sırasında meşru müdafaa hakkını kullanan Fadıl Şenyaşar'a 37 yıl, 9 ay, AKP'li vekilin ağabeyi Enver Yıldız'a ise 18 yıl hapis cezası vermişti. Aile avukatları davayı önce İstinaf'a, ardından gerek duyulursa Yargıtay'a götürececeklerini, adalet nöbetinin süreceğini de vurgularak belirtiyor.

HBDH komutanlarından Sinan Dersim için Atina'da anma

Atina'da Sinan Dersim Anması

Medya Savunma Alanlarına yapılan hava saldırısında şehit düşen Sinan Dersim için 24 Nisan'da Atina'da bir anma gerçekleştirildi.

HBDH bileşenlerinin düzenlediği anmaya Türkiyeli, Kürdistanlı devrimciler ve Yunanistan Anarşist Grupları'ndan katılım oldu. Saygı duruşuyla başlayan anma HBDH, PKK, TKP-ML, DKP-BÖG, MKP ve MLKP'in Sinan Dersim'in şahadetine dair mesajları okundu. Ortak mücadele ve kavga sözlerine yapılan vurgularla biten açıklamalardan sonra bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Sinan Dersim'in mücadele hayatını ve devrimci duruşunu anlatan sinevizyon gösterimi sonrası anma sonlandırıldı.

Devrimci Örgütlerden Sinan Dersim İçin Açıklamalar

27 Ekim 2020 tarihinde Medya Savunma Alanlarına yönelik yapılan hava saldırısında yaşamını yitiren HBDH Yürütme Komitesi üyesi Sinan Dersim için TKP-ML, MKP, MLKP, DKP/BÖG, TKEP/Leninist ve DKP/Birlik açıklama yayımladı.

TKP-ML MK: "Sinan Dersim Ölümsüzdür!"

"Özgürlük ve kurtuluş yoluna çıkan her devrim öncüsü, kurak toprakları yeşerten birer yağmur damlası gibidir. Tıpkı Sinan Dersim gibi. Sinan Dersim sadece Kürt ulusal özgürlük hareketinin militanı ve öncüsü olmadı. Aynı zamanda Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin de korkusuz militanı, yetkin öncü kadrosu oldu. Birleşik devrimci mücadelenin gelişim ve ilerlemesinde büyük emek ve yorulmaz bir çaba sarfeden Sinan Dersim, birleştirici ve bütünleyici pratiğiyle önemli bir rol oynadı."

MKP: Sinan Dersim yoldaş ölümsüzdür

"Kürt Ulusu, yiğit bir öncü devrimci kadrosunu ölümsüzlüğe uğurladı. Başta Kürt ulusu olmak üzere ittifak gücümüz PKK hareketinin ve Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarımızın başı sağ olsun."

HBDH'nin 5 yıllık geçmişi ve bugünü değerlendirildiğinde, Sinan yoldaşın emeği, öncülük rolü yadsınamayacak boyutta olduğu tereddütsüz kabul edilecektir."

MLKP: Sinan Dersim ölümsüzdür

"O'nun, HBDH'in başarısı için sergilediği tutku ve coşkulu kararlılık, HBDH milislerinin ve gerillalarının savaş azminde ve eylemlerinde mutlaka karşılığını bulacak, faşist şeflik rejimine ve inkarcı sömürgeciliğe vurulacak darbelerde tekrar ve tekrar yeşerecektir."

DKP/BÖG MK: "Sinan Yoldaş ölümsüzdür"

"KCK'nin Yürütme Konseyinde, HPG'nin Komuta Konseyinde ve HBDH'nin Yürütme Komitesi'nde görev alan Sinan yoldaş şahsında Partisi, Kürdistan halkı ve ailesine baş sağlığı dileklerimizizi iletiriz. Gerilla mücadelesinin tecrübelerini paylaşma ve pratik mücadelenin inceliklerini aktarma konusundaki sabırlı emeği bizler açısından çok değerlidir."

Yapılan bu açıklamaların dışında DKP/Birlik, "Birleşik Devrim Mücademizin Yılmaz Komutanı Sinan Dersim Ölümsüzdür", TKEP/Leninins ise "Sinan Dersim Ölümsüzdür" diyerek açıklamada bulundu.

1 Mayıs Yasak Tanımaz, Her Yer 1 Mayıs; Bijî yek Gulan!

Partizan “*Emeğimiz ve geleceğimiz için her yer 1 mayıs*” şiarıyla kampanya çalışmalarını İstanbul, Ankara ve İzmir’de sürdürüyor.

15 Nisan günü Bağcılar’ın Yenimahalle, Yavuzselim, Demirkapı, Fatih Mahallesi, Yürüyüş Yolu ve merkezi bölgelerinde stickerler yapılırken, çalışmalara çevreden gelen olumlu tepkiler oldu. Çalışmaya ek olarak Bağcılar’da devrimci-demokratik kurumlar ziyaret edildi.

İstanbul Partizan, 17 Nisan günü Esenyurt’ta çıkardığı stickerlerini bir çok yere yapıştırırken, ev ziyaretleri düzenledi. 19 Nisan günü İstanbul Avrupa yakasında Partizan, ev ziyaretleri gerçekleştirdi. 1 Mayıs süreci, pandemi yasağı, sendikaların ve devrimci güçlerin tutumu ve neler yapılmasına dair tartışmalar yürüttü. Ev ziyaretlerine paralel bir şekilde çıkarılan stickerler faaliyet yürütülen semtte, sanayi siteleri ve işçilerin yoğun kullandığı güzergahlarda yaygın bir şekilde yapıldı. Çalışma sırasında “Kod-29 Kaldırılsın Her yer 1 Mayıs” başlıklı stickerlerin kitle tarafından yoğun bir ilgi gördüğü dikkat çekti.

20 Nisan’da İstanbul Maltepe’de ev ziyaretleri ve sticker çalışmaları gerçekleştirildi. Çalışma sırasında stickerlerin kitle tarafından yoğun bir ilgi gördüğü dikkat çekti. 1 Mayıs’ın yasaklanması tartışma ve sohbetlerin konusu oldu. 22 Nisan günü İstanbul 3. bölgede 1 Mayıs’a yönelik çıkardığı stickerleri, işçilerin yoğun bir şekilde kullandığı yol üstünde ve merkezi güzergahlarda yaygın bir şekilde yapan İstanbul Partizan diğer yandan ev ziyaretleri gerçekleştirdi. Yapılan sohbetler de öne çıkan gündemler, pandemi ve kriz gerçekliği ve 1 Mayıs’a yönelik iktidarın tutumu oldu. Bakırköy’de direnişçi

işçilerin eylemine yönelik polis saldırısı da öne çıkan gündemler arasındaydı.

23 Nisan günü İstanbul 2. bölgede yer alan Esenler ilçesinde 1 Mayıs’a yönelik çıkardığı stickerleri, işçilerin yoğun bir şekilde işe gittiği yollarda yaygın bir şekilde yapan İstanbul Partizan diğer yandan ev ziyaretleri gerçekleştirdi. 25 Nisan günü İstanbul 2. bölgede stickerler sokağa çıkma kısıtlamasına rağmen fabrikalar bölgesinde yaygın bir şekilde yapıldı

26 Nisan günü İstanbul İstanbul Partizan, bugün 3. bölgede düzenlediği kahvaltıda bir araya geldi.

Pandemiden dolayı katılımın sınırlı tutulduğu ve hijyen önlemlerine dikkat edildiği kahvaltıda, salgınla birlikte yaşamakta olduğumuz yeni dönem, Pandemi’nin işçi ve emekçilere etkisi, AKP-MHP iktidarının salgın yönetimi; 1 Mayıs tartışmaları, Partizan ve Birleşik Mücadele Güçleri’nin 1 Mayıs çalışmaları üzerinde duruldu.

ANKARA

Ankara Partizan “*Emeğimiz ve geleceğimiz için her yer 1 Mayıs*” şiarıyla 20 Nisan günü Ankara Keçiören ve Mamak’ta emekçilere mücadele çağrısı yaptı.

21 Nisan günü, Batıkent ve Keçiören’de ev ziyaretleri ve sohbetler ile çıkarılan materyaller yaygın bir şekilde kullanılarak 1 Mayıs’ın yasaklanmasına karşı

emekçilere çağrı yapıldı.

22 Nisan günü de Yenimalle’de sticker çalışması yapıldı.

İZMİR

İzmir’de 20 Nisan günü BDSP, ESP, Kaldıraç, KÖZ, Partizan, SMF, TÖP, Dev Tekstil, EİB, Deri Kundura İşçileri Derneği, Karşıyaka İskele’de 1 Mayıs’a çağrı açıklaması yaptı.

“*Emeğimiz ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs’ta alanlara*” yazılı pankartın açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan Duygu Çağlar, pandeminin ve krizin tüm toplumu yıkıma sürüklediği bir süreçte 1 Mayıs’a hazırlandıklarını söyledi. Eylem “Yaşasın 1 Mayıs, bijî yek Gulan”, “Kod-29 kaldırılсын” sloganlarının atılmasıyla sona erdi.

25 Nisan’da İzmir’de Gaziemir ve Yamanlar’da Partizan imzalı stickerler yaygın bir şekilde yapıldı. 26 Nisan günü İzmir 1 Mayıs İnsiyatifi olarak Konak’ta polis ablukası altında bildiri dağıtımı yapıldı.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) 1 Mayıs’a çağırıyor

BMG, “*Emeğimiz ve özgürlüğümüz için her yer 1 Mayıs, her yer direniş*” şiarıyla başlattığı kampanya çalışmalarını sürdürüyor.

BMG, İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana’da AKP-MHP faşist ittifakının, emekçilerin her türlü eylem ve etkinliğini pandemi gerekçesiyle yasaklama kararına rağmen başlattığı kampanya kapsamında yaygın bir şekilde yürüttüğü kitle çalışması ve a/p ile emekçileri, 1 Mayıs ve talepleri etrafında biraraya gelme, örgütlenme ve mücadele etmeye çağırıyor.

İSTANBUL

14 Nisan’da Kadıköy ve 16 Nisan’da Cevizlibağ’da sesli ajitasyonlar eşliğinde bildiri dağıtımları yapan BMG, pandemi

bahanesiyle ilan edilen 1 Mayıs yasağını tanımayacağını ilan etti. İstanbul’da kampanya kapsamında, Maltepe-Gülsuyu, Kadıköy, Gazi Mahallesi’nde BMG imzalı 1 Mayıs afişleri asıldı.

BMG diğer yandan 21 Nisan günü Bakırköy’de direnişçi işçilerin düzenlediği basın açıklamasına katıldı. Polisin saldırdığı açıklamada aralarında iki Partizan okurunun da olduğu çok sayıda BMG bileşeni gözaltına alındı.

Aynı gün BMG bileşenleri Okmeydanı’nda Birleşik Gençlik Meclisleri’yle birlikte polis saldırısını protesto ederek sesli ajitasyonlarla bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. BMG, 22 Nisan günü de Gazi mahallesi semt pazarında ajitasyonlar eşliğinde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

ADANA

Adana’da ise Şakirpaşa mahallesinde BMG imzalı afişler yaygın bir şekilde yapılırken 1 Mayıs çalışması yürüten dev-

rimcilere polis 13’er bin TL’lik ceza kesti. Para cezası rağmen kampanya çalışmaları afiş ve bildiri dağıtımlarıyla devam etti.

İzmir’de de BMG bileşenleri Yamanlar’da afişlerle emekçilere, 1 Mayıs yasaklarını tanımama çağrısı yaptı.

ANKARA

BMG bileşenleri Ankara’da da BMG imzalı 1 Mayıs bildirisini Mamak’ta emekçilere ulaştırdı, BMG 1 Mayıs afişlerini astı.

Polis, Mamak halkını 1 Mayıs’a çağırarak 8 devrimciyi gözaltına alarak çalışmayı engellemeye çalıştı. Ankara’da bildiri dağıtımına yönelik gözaltı saldırısı ve kesilen para cezalarına rağmen BMG, 20 Nisan günü Mamak ve Kartaltepe’de çıkarılan kuşlamaları ve afişleri yaptı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 236

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassiören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçüköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

PARTİZAN; Emeliğimiz ve Geleceğimiz İçin Her Yer 1 Mayıs!; Biji Yek Gulan

Egemenlerin Pandemiye bahane ederek 1 Mayıs'ı ve işçi direnişlerini yasaklamasına tepki gösteren Partizan 1 Mayıs çağrısı yaptı.

21 Nisan günü yapılan açıklamada şunlar kaydedildi: “*Pandemi emperyalist-kapitalist sistemin bütün çürümüşlüğünü ortaya sermiştir. İşçi sınıfı bu çürümüş sistemi tarihe gönderecek yegâne güçtür. 2021 1 Mayıs'ı saldırılara karşı birlikte karşı koyuşun örgütlendiği, keskinleşen ve daha da ısınacak olan sınıf mücadelesinin, ezilenler lehine yükseltileceği, emeliimize ve geleceğimize göz dikenlerin korkularını birleşik mücadelemizle büyüteceğimiz bir tarihsel ana tanıklık edecektir! Bu bilinçle, emeliimiz ve geleceğimiz için her yer 1 Mayıs.*”

YDG: Geleceği Zenginlere Yedirmeyeceğiz, 1 Mayıs'ta Alanlardayız!

23 Nisan günü, 1 Mayıs'a ilişkin açıklama yapan YDG, “Tüm halk gençliğini bu mücadeleye ortak olmaya çağırıyoruz” dedi.

Yeni Demokrat Gençlik (YDG) 1 Mayıs'a ilişkin açıklama yayımladı. “*Gelecek güzel günleri bugünden yaratma, kazanma, halk gençliğinin örgütlü mücadelesini büyütüp geliştirme iddia ve kararlılığıyla tüm ezilenlerin Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ı kutluyoruz*” denilen açıklamada “*2021 1 Mayıs'ı, pandemi fırsatçılığı ile yok sayılan emeliimiz, gasp edilen haklarımız, çalınan hayatlarımız için verilen güçlü bir yanıt olacaktır.*” sözlerine yer verildi.

Sinbo İşçilerine Polis Saldırısı: Gazeteciler Ve İşçiler Gözaltına Alındı

19 Nisan günü Direnişlerinin 76. gününde fabrika önünde yeniden direniş çadırı açacaklarını duyurarak fabrika önüne çağrı yapan işçilere polis saldırı. Çadırın kurulmasına izin vermeyen polis muhabirimiz Taylan Öztaş dahil altı kişiyi gözaltına aldı.

Muhabirimizin içinde olduğu 5 kişi serbest bırakılırken, Mücadele Birliği muhabiri Serpil Ünal “eksik” ifade gerekçesiyle karakolda tutuluyor. Serpi Ünal ertesi gün serbest bırakıldı.

Kadıköy'de 1 Mayıs Açıklamasına Polis Saldırısı

21 Nisan günü Kadıköy'de eylem yapmak isteyen 1 Mayıs İstanbul Bileşenleri de polisin saldırısıyla karşılaştı.

“*Anti-demokratik uygulamaları kabul etmiyoruz!*” çağrısıyla Kadıköy'de gerçekleştirilmek istenen açıklama öncesi ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmalarının ardından polis saldırı ve 40 kişi gözaltına alındı. Gözaltılar akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Bakırköy'de Direnişçi İşçilerin Eylemine Polis Saldırısı; 40'a Yakın Gözaltı

Direnişte olan Sinbo, SML, Tur Assist, Bakırköy ve Bayrampaşa Belediyesi işçilerinin Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 21 Nisan günü gerçekleştirdiği, Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve 1 Mayıs Platformu'nun da destek verdiği verdiği açıklamaya “yasak” denilerek polis saldırısı gerçekleşti, Partizan okurları Sinem Özkan ile Nurgül Üci'nin bulunduğu onlarca kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar polis aracında darp edilirken, polis gözaltı aracında işçilerin ve dayanışma için gelenlerin üzerindeki önlüklerin çıkarılmasını istedi, kabul edilmeyince işkence yaptı.

Öte yandan polis, basın mensuplarının kameralarına ve fotoğraf makinelerine vurarak, görüntü almaları engellenmeye çalıştı. Gözaltılar akşam saatlerinde serbest bırakıldı.